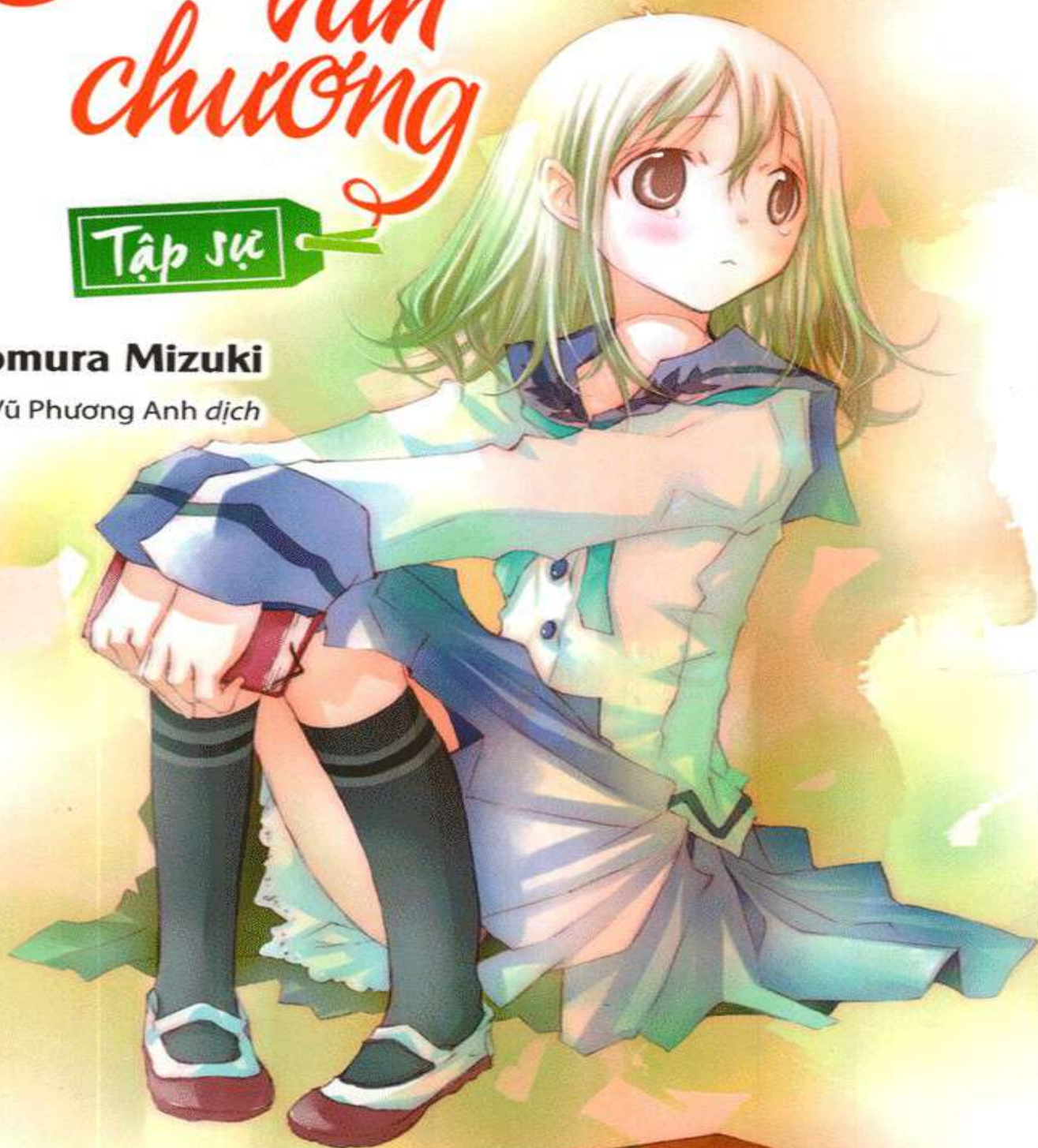

Sự tổn thương
của
*Cô gái
văn
chương*

Tập sự

Nomura Mizuki

Vũ Phương Anh dịch

Mục lục

Ngoại Truyện 4: Sự Tôn Thương Của Cô Gái Văn Chương Tập Sự

Chương Mở Đầu

Truyện Ngắn Chạm Tới Trái Tim Anh

Quái Vật Của Cô Gái Văn Chương Tập Sự

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương Kết

Chia Một Ngày Nào Đó

Lời Bạt

SỰ TỔN THƯƠNG CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki

www.dtv-ebook.com

Ngoại Truyện 4: Sự Tổn Thương Của Cô Gái Văn Chương Tập Sự

Konoha tuyên bố với Nano rằng "Tôi cực kỳ ghét cô". Từ hôm đó trở đi, Konoha không để lộ suy nghĩ thật của bản thân nữa mà tiếp xúc với Nano bằng những nụ cười giả tạo. Nano nghĩ rằng "Mình không muốn thế!" và đã hành động trong kì nghỉ hè, nhưng...

Mùa hè của trái tim tổn thương qua đi, giờ là mùa thu. Trong trường nhộn nhịp chờ đón lễ hội văn hóa và Nano lại một lần nữa có những cuộc gặp gỡ mới. Một cô gái gánh trên lưng cái bóng của sự bất hạnh. Vì có sự liên kết với cô gái đó, Nano đã không thể rời mắt khỏi bóng tối và ánh sáng mà cô ấy, Konoha, Nanase, tất cả mọi người ôm chặt trong tim. Câu chuyện của một "cô gái văn chương" khác, phát súng thứ hai!!

SỰ TÔN THƯƠNG CỦA CÔ GÁI

VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương Mở Đầu

Chương mở đầu: Phần đề tựa thay cho lời tự giới thiệu

Ngày hôm ấy tập hợp vô vàn bí mật

Có một chàng trai đã khe khẽ thì thầm với cô gái hay xấu hổ rằng...
Tôi có bí mật. Một bí mật xinh đẹp vô cùng.

Tôi mười sáu tuổi, cũng ôm rất nhiều bí mật, nhiều đến mức không thể xoa dịu được trái tim rộn ràng xao xuyến của mình. Bí mật nào cũng thanh thoát ngọt ngào như kẹo đường, trong suốt như khối pha lê, từng khối, từng khối phát ra ánh sáng lung linh lấp lánh.

Ví dụ như màn đêm ấm áp đã bao bọc chúng tôi vào buổi tối mùa hạ ấy. Những ngôn từ quý giá đến mức làm tôi muốn bật khóc mà người tôi yêu mến nhất đã gửi trao.

Ví dụ như ngày cuối thu ấy, trong bầu không khí se lạnh sớm mai, anh ấy đã mỉm cười thật ngọt ngào. Bàn tay dịu dàng xoa đầu tôi, làm rối tung mái tóc.

Giọng nói thông thái truyền đi trong căn phòng bé nhỏ bị chôn vùi bởi sách. Tiếng gõ bàn phím máy tính lạch cạch không ngơi.

Thình thoảng anh ấy nhìn về phía tôi, mặt ngấn tò te vì bất ngờ, khi thì thở dài ngán ngẩm, khi lại để lộ ánh mắt rất đỗi dịu dàng, lúc thì làm bộ

mặt vô cùng đáng sợ, và cũng có khi nhíu mày khổ sở, tất cả mọi điều...

Tôi cẩn trọng và tỉ mỉ, nhặt lên và gom lại từng mảnh bí mật lấp lánh sắc cầu vồng, cất vào chiếc hộp châu báu ở sâu trong trái tim, thỉnh thoảng lại lôi ra ngắm nghía, đôi má và bờ môi tự động giãn ra thành một nụ cười.

Mùa hè ấy, và rồi cuối mùa thu ấy.

Những bí mật sinh ra từng ngày, ngày này qua ngày khác. Tôi mười sáu tuổi, lạc lối, háo hức, tổn thương, đau khổ, phẫn chấn, suy sụp... và hạnh phúc đến nghẹt thở... bởi những điều bí mật muôn màu ấy.

SỰ TỔN THƯƠNG CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Truyện Ngắn Chạm Tới Trái Tim Anh

Truyện ngắn chạm tới trái tim anh

Sự tổn thương của Cô gái văn chương Tập sự

... Tôi cực kỳ ghét cô.

Lời nói được thốt ra với ánh mắt lạnh như băng trong một ngày tháng Sáu nắng ráo.

Hơn một tháng kể từ đó trở đi, anh Konoha luôn có tâm trạng rất tốt.

Mỗi khi tôi tới căn phòng câu lạc bộ Văn học ở góc phía Tây tầng ba sau giờ học, anh ấy lại dừng tay gõ phím và nở nụ cười dịu dàng.

"Xin chào, Hinosaka."

Đứng trước người đàn anh khóa trên đang quay lưng ra ô cửa sổ ngập tràn ánh nắng mùa hạ, chiếc cổ thanh mảnh vươn thẳng, đôi mắt nheo lại hiền hòa, tôi cảm thấy bụng dạ khó chịu và lúng túng chào đáp lại. Thế là anh ấy liền hỏi với giọng dịu dàng.

"Thi cuối kỳ thế nào rồi? Những điểm có khả năng xuất hiện trong đề của môn Vật lý mà anh chỉ có trúng chút nào không vậy?"

"À, vâng. Lời tiên tri của anh Konoha siêu chuẩn ạ. Nhờ có nó mà lần này chắc em thoát kiếp điểm liệt rồi."

"Em nói gì thế, tiên tri thì to tát quá. Nhưng nó có ích là tốt rồi. Anh biết kha khá về cách ra đề của thầy Sano mà, nên lúc nào cần cứ hỏi. Anh là đàn anh của em mà, không cần khách sáo đâu nhé."

"... Em cảm ơn."

"Hôm nay em làm bài tập trước? Hay viết truyện tam đề?"

"... Truyện tam đề đi ạ."

"Vậy thì, chủ đề sẽ là "bục nhảy ngựa", "giày cao gót" và "hoa bìm bìm". Thời gian là năm mươi phút được chứ? Rồi, bắt đầu."

Anh ấy bấm chiếc đồng hồ tính giờ làm phát ra một tiếng cạch bằng ngón tay mảnh khảnh của mình, rồi lại bắt đầu viết tiểu thuyết.

Lời nói dịu dàng.

Ánh mắt hiền hậu.

Hơn một tháng nay, anh Konoha cứ luô~~~~n như vậy.

Dù tôi nói gì hay làm gì, anh ấy cũng không tức giận, không ngạc nhiên cũng không tảng lờ đi.

Kể cả khi gặp nhau ở hành lang trong giờ nghỉ, anh ấy cũng lên tiếng trước với nụ cười đầm ấm khiến lũ bạn xung quanh tôi ngẩn tò te.

"Tiếp theo là tiết thể dục à, Hinosaka? Hôm nay nóng đây, cẩn thận đừng để bị say nắng nhé."

"Oa, thích thế, Nano-chi! Cậu thân thiết hết mức với anh Inoue rồi nhỉ! Trông anh Inoue đúng là hiền thật đấy!"

"Phải phải, rất trưởng thành và tuyệt vời! Ước gì tớ cũng vào câu lạc bộ Văn học!"

Ngoại trừ Hitomi, những đứa bạn khác đều tỏ ra ghen tị. Mỗi lần như vậy, tôi đều chẳng biết đáp lại ra sao, giọng nói cứ tắc nghẹn trong cổ họng.

Bởi vì tôi đâu có trở nên thân thiết với anh Konoha chút nào đâu.

"Em thấy không tự nhiên gì cả."

Tôi vừa viết từng chữ một lên các ô vuông của tờ giấy viết văn bằng chiếc bút chì kim màu mặt trời vừa lâu bầu. Thấy vậy anh Konoha cũng vừa gõ phím vừa hỏi bằng giọng hiền từ.

"Chuyện gì cơ?"

"Người luôn luôn cười tủm tỉm bất cứ khi nào bất cứ nơi đâu chẳng phải rất không tự nhiên sao?"

"Thật vậy hả? Như Akutagawa bình thường vốn đã hiền hậu rồi. Dù mặt bị cào cào ấy vẫn cười được đấy."

"Em thấy nam sinh năm ba chỉ vì bị mèo cào thôi mà phát khùng lên thật thì cũng cứ thế nào ý. Mà không phải, gạt chuyện của anh Akutagawa sang một bên, vấn đề bây giờ là anh Konoha cơ."

"Anh thì sao?"

"Cứ tủm tỉm quá nhiều như thế, dịch đen có rỉ từ dạ dày của anh ra không ạ?"

"Anh chưa nhìn thấy dịch đen bao giờ."

"Mỉm cười quá đà suốt hai mươi tư giờ có làm anh bị đau dây thần kinh trên mặt không?"

"Khi ngủ không cười nên chẳng sao hết."

"Hay thực ra anh đang khổ sở vì bị rụng tóc do stress?"

"Không, đâu có."

Anh ấy vừa gõ phím lách cách vừa trả lời nhẹ bẫng.

Từ phía bên kia đầu bàn, tôi nhìn chòng chọc vào anh Konoha.

"Em có ồn ào không?"

Anh Konoha vừa nhìn màn hình máy tính vừa mỉm cười bình thản.

"Không, anh quen rồi."

"Ừ... Anh đã nói là rất ghét em nhỉ!"

"Ừa? Có không?"

Có nói mà! Chính đôi tai này đã nghe thấy mà! Tôi đã kịp nuốt xuống trước khi hét lên như thế. Ngày hôm sau của "lời tỏ tình" đó cũng vậy.

... Hinosaka, tôi rất ghét cô.

Việc anh Konoha nói những lời đó với tôi trên sân thượng của trường từ hơn một tháng trước, tôi đã không kể lại cho cả cô bạn thân từ nhỏ Hitomi.

Ánh mắt anh Konoha lúc ấy lạnh lẽo tựa băng giá khiến cho đầu óc tôi trở nên trắng xóa một màu.

Quả thật trước đó, tôi đã bị nói tới tấp đủ điều nào là "phiền phức", nào là "vẫn chưa bỏ câu lạc bộ sao?", nào là "đừng lại gần tôi". Thế nhưng, tại địa điểm tỏ tình đáng ngưỡng mộ của bao thiếu nữ, phải nghe câu "rất ghét" rõ ràng thẳng thừng rành mạch, tôi ngây ra như phỗng, hai mắt mở to

đứng chôn chân một chỗ. Anh Konoha quay lưng về phía tôi và bỏ đi một cách vô tình.

Anh ấy nói là ghét... Tôi bị anh Konoha nói là rất ghét...

Bữa tối hôm đó là món lẩu cua bố mang về làm quà từ chuyến công tác, nhưng đầu óc tôi quay mòng mòng, bụng cũng sôi ùng ục, chẳng phải thời điểm phù hợp để mà ngồi nạo thịt cua.

Cả giờ tan học ngày hôm sau, tôi vẫn sợ gặp anh Konoha đến mức cứ loay quanh lẩn quẩn trước cửa phòng câu lạc bộ như một chú lừa mắc chứng mù đường.

Thôi nào, chả lẽ đến giờ này rồi còn chịu thua vì bị bảo là "rất ghét" sao? Hồi tôi hôn anh Konoha, chẳng phải tôi cũng đã bị nhìn bằng ánh mắt như nhìn kẻ biến thái đáng căm phẫn rồi đó sao? Nếu đem so với việc anh ấy không chịu mở miệng ra nói chuyện đàng hoàng với tôi suốt hai tuần sau đó thì việc anh ấy bộc lộ suy nghĩ "ghét" ra vẫn còn tốt chán. Tôi tự động viên mình như thế rồi mở cửa một cách phấn khởi.

"Chào anh!"

Và đáp lại tôi là một nụ cười dịu dàng "Xin chào, Hinosaka."

Tôi lại ngây ra lần nữa.

Đây là mơ hả?

Anh Konoha đang mỉm cười, y như nghệ sĩ thần tượng được giao trọng trách làm trưởng ga tàu trong một ngày vậy!

"Sao lại tự nhéo má vậy? Kìa Hinosaka, em đừng đứng vậy nữa, ngồi xuống xem nào. Nếu có bài tập thì đưa anh xem cho."

Đúng là mơ rồi! Hay là SF?! Paradox?! Tôi rối loạn như thế có dải Ngân Hà xuất hiện trong đầu còn anh Konoha sau đó vẫn bắt chuyện với tôi bằng gương mặt tươi cười.

(Science Fiction: Khoa học viễn tưởng)

"Anh này, hôm qua em vừa bị bảo là rất đáng ghét mà."

"Ai vậy? Nói gì mà quá đáng thế nhỉ. Bạn tâm về mấy chuyện đó là không được đâu, Hinosaka."

Tôi run lấy bầy khắp người tưởng như sắp sửa thốt ra rằng "Anh ấy đáp lại một cách nghiêm túc kìa, quả nhiên là SF rồi!", nhưng chắc chắn không đời nào có chuyện đó.

Anh Konoha đang giả vờ! Thêm vào đó, bằng nụ cười hoàn hảo không chút tì vết, anh ấy dựng lên quanh mình một tấm rào chắn ngăn cách với tôi. Mục đích là để cự tuyệt tôi.

Nhận ra điều đó, tôi cảm giác như mình bị đánh bốp một phát vào đầu.

Trên sân thượng hôm ấy, anh Konoha đã quyết. Anh ấy sẽ không cho tôi thấy suy nghĩ thật của mình nữa.

Chuyện đó vẫn tiếp diễn cho đến tận bây giờ.

Tôi ghì chặt chiếc bút chì kim màu mặt trời, phồng mang trợn má.

"Anh Konoha, em yêu anh."

"Cảm ơn em."

"Tối nay hẹn hò với em nhé."

"Xin lỗi, giờ giới nghiêm nhà anh rất chặt."

"Thế thì bây giờ, ngay tại đây, em sẽ cởi quần áo."

"VẬY Ể ANH RA NGOÀI NHÉ. À, NẾU EM NÓNG THÌ Ở THƯ VIỆN CÓ BẬT MÁY LẠNH ĐÂY, MÁT LẮM."

Tất cả các đòn tấn công đều bị đáp trả, tôi chỉ biết rên rỉ. Ngực tôi đau đớn như bị lửa thiêu đốt. Tâm trạng nóng nảy, khổ sở, chỉ muốn gào lên cho đã.

Đã hơn một tháng nay, tôi không hề nhận được bất kỳ lời cầu nhàu hay ghét bỏ nào từ anh Konoha cả. Ai mà ngờ nụ cười và những lời nói dịu dàng được trung ra bên ngoài cho hợp hoàn cảnh ấy lại làm tôi khốn khổ, ngực đau nhức nhối đến thế này.

Không thể có kiểu cự tuyệt tàn nhẫn như thế được. Nếu tiếp tục như vậy, tình hình sẽ chỉ đi theo một hướng là khoảng cách của tôi với anh Konoha bị nói rộng ra mà thôi.

Khi bước vào kỳ nghỉ hè, tôi sẽ không được gặp anh ấy một thời gian, và rồi khi tôi đi học lại vào đầu học kỳ hai, rất có thể anh ấy sẽ nói với tôi rằng "Ừa? Em là ai thế? Học sinh có nguyện vọng gia nhập câu lạc bộ à?" kèm theo một nụ cười!

Hình ảnh tưởng tượng xui xẻo đó làm đầu tôi nóng phùng phùng.

Phải mau làm gì đó.

Tôi cầm đầu cầm cổ viết cho xong câu chuyện tam đề.

"Em xong rồi."

"Viết tận năm trang cơ à, thật đáng nể."

"Đó là tấm lòng của em."

Anh Konoha nhận lấy bằng hai tay và bắt đầu đọc.

"Cậu bé Cầu Ngựa và cô bé Giày Cao Gót cãi nhau phải không? Vì cậu bé Cầu Ngựa cứ lơ đi coi như không thấy cô bé Giày Cao Gót nên cô bé Giày Cao Gót đá cậu bé Cầu Ngựa thùm thụp, a ha ha, bạo lực thật đấy, một tác phẩm đi ngược với lẽ thường hay ho, như thế trộn lẫn bột cà ri và ớt vào trong natto rồi phủ lên linguine ấy. Thế rồi Bìm Bìm xuất hiện để phân xử à? 'Nào, cãi nhau thế là đủ rồi, hãy cùng đi tập huấn thôi. Nếu đến trại tập huấn, mọi người đều sẽ hạnh phúc'..."

(Một trong các loại nui (mỳ Ý).)

Tôi chống hai tay lên bàn, vươn người ra và lên tiếng tìm kiếm sự đồng tình.

"Chúng ta hãy đi tập huấn đi ạ! Anh Konoha! Để khôi phục mối quan hệ của hai người, chỉ có cách đó mà thôi. Dưới bầu trời sao, hai trái tim xích lại gần nhau, hai con người nói chuyện với nhau trong bầu không khí lành mạnh, tay nắm chặt tay cùng ngược lên chờ mặt trời mọc. Đó chính là kỷ niệm của tuổi thanh xuân."

Anh Konoha đáp lại bằng nụ cười như của người trong tiệm ăn nhanh 0 yên 1 nụ cười.

"Xin lỗi, không được đâu."

"Tại sao ạ ~! Mùa hè là mùa tập huấn mà! Câu lạc bộ Bóng chuyền, câu lạc bộ Bóng chày, rồi cả câu lạc bộ Nhạc giao hưởng đều tổ chức tập huấn mà! Em nghe nói đến cả câu lạc bộ Cờ vây cũng tập huấn 3 ngày 2 đêm ở chùa đây. Câu lạc bộ Văn học không thể chịu thua câu lạc bộ Cờ vây được. Hai ngày... mà không, bốn ngày... tốt nhất là khoảng nửa tháng."

"Câu lạc bộ Cờ vây thường xuyên tham gia đại hội toàn thành phố đấy. Với lại tập huấn cần có cố vấn đi cùng nữa."

"Câu lạc bộ Văn học cũng có cố vấn đúng không ạ? Dù em chưa chào hỏi bao giờ."

"Ừ. Là thầy Saginuma môn Văn học cổ. Thầy bảo kỳ nghỉ hè sẽ tìm hiểu về thơ Đỗ Phủ và làm một chuyến đi bộ du ngoạn Trung Quốc. Nên anh nghĩ thầy không rảnh đi tập huấn cùng đâu."

"Trời đất~!"

"Hơn nữa, hai chúng ta đang rất ổn thỏa, tới mức việc khôi phục mối quan hệ gì đó là hoàn toàn không cần thiết còn gì. Và lại, anh trông thể thôi chứ cũng là thí sinh sắp thi đại học nữa. Thế nên xin lỗi nhé."

Với một nụ cười trong sáng không chút gợn, anh ấy phải bỏ toàn bộ đề xuất của tôi.

Sau khi kết thúc giờ sinh hoạt câu lạc bộ, bên dưới gốc cây mộc liên, tôi ngoác mồm ra hét thật lớn.

"Anh Konoha xấu tính ~~~! Đồ khẩu phật tâm xà ~~~!"

Thà rằng anh ấy cáu kỉnh hay tỏ ra kỳ thị giống như trước đây còn tốt hơn gấp vạn vạn lần. Bây giờ cứ có cảm giác như đang liên tục ra chiêu chặt cổ vào miếng thạch konjac mềm oặt vậy.

"Mình không chịu được cảnh chỉ được nhìn thấy nụ cười đầy giả dối của anh Konoha cho đến tận lúc tốt nghiệp đâu~~~."

Khi tôi đang ôm ghì lấy thân cây mộc liên ghi dấu kỷ niệm lần đầu hai đứa nhìn nhau chăm chú và khóc rầm rứt thì một giọng nói châm chọc cất lên từ phía sau.

"Đang làm gì thế? Luyện tập để đê Konoha xuống hả?"

"Oái! Chị Maki!"

Khi tôi định vùng chạy trốn thì tóc bị mắc vào cành cây, cơn đau làm tôi rơm rớm nước mắt.

"Ái chà ái chà, em đâu cần cuống cuồng lên như thế."

Những sợi tóc mảnh khảnh yếu ớt của tôi lập tức rối vào nhau. Đàn chị sắp tốt nghiệp và cũng là cháu gái của hiệu trưởng học viện Himekura Maki nở một nụ cười quyến rũ với tôi, kẻ đang loay hoay gỡ tóc với điệu bộ chẳng hề tự nhiên chút nào.

Mái tóc lượn sóng, hàng lông mày sắc nét lẫn đôi môi gợi cảm, tất cả đều hoàn mỹ, cả vóc dáng được bao bọc trong chiếc áo chen không tay và quần dài ấy cũng hoàn toàn khác xa người Nhật bình thường.

Ừm... Vụ đang mang bầu có thật không đây? Nhìn không giống thế tẹo nào. Nhưng nếu thử quan sát lại sau khi nghe được chuyện đó thì hình như phần quanh eo chị ấy có phình ra một chút... Aa, tóc vẫn chưa gỡ được ra.

"Anh Konoha đã nghiêm khắc nhắc nhở em không được ở riêng với chị Maki. Á, đừng, đừng có chạm vào em."

"Đừng nói những lời buồn bã như thế, em muốn uống trà không? Nếu em đang có điều gì trăn trở vì Konoha thì chị có thể tâm sự với chị đấy."

Chị Maki chạm vào lọn tóc bị mắc vào cành cây của tôi với vẻ đầy cảm dỗ.

"D-D-D-D-dù chị có nói những lời đường mật, hòng dẫn em vào mật thất, lột quần áo của em hòng vẽ mấy bức tranh bấy bạ thì cũng không có

tác dụng gì đâu. Em sẽ không để mình bị chị dụ dỗ."

"Khóa thân chính là nghệ thuật. Không phải là tranh bậy bạ nhé. Cơ thể như em thì muốn vẽ theo kiểu khêu gợi cũng chỉ có giới hạn thôi. À, nhưng thực ra chị thích hình thể bằng phẳng như thế đấy. Mà thôi, tạm gác chuyện ấy lại, ngoài trà chị còn có cả sandwich trái cây nữa cơ, cho nên chị rất hoan nghênh em đấy. Dưa lưới với xoài mùa này cứ gọi là ngon hết hồn nhé."

Tóc tôi nhẹ nhàng tuột ra. Vốn dĩ ban đầu cái cụm từ "hình thể bằng phẳng" làm tôi cáu tiết nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, tôi đã lập tức rướn người lên.

"Ôi, dưa lưới sao!"

"Chị thực không nghĩ thời buổi này vẫn còn thiếu nữ sinh ra trong thời Bình Thành lại bị dẫn dụ bởi thứ mồi cớ như dưa lưới cơ đấy."

(Thời Bình Thành: Bắt đầu từ ngày 8/1/1989, hay còn có tên gọi khác là thời kỳ Nhật Bản sau chiến tranh lạnh)

Ở xưởng vẽ trong sảnh hòa nhạc, với một vẻ mặt phức tạp, chị Maki nhìn tôi chăm chú, trong khi tôi đang ăn ngẫu nhiên chiếc bánh kẹp trái cây phủ đầy kem tươi.

"Dưa lưới là vua của các loài trái cây đó chị. Với lại lúc buồn rầu, chẳng phải người ta sẽ thèm đồ ngọt hay sao ạ?"

"Nguyên nhân nỗi buồn của em là Konoha nhỉ? Trông em có vẻ cũng chẳng còn mối khổ tâm nào khác ngoài cái đó."

"Một cách nói vòng vo có đôi chút kỳ cục đấy ạ."

"Đừng bận tâm. Tính chị thẳng thắn đấy chứ."

Vẫn khoanh chân trên ghế sofa, chị ta tỉnh bơ nói.

Tuy nhiên, điều đó trái lại làm tôi dễ nói hơn, tôi bèn bộc bạch hết về chuyện anh Konoha ngụy tạo gương mặt tươi cười và không cho tôi nhìn thấy tâm tư thật sự của anh ấy.

"Hừm, Konoha thực ra cứng đầu ngoài dự đoán nên tình trạng này đối với em có lẽ hơi bị tệ rồi đây."

"Chính vì thế, em nhắm đến một cú lội ngược dòng bằng chuyển tập huấn."

"Ra vậy... Tuy nhiên, với thành viên là một nam một nữ, kể cả có cố vấn đồng hành đi nữa thì chị đoán việc tập huấn cũng không được chấp thuận đâu."

"Thế thì từ bây giờ phải tăng thành viên..."

"Ấy kìa, bình tĩnh đã nào."

Chị Maki gọi tôi dừng lại khi tôi chuẩn bị lao ra khỏi phòng rồi nhoẻn miệng cười như thể đang có âm mưu gì đó.

"Được thôi, đi tập huấn nào. Vụ này có vẻ giải trí được đây. Địa điểm chị sẽ lo trước cho."

[Nửa tháng sau]

Chính giữa kỳ nghỉ hè. Tôi, tay xách túi du lịch, mắt ngược lên nhìn công trình xây dựng cũ kỹ ở phía bên kia cánh cổng nghiêm trang.

Uầy... Một tòa dinh thự.

Biệt trang của nhà Himekura ở Hokuriku có bề ngoài mà ta hay gặp trong các bộ phim kinh dị xung quanh căn nhà dày đặc những rặng cây u

ám những dây thường xuân bò ngoằn ngoèo trên bức tường chỉ chít toàn là vết nứt nẻ.

Tất cả những thứ đó chìm trong ánh mặt trời sắp lặn, nhuộm một màu kỳ dị như thể bị tẩm trong bể máu.

Tập huấn ở chỗ này sao? Chị Maki bảo là "Một căn nhà phong cách châu Âu ở gần hồ, vô cùng lãng mạn", nhưng thế này thì, hừm...

Tôi chẳng biết chuông cửa ở chỗ nào nên bèn cất giọng.

"Xin lỗi~~i."

Ngay sau đó, một cô bé cột tóc hai bên xuất hiện. Bên trên bộ kimono, cô bé đeo một chiếc tạp dề che tới ngực và trên đầu gắn dải buộc đính ren.

Ơ? Học sinh cấp một à?

Miệng cô bé mím lại thành chữ V ngược và vẻ mặt có phần khó chịu. Cô bé mở cửa, lạnh nhạt hỏi tôi bước vào bằng một câu "Xin mời".

"Xin chào, chị là Hinosaka Nano, đàn em của chị Maki."

"... Em đã nghe rồi."

Cô bé ngắt lời tôi và đáp cộc lốc. Tuy nhỏ bé mà lại có sức ép lạ kỳ. Lẽ nào, cô bé đang g-giận? Tôi nghĩ mình chưa làm gì đáng để bị giận cả.

Hơn nữa, tôi là người quen của cô chủ, là khách cơ mà... Mà khoan nói chuyện đó, cô bé này là hầu gái à? Trông chỉ tầm học sinh lớp 4, lớp 5, chẳng lẽ học sinh tiểu học lại đi làm hầu gái?

Vừa bận tâm những chuyện như vậy, tôi vừa lạch bạch bám theo sau cô bé.

Sau khi cánh cửa nặng nề mở ra, tôi nhìn thấy cầu thang trải thảm đỏ. Trần nhà cao ráo và tiền sảnh cũng rộng rãi, thế mà chẳng hiểu sao lại thấy đôi chút tối tăm.

"Chào mừng em, Nano."

Chị Maki xuất hiện, đeo tạp dề, mái tóc cột sơ sài. Không phải loại lòe xòe mà là một chiếc tạp dề đơn giản không trang trí gì hết. Chắc hẳn chị ấy đang vẽ rồi.

"Mong chị chiều cố. Anh Konoha đâu ạ?"

Trong một khoảnh khắc, tôi có cảm giác vai của cô hầu gái khẽ run lên.

Chị Maki vừa mỉm cười ranh mãnh vừa trả lời.

"Konoha vẫn chưa đến đâu. Ban nãy chị đã gửi điện báo, chắc ngày mai cậu ấy sẽ đến thôi. Đây là nếu cậu ấy lo cho em thôi nhé."

"Ừ..."

Nếu anh ấy không đến thì làm sao.

"Đây là Sayo. Em ấy làm thêm cho nhà chị trong kỳ nghỉ hè. Nếu trong dinh thự có gì em không biết thì hỏi Sayo nhé. Sayo, dẫn khách về phòng đi."

"... Mời đi lối này."

Cô bé lấm bẫm một cách lạnh lùng.

Tôi lại bám theo cô ấy và leo lên cầu thang.

Trong nhà mà vẫn đi giày, cứ như ở nước ngoài ấy...

"Sayo, hãy giúp đỡ nhau nhé."

"..."

Ủa? Im lặng à? Không nghe thấy sao?

Tôi tỏ ra tươi tỉnh và hỏi tiếp.

"Nè, Sayo mấy tuổi rồi?"

"... Mười ba, có gì không ạ?"

"Không phải học sinh tiểu học sao?!"

Ngay sau khi tôi bất giác kêu lên thành tiếng, biểu cảm lạnh nhạt như mặt nạ kịch Nô từ nãy đến giờ đột nhiên sụp đổ. Với gương mặt đỏ phừng phừng, cô bé lườm tôi tóe khói.

"Học sinh cấp 2 ạ! Lớp 8 đó! Xin đừng tùy tiện phán em là học sinh tiểu học này nọ như vậy!"

"Ồi, ối, chị xin lỗi mà!"

Tôi cúi đầu lia lịa.

"N-Nhưng chị cũng hay bị nói là trông không giống học sinh cấp 3 lắm."

"Đúng thật đây, trông hoàn toàn chẳng giống học sinh cấp 3 một tẹo nào. Em đã nghĩ chắc chỉ tầm lớp 6 là cùng."

Điều đó nghĩa là tôi chỉ như đàn em lớp dưới của Sayo ấy hả...? Tôi không nghĩ có chuyện ấy được đâu...

Tôi cảm thấy vô cùng thất thế. Sayo cúi thả kéo cửa ra và nói với tôi.

"Hãy dùng phòng này đi ạ."

Bên trong có đặt một chiếc giường công chúa có vòm che. Cả tấm rèm treo ở cửa sổ nhìn cũng khá nặng, có cảm giác là hàng cao cấp.

"Cảm ơn nhé."

"Vậy em sẽ quay về làm việc, nếu cần gì thì hãy gọi."

Sau khi phát biểu như vậy bằng thái độ thù địch thiếu thân thiện, đột nhiên cô bé chuyển về trạng thái vô cảm và nói với giọng rất trầm.

"Hình như phòng này có hiện ra đây, chị nên cẩn thận thì hơn."

Khi tôi đang tính hỏi "Cái gì hiện ra cơ?" thì cô bé đã nhanh chóng rời đi mất rồi.

Quả nhiên tôi có cảm giác mình bị ghét sao nhỉ? Hừm...

Vì rất mệt nên đêm đó tôi ngủ một giấc ngon lành, khi mở mắt ra đã là trưa ngày hôm sau.

"Anh Konoha đã đến chưa?!"

"Chưa đâu."

"Híc, thế à?"

Sayo đi ngang qua sau lưng tôi và lạnh lùng nói.

"Nếu chị không cần bữa sáng thì làm ơn nói vậy từ hôm trước. Không thì phí phạm nguyên liệu quá."

"X-Xin lỗi."

Sau khi hoàn tất bữa trưa với bánh kẹp sandwich gà lạnh và súp đậu Hà Lan, chị Maki tự nhốt mình trong phòng để vẽ.

Chẳng có gì để làm, tôi nhẩn nha dạo chơi loanh quanh trong dinh thự.

Không biết có bao nhiêu phòng nhỉ. Dọn dẹp có vẻ mệt đấy. Chắc cũng tốn nhiều tiền điện nước lắm...

Trong lúc nghĩ ngợi những chuyện tũn mủn như vậy, tôi đi ngang qua đằng trước một căn phòng nằm trong góc tầng một.

Thấy cửa hơi hé mở, tôi chẳng nghĩ ngợi gì thử nhòm vào trong, cảnh tượng những cuốn sách xếp kín một mảng tường liền đập ngay vào mắt. Giá sách vươn lên đến trần nhà, những quyển sách cũ kĩ được lèn chặt ních. Cứ như thể bức tường đó được tạo nên bởi sách vậy.

"Oa... Căn phòng này là gì đây..."

Khi tôi vươn người ra hòng nhìn rõ hơn.

"Không được vào căn phòng đó!"

Sayo không rõ từ chỗ nào lao tới, đóng sập cửa lại và gườm gườm nhìn tôi.

"Xin lỗi. Tại chị thấy cửa mở."

Sayo bĩu môi, chăm chăm ngược lên nhìn tôi với biểu cảm rất trẻ con.

"Ừm... Lượng sách khủng nhỉ..."

"Không liên quan đến chị. Vì đây là căn phòng rất đặc biệt nên chị làm ơn đừng có bước vào."

"Ừ, ừ."

Sau khi bị cảnh cáo với một áp lực đáng gờm, tôi chùn bước và rời khỏi chỗ đó.

Tôi thấy không yên lòng vì cứ có cảm giác mình đang bị Sayo giám sát chặt chẽ, bèn quyết tâm thử ra ngoài xem sao. Hơn nữa, khi ở trong dinh thự, tôi sẽ lại bắt đầu suy nghĩ nếu anh Konoha không đến thì làm thế nào rồi cảm thấy bất an, vậy nên tôi cho rằng đi ra ngoài sẽ chuyển được mỗi bận tâm sang hướng khác.

Với trang phục là chiếc váy liền sợi bông phẳng phiu thẳng thớm và đội mũ rơm, tôi bước đi trên con đường nhỏ dài đơn sơ chẳng hề được rải nhựa.

Khi tới đây hôm qua, tôi đã nghĩ "Quả nhiên Hokuriku mát thật đấy", thế nhưng khi tiến bước trên con đường nhìn được rõ cái bóng của chính mình đang đổ xuống, mồ hôi của tôi bắt đầu túa ra.

Cây cối chen chúc dày đặc hai bên vệ đường.

Vì muốn nghỉ giải lao một tẹo, tôi bèn chui vào đó, ngay lập tức cái nóng rời khỏi cơ thể tôi và cảm giác mát dịu ủa tới. Cơn gió làm lay động cỏ và lá cây phát ra những thanh âm xào xạc.

A... Thích quá...

Nền đất mà tôi dẫm mạnh lên bằng đôi sandal khá ấm và mềm. Mùi lá cây rất đậm tỏa ra.

Tôi thầm nghĩ "hay là mình thám hiểm thêm một chút nhỉ" và cứ thế tiếp tục tiến sâu vào. Tôi vừa bước đi vừa trầm trồ trước những thân cây to lớn phủ lông mềm trên bề mặt, những dây thường xuân rủ xuống như răn hay tiếng kêu rả rích của ve sầu, cho đến khi bỗng nhiên tầm nhìn được mở rộng.

Mặt đất mọc đầy cỏ thấp và rêu ở phía trước còn có cái gì đó đang phát sáng lấp lánh.

Tôi nhận ra hình ảnh tôi đang thấy là do ánh sáng phản xạ trên mặt nước, tạo ra những dải màu óng ánh.

Có lẽ nào hồ mà chị Maki nhắc đến là đây! Tuy tôi có cảm giác rằng nếu nói là hồ thì hơi nhỏ, gọi là ao thì đúng hơn, nhưng khi lại gần, nhìn thấy mặt nước trong vắt nhuộm màu xanh lục phản chiếu màu của lá cây, tôi phát ra tiếng thở dài trầm trầm thán phục.

Cảnh tượng ấy đẹp vô ngần, cứ như thế sẽ hút tôi vào đó... nhưng đâu đó lại có chút buồn rầu.

Giống như anh Konoha vậy...

Tuy đôi mắt anh ấy yên ả và trong suốt nhưng đôi khi lại buồn rầu đến mức không chịu nổi.

Cứ khi nào nhìn thấy vẻ mặt ấy, tôi luôn luôn cảm thấy như bị tắc nghẹn sâu bên trong lồng ngực. Điều đó chắc hẳn là do tôi đã nhớ lại gương mặt khóc lóc khi tôi trông thấy anh ấy lần đầu tiên.

... Chị...!

... Chị... ời!!

Và cũng bởi khi ấy trong tai tôi sẽ lại vang lên tiếng gào thét đau đớn như muốn gọi một nửa linh hồn đã mất. Giả sử có thể biến điều ước thành hiện thực, tôi muốn trở thành người có thể xóa tan nỗi buồn của anh Konoha. Tôi muốn trở thành người được ôm chặt và an ủi anh ấy.

Aa... Thế mà trong hiện thực, toàn bộ tình cảm của tôi bị dội ngược lại bởi một nụ cười tường đồng vách sắt, đối với tôi, khi mắc kẹt ở phía bên

kia bức tường chắn ngang trước mặt anh Konoha bước tới hay vươn tay ra chạm vào cũng đều là việc tôi không làm được. Tôi chỉ có thể ngăm nhìn đôi mắt tựa mặt nước trong vắt ấy với tâm trạng khổ sở chứ hoàn toàn chẳng thể chạm vào sự thực ẩn sâu trong đó.

Tôi từng có cảm giác trái tim chúng tôi đã kết nối với nhau được một chút khi hai đứa cùng điều tra về chị Akari...

Khi tôi chùng gối, nhìn đắm đắm xuống mặt hồ, nỗi buồn bèn len lỏi vào trong lồng ngực, khiến tôi muốn khóc, thế là tôi liền đứng thẳng dậy kèm một tiếng "Hây!"

"Không được trở nên u ám! Có thể tập huấn cùng anh Konoha ở một nơi lãng mạn thế này, phải phấn chấn lên."

Đúng rồi, nhân lúc này phải kiểm tra những chỗ có thể làm điểm hẹn hò với anh Konoha mới được.

Mùa hè năm lớp 10 chỉ có một lần mà thôi! Nhất định phải trải qua thời khắc này mà không còn gì phải hối hận!

Tôi quay trở lại con đường mòn và tiến lên hừng hực khí thế đánh bật cả cái nắng mùa hè. Giữa đường, chiếc mũ rơm của tôi bị gió thổi bay, tóc cũng trở nên rối tinh rối mù, vừa hay có một cậu nhóc dân địa phương chạy xe đạp ngang qua đã nhặt mũ hộ.

"Cô bé đầu gà con đi du lịch à?"

Cậu nhóc đeo kính thân thiện ấy chỉ cho tôi hay nếu đi thêm một đoạn nữa sẽ có khu phố mua sắm. Khi tôi ra tới đó, rất nhiều hàng bán đồ lưu niệm ở gần nhau, những cụ ông, cụ bà có vẻ là khách du lịch và những cặp tình nhân trẻ tuổi đang dạo bước trên đường.

A, còn có cả hiệu sách nữa.

Bình thường, lẽ ra thứ quyển rũ tôi phải là hiệu bánh crepe hay hàng ramen hơn là hiệu sách, nhưng hiệu sách nhỏ bé lọt vào mắt tôi ở một thị trấn xa lạ lại quá đối thân thương, khiến lòng tôi ấm lại như vừa gặp được một người bạn cũ.

Tôi thử bước vào bên trong.

"Xem nào, Goethe, Hesse, Heine. Nhà thơ, phải không nhỉ?... Hoffmann... Foerster... Fouqué... thì mình không biết."

Tôi ngắm nghía từng cái gáy sách xếp cạnh nhau trên giá và bước đi.

Có nên mua cuốn nào đó mang về không nhỉ... Chọn cuốn nào bây giờ.

Mắt tôi bị hút vào một tựa đề.

Hồ.

Tác giả là Storms. Tuy tôi không biết tác giả này, nhưng cuốn sách là bản bỏ túi và rất mỏng. Tôi thử lật qua, thấy nó có vẻ là một tập truyện ngắn. Truyện Hồ mà được đặt làm tiêu đề cuốn sách là một câu chuyện ngắn chẳng tới 100 trang.

Có lẽ đối với tôi thế là vừa đẹp.

Tôi chọn mua cuốn đó rồi quay về dinh thự.

"Anh Konoha đến chưa ạ?!"

"Có vẻ là vẫn chưa."

Hai vai rũ xuống, tôi đi về phòng mình ở tầng hai.

Hà... Quả nhiên đối với anh Konoha thì tôi ra sao cũng được...

Tôi ngồi xuống chiếc ghế bập bênh ở gần cửa sổ, lật mở cuốn sách vừa mới mua.

Lời văn trong đó mạch lạc và dễ đọc. Phong cảnh được vẽ nên vô cùng đẹp đẽ, tưởng như đồng cỏ ngày hè và khu rừng muôn hoa nở rộ hiện lên ngay trước mắt. Ở đó, một cậu bé có đôi mắt thông minh và một cô bé rụt rè với mái tóc uốn xoắn thành lọn đang cùng nhau vui vẻ chơi đùa.

Tên cậu bé là Reinhard.

Tên cô bé là Elisabeth.

Hai đứa trẻ là bạn thân từ nhỏ của nhau, cực kỳ thân thiết, luôn ở cùng nhau bất cứ khi nào.

Reinhard luôn bảo vệ Elisabeth kém cậu năm tuổi như báu vật và Elisabeth cũng rất ngưỡng mộ Reinhard.

Khi Reinhard tròn mười bảy tuổi, để học lên cao hơn cậu buộc phải rời quê nhà, nhưng tình cảm của hai người vẫn không hề thay đổi.

Vào lễ Phục sinh, Reinhard trở về quê và hỏi Elisabeth, "Hai năm tới đây anh sẽ không thể gặp em, nhưng em sẽ không thay lòng mà vẫn yêu anh chứ?".

Elisabeth gật đầu, Reinhard khẳng định rằng tình cảm của mình trước đây và bây giờ chưa bao giờ thay đổi, cho nên anh mong Elisabeth hãy vững tin vào điều đó.

Thế rồi, với ánh mắt lấp lánh rạng ngời, anh vui vẻ nói.

"Anh có một bí mật. Một bí mật tuyệt đẹp."

"Hai năm sau, khi nào anh trở về, anh sẽ nói cho em nghe nhé."

Cảnh tượng lãng mạn làm má tôi nóng bừng, tim đập thình thịch.

A a... tuyệt thật đấy...

Tôi cũng muốn thử cảm giác được anh Konoha tỏ tình theo cách đó! Tôi cũng muốn được anh ấy nhìn chăm chú bằng đôi mắt nghiêm nghị và được nghe anh ấy nói rằng "Tình cảm của anh sẽ không thay đổi đâu. Và hai năm sau em cũng sẽ không thay lòng mà vẫn yêu anh chứ?"

Nếu anh ấy làm vậy, tôi sẽ thề đến cả trăm lần luôn.

Ôm ghì lấy cuốn sách đang đọc dở, tôi buông một tiếng thở dài. Làn gió yên ả buổi hoàng hôn tràn vào từ ô cửa sổ đang rộng mở. Không gian bên ngoài nhuộm một sắc đỏ đầy mê hoặc, cánh cổng sắt lấp lánh màu đỏ sẫm. Cả cây cối và con đường mòn phía đối diện đều dần dần chìm vào ánh chiều tà...

Tôi ngừng thở.

Có một bóng người đang tiến về phía biệt thự trên con đường mòn dài màu đỏ thẫm.

Trên tay xách một chiếc túi có vẻ nặng nề, chậm chậm tiến lại gần.

Là anh Konoha!

Tôi đặt cuốn sách xuống bậu cửa sổ và đứng dậy khỏi chiếc ghế bập bênh.

Chiếc ghế chịu tác động đung đưa dữ dội.

Anh Konoha! Đúng là anh Konoha! Anh Konoha đã đến rồi!

Tôi mơ màng mở cửa và lao xuống cầu thang. Giữa đường, tôi đâm phải Sayo khi cô bé đang tiến đến từ hướng ngược lại, chỉ kịp nói "Xin

lỗi!" và chạy vội ra tiền sảnh.

Tôi cứ thế đâm thẳng ra khu vườn đang cháy lên một màu đỏ rực rồi chạy một mạch đến cánh cổng to dừng.

Hướng về phía anh Konoha đang đứng bên kia cổng, tôi gọi bằng giọng thật to.

"Anh Konoha~~~!"

Tà váy liền cuốn trong gió tung bay.

Anh Konoha mở to hai mắt.

Hình như anh ấy rất kinh ngạc.

Trong lúc đó, chân tôi ngày càng tăng tốc, tim nháy múa điên loạn như muốn nổ tung lồng ngực và nụ cười sung sướng chiếm trọn toàn bộ khuôn mặt.

Tôi nắm cả hai tay vào mép cổng và giật tung sang ngang để mở nó ra rồi ôm chầm lấy anh Konoha. Mắt anh Konoha càng mở to hơn nữa.

"Anh đã đến rồi~~~! Anh Konoha! Cảm ơn anh! Em rất, rất, rất vui đây ạ!"

Anh Konoha trông như đang thần thờ vì điều gì đó. Như thể trái tim anh ấy không ở đây mà đang nằm ở nơi nào khác.

Khi tôi nhận ra điều đó và bắt đầu lo lắng, anh Konoha bỗng nhiên choàng tỉnh và lập tức chuyển sang thái độ gay gắt.

Anh ấy tóm lấy vai tôi và dồn sức đẩy tôi ra.

Cảm nhận được cơn tức giận kìm nén trong hành động ấy, trái tim tôi lập tức lạnh ngắt, chân căng cứng hết lại.

Làm sao đây, anh ấy giận thật mất rồi.

"C-Chuyện này..."

"Người đánh điện tín cho tôi là cô hả?"

Giọng nói cũng thấp cực kỳ.

"Không phải ạ, là chị Maki. Nhưng... vì em đã nói là muốn đi tập huấn cùng anh Konoha nên chị Maki mới hợp tác với em! Thế nên, em xin lỗi!"

Anh Konoha nhìn lảng sang chỗ khác.

"Được rồi, nếu vướng vào chị Maki thì dù chống đối đi nữa cũng vô ích. Giả dụ em có lời đi thì chị ta vẫn có thể làm những việc quá quắt hơn."

Đúng lúc đó, sau lưng tôi vang lên một giọng nói.

"Hình như chị bị nói xấu thậm tệ quá nhỉ. Trong khi chị chỉ đánh mỗi bức điện ghi là 'Chị đang giữ đàn em quan trọng của em, hãy mang theo quần áo để thay đủ cho một tuần rồi tới đây nhé' thôi mà."

Chị Maki đang đứng đó, một tay chống hông và nở nụ cười khêu gợi. Phía sau lưng chị ấy, không hiểu vì sao Sayo nhướn đôi lông mày lên hết cỡ và cơ thể nhỏ bé run run.

"Em không có ý định cãi lý với chị."

Anh Konoha nói cụt lủn.

"Thế hả, sáng suốt đấy."

Đột nhiên Sayo lên tiếng bằng giọng lạc cả đi vì căng thẳng.

"Chào anh, anh Inoue! Lâu rồi mới gặp!"

Ủa? Anh Konoha và Sayo quen nhau sao?

Biểu cảm của anh Konoha dịu lại.

"Uotani lớn hơn nhiều rồi. Em viết trong bưu thiếp là chiều cao của em đã tăng thêm 1 cm nhỉ. Từ giờ anh lại làm phiền em nữa rồi, hãy giúp đỡ anh nhé."

"Không đâu ạ, chính em mới phải nhờ anh giúp đỡ."

Má Sayo ửng đỏ trong sự vui mừng. Hai người thân thiết tới mức trao đổi bưu thiếp sao!

"Phòng của anh Inoue em đã dọn dẹp đến hai lần và phơi phóng chăn nệm cả rồi. A, để em cầm hành lý giúp anh."

"Cảm ơn em. Anh tự mang được mà, không sao đâu."

"Thế... ạ."

Sayo mỉm cười ngượng ngịu. Anh Konoha và Sayo sóng vai nhau bước vào nhà trong một bầu không khí có vẻ mang một ý nghĩa nào đó.

"Thôi thì chỉ cần cậu ta không cười cợt giả tạo nữa là tốt rồi còn gì? Tuy thời điểm hiện tại thì có vẻ em còn thua cả hầu gái nhà chị đấy."

Chị Maki nói với vẻ tức cười.

Sau đó, anh Konoha tuyệt nhiên không hề mở miệng nói với tôi một lời nào.

Ở bàn ăn tối, dù tôi có gợi chuyện thì anh ấy cũng lờ tịt đi, sau bữa tối cũng toàn nói chuyện với Sayo chứ chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái.

Quả nhiên gọi anh ấy tới một cách ép buộc là việc không nên làm chẳng?

Tôi ỉu xiu lui về phòng mình và đọc cuốn Hồ đang đọc dở.

Thế rồi, tôi hoàn toàn bị sốc khi đọc đến đoạn Reinhard nhận được một bức thư do mẹ mình gửi tới, thông báo việc Elisabeth sẽ kết hôn với người đàn ông khác và sắp sửa đến ngày cử hành hôn lễ rồi.

Reinhard không thể kết duyên với Elisabeth sao?!

Không đâu, chắc chắn anh ta sẽ đưa cô dâu rời khỏi nhà thờ giống như trong *The Graduate* (sinh viên tốt nghiệp). Nghĩ rằng như thế mới kịch tính, tôi nín thở và lật tiếp trang sau, loáng một cái đã vài năm trôi qua, Elisabeth đang sống hạnh phúc với thân phận phu nhân trẻ tuổi của một gia đình giàu có.

(*The Graduate*: Bộ phim dựa trên tiểu thuyết cùng tên của nhà văn Charles Webb)

Reinhard đến thăm ngôi nhà đó trong khi vẫn cất giấu tình cảm dành cho Elisabeth trong lòng.

Elisabeth cũng vẫn còn tình cảm đối với Reinhard, nhưng hai con người đã trở nên khác biệt thân phận ấy không còn có thể nói lời yêu với nhau được nữa.

Vẫn giữ trong lòng bí mật đã từng hứa sẽ tiết lộ cho Elisabeth vào một ngày nào đó, Reinhard nói lời từ biệt.

"Em biết rồi. Xin anh đừng nói dối. Anh sẽ không tới một lần nào nữa phải không?" Elisabeth buồn rầu hỏi lại.

"Phải, tôi sẽ không đến nữa." Reinhard trả lời.

Thế rồi anh ấy quay lưng và bước đi~~~.

"Ớ ớ ớ ớ ớ, tại saooo!"

Tôi đang nằm sấp trên giường, tay lật từng trang sách, phát ra tiếng kêu đau khổ từ cổ họng.

Tại sao? Tại sao anh lại đi mất hả?! Quay lại đi ~! Chắc chắn Elisabeth vẫn còn yêu anh đó! Anh cũng vậy còn gì!

Thế mà tại sao anh lại rút lui một cách đơn giản vậy hả?!

Elisabeth đáng ra cũng nên đuổi theo Reinhard mới phải chứ!

Vốn dĩ, tại sao Elisabeth lại không đợi Reinhard? Cô ấy cưới người khác là sao?

Elisabeth đã quên lời hẹn ước đợi hai năm sao? Rõ ràng ràng là ngay cả ở hiện tại, Elisabeth vẫn để tâm tới Reinhard, vậy mà tại sao lại không thể tin tưởng Reinhard chứ?

Trước khi chấp thuận kết hôn, chẳng lẽ một việc tối thiểu như là bàn bạc với Reinhard qua thư cũng không làm được sao?

AAAAAA, dù đến nước này rồi thì cứ đuổi theo Reinhard đi chứ!

Không phải nói "Em biết rồi" này nọ! Là tôi thì tôi thật tình không hiểu nổi tại sao lại từ bỏ ở đó!

Reinhard cũng nhìn Elisabeth một cách khổ sở mà. Nếu chia xa lúc này thì sẽ không có lần gặp lại nào nữa đâu! Đừng có đứng đó để tạo ký ức đẹp gì cả, đuổi theo đi! Đuổi theo đi kìa!

"Aaaaaau, bứt rứt chết mất!"

Tôi gập sách lại rồi gục xuống gối.

Tôi đã nghĩ mình sẽ đọc một câu chuyện tình yêu với kết thúc có hậu để làm bản thân trở nên phấn chấn, thế mà rốt cuộc lại càng ngày càng ủ rũ hơn.

Đêm đó, Reinhard xuất hiện trong giấc mơ của tôi giống hệt anh Konoha, đắm đắm nhìn Elisabeth ở bờ hồ đối diện bằng ánh mắt đau khổ.

Elisabeth quay lưng lại nên tôi không nhìn được gương mặt của cô ấy.

Thế rồi, không rõ vì sao tôi lại là một Elisabeth khác, nấp sau gốc cây nhìn anh Konoha đang đắm đắm dõi theo Elisabeth kia, với cảm xúc chỉ chực vỡ òa.

Khi tôi thức dậy, đã lại quá giờ ăn sáng rất lâu rồi.

Ôi~, làm sao đây, Sayo sẽ nổi giận mất~.

Với cái đầu rối bù còn nguyên dấu tích vừa ngủ dậy, tôi sợ sệt đi tới phòng khách và gặp chị Maki đang ngồi uống trà ở đó một mình.

"Chào buổi sáng. Em vừa ngủ dậy hả?"

"X-Xin lỗi chị."

"Thôi nào, đây không phải là ký túc xá, muốn đi ngủ hay thức dậy lúc mấy giờ chẳng được."

Nói xong, chị ấy nhờ cô giúp việc chuẩn bị phần ăn sáng cho tôi.

Ngay lập tức, bánh mì và trứng ốp la đã được làm nóng cùng với salad sữa chua được mang tới.

"Em cảm ơn."

"Có gì đâu. Mãi mới được ở dưới cùng một mái nhà với Konoha mà em có vẻ ngoan ngoãn quá nhỉ? Chị đã mong chờ ít ra sẽ có vụ lén vào chần lúc nửa đêm đấy."

Miếng bánh sừng bò tôi đang ăn dở suýt chút nữa là mắc nghẹn trong cổ họng.

"... Ủ! Em sẽ không làm những việc như thế đâu!!!"

"Thế hả? Phòng Konoha ở trước phòng em hai phòng đó."

"Em đã bảo là em không làm mà!"

"Không phải em bảo sẽ lộn ngược dòng bằng chuyển tập huấn à?"

"Việc đó và việc này khác nhau ạ. Với lại em đã thề sẽ không sử dụng biện pháp cưỡng ép bạo lực thêm lần nào nữa."

"Ái chà, nghĩa là đã từng làm rồi hả? Biện pháp cưỡng ép sao? Konoha đã thành người lớn trong khi chị chẳng biết gì nhỉ."

"K-K-Không phải thế. Biện pháp cưỡng ép ở đây là..."

Chị Maki nở nụ cười y chang một kẻ xấu xa và thích thú nhìn bộ dạng luống cuống của tôi.

Ủ... Lẽ nào chị ta đang chơi đùa với tôi?

Tôi ngập ngừng hỏi.

"Chị Maki là bạn thân chấy rận của chị Amano đúng không ạ?"

Chị Maki cười toe toét đến tận mang tai.

"Nếu được Tooko nói như vậy chị sẽ sung sướng ôm chầm lấy cậu ấy mất, chắc chắn đấy."

"Tóm lại hai người là bạn phải không ạ? Thế mà tại sao chị lại cho em mượn biệt thự làm nơi tập huấn, còn xúi giục em tấn công anh Konoha nữa? Em và anh Konoha mà tiến triển tốt thì không phải chị Amano sẽ đau buồn sao?"

Chị Amano, người đã vì anh Konoha mà một mình đi về nơi rất xa.

Ngay cả bây giờ, anh Konoha vẫn luôn nhớ về người được gọi là "Cô gái văn chương" đó.

Anh Konoha viết tiểu thuyết cũng bởi lời hứa với chị Amano.

"Với chị thì Konoha có thành đôi với ai cũng được."

Ánh sáng dịu êm lan ra trong đôi mắt mang đầy sức mạnh, gương mặt chị ấy bỗng chốc trở nên rất đổi dịu dàng.

"Chỉ là chị thấy rất vui với việc nhìn Konoha khi không có Tooko bên cạnh, một mình bối rối, đắm sâu vào chỗ này chỗ nọ, khi thì ngã lăn quay, khi thì rơi xuống hố, lúc lại trượt té một đường dài nhưng cuối cùng vẫn tự mình đứng lên và tiến về phía trước."

"Cái đó có lẽ hơi ác đây ạ."

"Hi hi, chị nghĩ là nếu cậu nhóc đó có thể vượt lên những gian nan như vậy để trở thành một người đàn ông tuyệt vời thì thật tốt làm sao."

"Anh Konoha bây giờ cũng đã tuyệt vời rồi."

"Hừ~m, nhìn từ phía chị thì chưa đâu. Ví dụ như việc không kiểm soát được cảm xúc của chính mình này."

Chị Maki đắm chiêu chậm rãi nói.

"Hay là sợ hãi cái gì đó sẽ thay đổi này."

Chị ấy im lặng và nở một nụ cười mơ hồ làm tôi không thể đọc được tâm trạng đằng sau nó.

"Anh Konoha đang sợ cái gì ạ?"

Chị ấy uyển chuyển né đi khi tôi hỏi.

"Chị chịu thôi. Việc đó em hỏi trực tiếp người chúng ta đang nói đến là được mà. Tóm lại, chuyện là như vậy, nên chị đang cố vũ em đó. Bởi vì đối với Konoha, chị đoán em chính là thứ 'gian nan' đó đấy."

"Em cũng bị anh Konoha nói điều tương tự như thế rồi. Thật quá quắt mà~"

"Vụ lần này là em nợ chị một phen nhé. Lúc nào đó hãy trả lại bằng cơ thể nghe chưa."

"Ehhhhhh, em chưa hề nghe chuyện đó, đây là lừa đảo! ~"

"Ô, chị chưa nói là chị không bao giờ làm miễn phí à?"

Chị Maki nháy mắt "Thôi, cố lên nhé" rồi đứng dậy khỏi ghế.

Tôi suy nghĩ thêm một chút về những lời của chị Maki.

Thứ mà anh Konoha sợ hãi...?

Chẳng hiểu được gì, tôi quyết định mang bát đĩa đã ăn xong xuống nhà bếp và thấy Sayo ở đó.

Khi bốn mắt chạm nhau, tôi bất giác lùi lại.

Sayo lườm tôi tóe lửa. Tôi nặn ra một nụ cười cầu hòa.

Ừ ừ ừ... Mình hơn tuổi cơ mà.

"À ừm, chị xin lỗi nhé, bát đĩa chị sẽ rửa."

"Đấy là công việc của em. Làm ơn đừng làm gì thừa thãi ạ."

Nói rồi, cô bé cướp bát đĩa từ tay tôi và bắt đầu rửa, phát ra những âm thanh lạch cạch.

"Này, chị bắn khoăn từ hôm qua rồi, nhưng có phải chị làm gì sai với Sayo không? Vì chị thấy hình như Sayo đang giận gì chị thì phải."

Thế là Sayo liền quay phắt lại, tay vẫn nắm miếng xốp rửa chén dính đầy bọt.

"Em không tức giận, chỉ ngứa mắt thôi."

"T-Tại sao?"

Tôi bật ngửa vì không hề nghĩ mình sẽ bị nói thẳng thừng đến mức này.

"Em đã nghe được từ cô chủ rằng chị thích đơn phương anh Inoue một cách thiếu suy nghĩ và bởi có ý đồ quyến rũ một người nghiêm túc như anh Inoue nên chị đã gọi anh ấy tới biệt thự này."

"Cái gì thế?!"

Chị Maki đã giải thích kiểu gì cho Sayo vậy?!

"Vì anh Inoue đã có chị Tooko rồi! Mặc cho chị có tiếp cận thì cũng chỉ là phiền phức mà thôi!"

Tôi ngó người trước câu nói đó.

"Sayo cũng biết chị Amano à?"

Sayo trả lời với gương mặt sững sủa.

"Kỳ nghỉ hè năm ngoái, anh Inoue và chị Tooko đã lưu lại biệt thự này. Hai người vô cùng thân thiết, đến mức buổi đêm khi chị Tooko sợ hãi không thể ngủ một mình, anh Inoue đã ở bên cạnh trong cùng một căn phòng cho đến sáng."

"Ồ, nè, đ-đến sáng nghĩa là... cả một đêm ở trong cùng một phòng hả?! Chỉ hai người thôi?!"

"Đương nhiên rồi. Họ đã nghỉ cùng nhau trên cùng một chiếc giường."

"Ehhhhhhhhhhhhh"

Cùng giường... Nghỉ trên cùng một chiếc giường! Anh Konoha với chị Amano đã tiến triển đến mức đó sao? Không phải là chủ nghĩa thuần khiết sao? Anh Konoha đã là người lớn rồi sao?

Trong khi tôi đang rối loạn, Sayo lườm tôi bằng cặp mắt đầy thù địch.

"Hai người họ là đôi tình nhân mà em ngưỡng mộ. Chị Tooko giống với tiểu thư Yuri, da trắng tóc dài, rất xinh đẹp và dịu dàng, chị ấy cũng đọc lầu lầu những cuốn sách cũ trong phòng sách, so với chị thì như mặt trăng với ba ba vậy!"

Tuy tôi thắc mắc "T-Tiểu thư Yuri là ai cơ?" nhưng đó không phải bầu không khí mà tôi có thể xen miệng vào.

"Người yêu của anh Inoue chỉ có chị Tooko thôi! Bởi vì cũng chỉ có chị Tooko là người vẫn luôn yêu anh Inoue mãi! Cứ đến phòng sách là rõ. Căn phòng đó là căn phòng kỷ niệm của hai người!"

Sau khi tuôn hết một tràng những gì muốn nói, mặt mũi Sayo đỏ lựng lên và cô bé quay lại phía vòi rửa.

Phòng sách... Là căn phòng có sách chất lên đến trần nhà sao? Cô bé đã bảo tôi không được vào đó, vì đó là căn phòng đặc biệt...

Vì Sayo cứ mãi nín thinh, nên tôi quyết định thử đi tới căn phòng ở tầng một ấy.

... Người yêu của anh Inoue chỉ có chị Tooko thôi!

... Cứ đến phòng sách là rõ.

Tôi ngần ngừ trước cửa.

Nếu tôi nhìn vào trong, liệu tôi có hối hận không?

Phải chăng nỗ lực cùng cực nâng đỡ trái tim của tôi sắp sụp đổ, và tôi sẽ chẳng thể gượng dậy được nữa?

Không khí như nặng hơn, mồ hôi túa ra nhớp nháp trong lòng bàn tay.

Tôi nuốt nước bọt rồi khẽ khàng mở cánh cửa ra.

Và thế là, tôi đã nhìn thấy.

Nhìn thấy anh Konoha đang ngồi xõm trên sàn, tựa vào chiếc ghế dài, trong căn phòng được bao quanh bởi những bức tường toàn là sách.

Vô số những cuốn sách cũ được đặt cả trên ghế lẫn xung quanh anh Konoha.

Có cuốn ở trạng thái trang sách đang được mở rộng ra, những cuốn khác lại ở trạng thái xếp đè lên nhau thành chồng cao ngất.

Anh Konoha lật từng trang của cuốn sách đang đặt trên đùi.

Cặp mắt ẩn dưới hàng mi sụp xuống thoáng chút buồn rầu khiến trái tim tôi run rẩy... Sao anh ấy lại đọc sách với nét mặt cô đơn thương đau đến

thế...

Đôi đồng tử ướm át nhìn chăm chăm, từng chữ từng chữ một...

Cứ như anh ấy đang hồi tưởng lại cái gì đó hiện lên trên ấy... hồi tưởng về một người nào đó không còn ở đây...

Gương mặt nhìn nghiêng mong manh như sắp tan vào không khí.

Anh Konoha gấp sách lại, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên bìa.

Cơn đau sắc nhọn đâm xuyên trái tim tôi.

Sau đó, anh ấy ôm ghì lấy cuốn sách và cúi gục đầu. Hành động như thể đang dịu dàng ôm lấy bóng hình người thương trong lồng ngực. Tóc mái rũ xuống phủ lên cặp mắt đau buồn.

Trong mắt anh Konoha lúc này có hình ảnh chị Amano đang phản chiếu, giống như Reinhard mong nhớ Elisabeth. Trái tim anh Konoha đầy ắp những kỷ niệm cùng với chị Amano.

Sao mà đau đớn quá...

Ngực tôi bắt đầu đau như bị bóp nghẹt. Cảm thấy bất an lo sợ anh Konoha sẽ cứ thế mà tan biến vào vương quốc của những ảo ảnh, tôi mạnh tay mở tung cửa ra.

Bầu không khí tĩnh lặng bị xé tan, anh Konoha ngẩng lên nhìn tôi với gương mặt thần thờ.

Và rồi anh ấy cứng người lại, vẫn giữ nguyên biểu cảm không phòng bị ấy.

Ngực tôi càng thêm đau trước bộ mặt thực sự của anh ấy.

Tôi cố gượng nặn ra một nụ cười.

"Căn phòng này có lượng sách khủng ghê?"

"..."

Trong khoảng thời gian rất ngắn, rất nhiều cung bậc cảm xúc hiện lên rồi biến mất trên khuôn mặt của anh Konoha.

Đau đớn, khổ tâm, mâu thuẫn.

Tôi nín thở trân trân nhìn cảnh tượng đó.

Cuối cùng, anh Konoha lại làm vẻ mặt của một đàn anh lớp trên dịu dàng và mỉm cười.

"Phải đấy. Nghe nói đây là phòng của một người tên là Yuri, đã sống ở biệt thự này từ trước đây rất lâu. Chắc hẳn cô Yuri đó cũng rất thích sách."

Một màn diễn nhằm chối bỏ hoàn toàn sự can thiệp từ phía tôi.

Mãi mới có thể nhìn được biểu cảm không chút phòng bị của anh ấy, thế mà lại biến mất ngay rồi.

Ngần ấy cảm xúc lộ ra chỉ vài giây trước, chắc chắn bây giờ vẫn còn lưu lại trong lòng, nhưng anh ấy không định để cho tôi nhìn thấy.

Anh ấy chỉ cười một cách dịu dàng

Nếu tôi hỏi: "Có phải chị Amano giống người tên là Yuri không ạ? Anh đang nhớ đến chị Amano à?" thì tôi có thể làm đôi mắt trong veo này trở nên u ám không? Tôi có thể khiến anh ấy để lộ sự buồn đau của mình ra ngoài không?

Thế nhưng, ngôn từ của tôi mắc kẹt trong cổ họng.

Cuốn sách để mở trên chiếc ghế dài được viết bằng ký tự cổ trông như những con giun đất đang nhảy múa, nếu chỉ nhìn một cái thôi tôi sẽ chẳng hiểu mô tê gì, cũng chẳng đọc được.

Nhưng chị Amano chắc chắn sẽ đọc được những cuốn sách có ở đây dễ dàng như người ta hít thở.

Kể cả bây giờ, sách vẫn kết nối anh Konoha với chị Amano.

Ngực tôi thắt lại.

Khó thở làm sao.

Tôi có biết bao điều muốn tâm sự, muốn truyền đạt một khi anh Konoha tới biệt thự này, vậy mà tôi chẳng thể nói gì cả.

Sau khi trót nhìn thấy anh Konoha đang nhớ đến chị Amano trong căn phòng được sách bao bọc, tôi hiểu mình sẽ không đấu lại được người đó.

Anh Konoha trả lại cuốn sách anh ấy đang ôm trong lòng lên ghế dài một cách nâng niu. Sau khi khẽ khàng vỗ về bìa sách bằng đầu ngón tay, anh ấy nhìn tôi với vẻ hối lỗi và thì thầm.

"... Anh xin lỗi vì hôm qua đã tỏ thái độ lạnh nhạt với em. Chuyện này đột ngột quá nên anh cảm thấy bức bối với đủ thứ. Xin lỗi nhé."

Tôi không mong anh ấy xin lỗi.

Câu xin lỗi với lời lẽ và thái độ vô hại như thế... Tôi không cần nó.

Họng tôi run rẩy, ngực càng ngày càng thắt lại thêm.

Nếu tôi đọc hết tất cả sách ở đây, tôi cũng có thể trở thành "Cô gái văn chương" chứ?

Tôi có thể ở gần bên anh Konoha thay cho chị Amano đã rời xa hay không?

Tôi sẽ không khiến anh ấy có gương mặt buồn bã như vậy phải không? Tôi sẽ không bị cự tuyệt bởi nụ cười quá thừa sự dịu dàng ấy nữa chứ?

Dù cho cả đầu óc lẫn trái tim tôi, tất cả đều rối tinh rối mù như có một sinh vật bé xíu đang chạy vòng quanh quây phá, tôi vẫn cười. Gắng hết sức bình sinh để cười.

Có lẽ rằng nụ cười của tôi cũng thiếu tự nhiên đâu đó, giống như nụ cười của anh Konoha vậy. Dù thế, tôi vẫn mỉm cười.

"Vì anh Konoha đã đến nên em rất mãn nguyện đấy ạ. Hôm qua em đã đi thăm thú thị trấn một mình. Em tìm được hàng bán đồ lưu niệm rất dễ thương, có cả hiệu sách nữa. Em đã mua cuốn Hồ của Storm ở đó."

Gương mặt của anh Konoha hơi đanh lại.

Tôi tỏ ra hơn hớn kể tiếp.

"Anh có biết không ạ? Ông ấy là nhà văn người Đức. Nghề chính của ông là luật sư và thẩm phán, phần lời bạt cuối sách đã ghi như vậy đây ạ."

Nhắc đến Hồ thì nói thế nào nhỉ, có vị như tokoroten chan dấm, nước tương và rượu ngọt ấy. Từng sợi trong suốt sáng lấp lánh, dài và thanh mảnh, rất dễ để ăn một hơi hết sạch thế mà lại kéo hoài không hết.

Reinhard và Elisabeth là đôi bạn thanh mai trúc mã vô cùng thân thiết, thương yêu lẫn nhau vậy mà lại chẳng thể nên duyên được. Đó không phải là kết thúc có hậu, mà là một câu chuyện buồn. Mùa tạt cay thế lười. Cảm giác tokoroten trượt qua cổ họng lạnh lẽo và xót xa. Reinhard thì..."

Anh Konoha lặng lẽ cắt ngang.

"Đủ rồi, Hinosaka."

Anh ấy thì thầm với ánh mắt đang kìm nén nỗi đau.

"Dù em có bắt chước chị Tooko như thế nào, em cũng không phải là chị Tooko. Không ai có thể trở thành chị Tooko được."

Giọng điệu của anh ấy như người lớn đang khuyên bảo một đứa trẻ quen được chăm bẵm, chất giọng dịu dàng và buồn bã.

Cảm xúc của tôi trào lên bật ra thành tiếng thét.

"Chuyện đó không làm thử thì đâu có biết trước được ă? Dù bây giờ em chỉ là tập sự, có thể em không đọc được những ký tự ngoằn ngoèo cổ xưa, không thể nói vanh vách về các cuốn sách như chị Amano được... Nhưng nếu cố gắng, một lúc nào đó em cũng sẽ..."

"Không thể đâu."

Đôi mắt anh Konoha đầy ắp sự đau xót.

"Không ai có thể... trở thành chị Tooko cả."

"Em có thể! Không phải, em sẽ làm được!"

"Không được đâu. Bởi vì em không làm những việc như là ăn sách đâu đúng không?"

Tôi nghẹn giọng.

"Ă...ăn?"

Nụ cười đã biến mất hoàn toàn khỏi gương mặt anh Konoha.

Anh ấy chỉ đơn thuần nhìn tôi chăm chăm bằng ánh mắt khổ sở.

"Đúng vậy. Chị Tooko luôn xé những trang sách ra để ăn. Chị ấy sẽ vừa nhai ngấu nghiến tóp tép một cách ngon lành vừa nói cái này có vị giống kem trái cây mát lạnh hay cái khác có vị của rượu chế biến từ hoa lá."

A, anh ấy đang nói đùa sao? Làm gì có chuyện con người lại đi ăn giấy.

"Ừ... Cái đó, là yêu...? Yêu quái...?"

Lúc đó, vẫn với ánh mắt buồn bã mong manh đến mức làm tim tôi thót lên một cái, anh Konoha mỉm cười.

"Không phải, đó là 'Cô gái văn chương'."

Đêm đó, tôi không ngủ được. Tôi không tài nào quên được gương mặt buồn bã của anh Konoha mà tôi trông thấy ở phòng sách cũng như những lời anh ấy nói: "Em không phải là chị Tooko và cũng không ai có thể trở thành chị Tooko được". Ngực tôi như sắp rách toạc. Toàn thân tôi nhức nhối, tâm trạng không được yên ổn dù chỉ một phút giây.

Hình ảnh anh Konoha kể về chị Amano với ánh mắt quá sức đau buồn ấy tựa như Reinhard đã đánh mất Elisabeth.

Vừa chịu đựng nỗi buồn, vừa hồi tưởng quá khứ trong đơn độc.

Hình bóng Elisabeth hiện lên trước mắt một Reinhard già nua, nhưng đó hiển nhiên chỉ là ảo ảnh, chàng không thể nào nắm lấy bông hoa sáng trắng phau nổi trên mặt hồ xinh đẹp ấy.

Cũng giống như tôi.

Mặc cho tôi vươn tay ra, bông hoa súng sẽ chỉ đung đưa rồi trôi ra xa tầm với.

Rong rêu cuốn vào chân, không thể tiến lên được nữa.

... Không được đâu.

... Bởi vì em không làm những việc như là ăn sách đâu đúng không?

... Không phải, đó là "Cô gái văn chương".

Tôi thì không được hay sao.

Tôi ngồi thu lu trên giường, nghiêng chặt răng, trong căn phòng tối om chỉ có ánh trăng xuyên vào từ cửa sổ.

Chị Amano không có ở đây mà tôi vẫn không thể trở thành "Cô gái văn chương" của anh Konoha được hay sao?

Ăn sách là thế nào chứ? Lẽ nào trong lòng anh Konoha chỉ có riêng mình chị Amano, đến mức anh ấy phải cự tuyệt tôi bằng cách nói vòng vo như thế.

Buồn bã, đốn đau, nước mắt cứ thế trào ra, tôi mở cuốn Hồ đặt bên gối và xé một trang sách.

Với cặp mắt nhòe lệ, tôi đưa trang giấy có màu hoe hoe vàng vào miệng và chỉ thấy toàn vị bụi mà thôi.

Nước bọt làm mảnh giấy ướt và mềm đi. Tôi cắn lấy một nửa và nhai ngấu nghiến.

Cảm giác chạm vào lưỡi lạo xạo dần dần mềm đi rồi tan ra.

"Híc, híc."

Nước mắt tôi rơi lã chã xuống hai gò má.

... Chị Tooko luôn xé những trang sách ra để ăn.

... Chị ấy sẽ vừa nhai ngẫu nhiên, tóp tép một cách ngon lành vừa nói cái này có vị giống kem trái cây mát lạnh hay cái khác có vị của rượu chébiển từ hoa lá.

Tôi ép mình nuốt xuống cục giấy sắp sửa tắc trong cổ họng.

Hoàn toàn chẳng ngon chút nào. Cổ họng tôi khó chịu, cảm giác đau nhói.

Với nửa trang sách còn lại, lần này, tôi vừa xé nhỏ ra vừa đưa lên miệng.

"...Sột... ực... sột... híc".

Vừa nấc, vừa khóc, tôi vừa tiếp tục cho giấy vào miệng, hết lần này đến lần khác.

Không ngon. Không ngon gì hết.

Ăn hết một trang, tôi lại xé một trang khác.

Tôi chắc chắn không thể trở thành chị Amano, kể cả có ăn hết một quyển sách.

Nhưng nếu tôi ăn sách, thì liệu anh Konoha có công nhận tôi là "Cô gái văn chương" không?

Không phải thái độ hiền lành chu đáo lịch sự xã giao đó mà anh ấy sẽ lại ngạc nhiên hay mắng mỏ tôi như trước chứ?

Thế rồi, anh ấy có thôi nhớ đến chị Amano và buồn bã một mình nhìn về nơi xa xăm không nhỉ?

Những mảnh giấy chứa các con chữ bé nhỏ bị nuốt trọn vào trong cổ họng của tôi. Tôi nghẹt thở, mãi không nuốt xuống được, cứ như đang ôm trong lòng ngực một tảng đá to và nặng vậy. Bụng cảm thấy rất khó chịu.

Dù thế, tôi vẫn nuốt vào.

Từ đoạn giữa trở đi, Hồ có vị mặn của nước mắt.

Hình như tôi đã ngủ mất một lúc.

Tôi thức giấc bởi âm thanh lạch cạch của cửa sổ.

Bên ngoài vẫn còn tối. Tấm rèm đang ten trang khẽ rung rung.

Tôi chưa hề động tay vào, thế mà cửa sổ lại tự đóng sập lại.

Ủa?

Mắt tôi bị ảo giác? Hay là tôi còn đang ngái ngủ nhỉ?

Không, không đúng!

Cửa sổ đã đóng lại tự mở sang ngang. Sau đó lại đóng vào, rồi lại mở ra.

Di chuyển sang phải, rồi sang trái.

Cổ họng tôi phát ra tiếng nuốt khan.

... Hình như phòng này có hiện ra đấy, chị nên cẩn thận thì hơn.

Chả có nhẽ chuyện này là...

Một cái bóng trắng hiện lên ở phía bên kia cửa sổ.

Cả người run bắn lên, tôi lao xuống khỏi giường.

"Hiện ra rồiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii!"

Tôi hét lên với âm lượng tối đa và lao thân về phía cửa sổ.

Cái bóng trắng bất ngờ nhảy lên.

Khi tôi mở toang cửa sổ ra, cái bóng trắng liền bay xuống khỏi ban công.

Đỉnh thật! Thân thủ thật phi phàm! Đúng là ma có khác! Đây còn là lần đầu mình gặp ma nữa chứ! Biệt trang có khác! Nhà kiểu Âu có khác! Quả nhiên là có ma!

Với một đứa mê mẩn phim kinh dị máu me như tôi, đây đúng là sự kiện lớn làm rung động trái tim. Mặc nguyên đồ ngủ, tôi lao ra khỏi phòng và chạy ra vườn.

Ngay lập tức, tôi thấy cái bóng trắng đang ngồi co quắp đơn độc bên dưới cửa sổ.

Hoan hô! vẫn còn ở đây!

Khi tôi chạy lại để nhìn gần hơn, cái bóng trắng nhảy dựng lên như búp bê găng lò xo và bỏ chạy.

"Đợi đã~~~!"

Tôi dùng tất cả sức lực để đuổi theo.

Ma có khác, nhanh dễ sợ! Nó đâm xuyên qua vườn, mở cổng, và cứ thế chạy ra ngoài.

Tôi cũng không ngần ngại bám theo đằng sau.

Trên trời có cả trăng và sao, chiếu sáng cho con đường mòn dài và hẹp.

Cái bóng trắng vừa bồng bênh dong đưa vừa nới rộng khoảng cách. Tôi tự tin vào thể lực đã được rèn giữa trong câu lạc bộ tennis thời cấp 2 của mình, nên dù nó đi đến đâu tôi cũng sẽ đuổi theo cho bằng được.

Cái bóng trắng thoát khỏi đường mòn và chạy vào rừng. Tôi cũng hăm hở phi vào giữa những thân cây rậm rạp.

Oái!

Nơi đó là thế giới bóng tối, bị chặn bởi lá và cành cây, khiến cho ánh sáng không được chiếu tới.

Để coi, vụ này có lẽ hơi tệ.

Thế nhưng, ngay khi nhìn thấy cái bóng trắng di chuyển giữa các hàng cây, người tôi ngứa ngáy và không thể nào rút lui được.

Tôi dẫm lên cỏ, gạt các cành cây, tiếp tục tiến lên thêm nữa.

Và lúc đó, bỗng nhiên cái bóng trắng biến mất ngay trước mắt tôi.

"Ơ! S-Sao lại thế?"

Nếu suy xét kỹ, vì nó là ma nên giả sử có chiêu đột nhiên biến mất thật cũng là chuyện đương nhiên, thế nhưng tôi thì lại cuống quýt hết cả lên.

"Tại sao lại biến mất? Thật là, ngay lúc này mới khổ chứ."

Tôi luống cuống quay lại đường mòn cũ, nhưng... ủa? Hướng này à? Hay là hướng kia? Thôi được, thử đi đường này xem nào.

Mặc dù tôi bắt đầu bước đi, mò mẫm xung quanh bằng tay nhưng chẳng thể cố định được một phương hướng.

Mà thôi, đâu phải tôi gặp nạn trên núi tuyết, trời sáng lên thì sẽ xoay sở được thôi. Khi tôi đang loay hoay thay đổi tâm trạng bằng cách nghĩ như vậy thì tôi thấy trước mặt mình trở nên sáng hơn.

"Hoan hô!"

Hấp tấp chạy tới là một quyết định sai lầm.

Mãi nhìn ánh sáng trước mặt, tôi vấp chân vào rễ cây và có một cú té ngoạn mục.

"Á! Oái!"

Tôi kịp chống tay tránh cảnh ngã dập nhưng đồng thời, một cơn đau dữ dội chạy dọc chân phải của tôi.

"Đ-Dau quá!"

Tôi có ký ức về kiểu đau này từ hồi sinh hoạt ở câu lạc bộ Tennis. Có vẻ tôi đã bị trật khớp chân.

"Ừ ừ ừ"

Tôi ngồi thụp xuống, xoa bóp cổ chân, nước mắt lưng tròng.

Sau khi nghĩ ngợi xem nếu mình nhảy lò cò bằng một chân thì mất bao lâu mới về tới nhà, tôi cảm thấy mất hết tinh thần.

A... Tại sao tôi lại dần vậy nhỉ... Tâm trạng trở nên phấn chấn nhờ gặp ma giờ lại ỉu xìu như cũ.

Trước mắt cứ nghỉ cho đến khi trời sáng đã...

Tôi kéo lê một bên chân, đi ra phía có ánh sáng.

Đó là cái hồ nhỏ mà lúc trước tôi đã đi ngang qua.

Mặt nước trong vắt phản chiếu màu xanh lá cây lúc ban ngày, bây giờ rung rinh sắc đen, hút lấy ánh trắng từ trên trời nhỏ xuống, lấp lánh một màu ma mị.

Vẻ đẹp huyền ảo khác biệt với cảnh tôi nhìn thấy vào ban ngày khiến tôi quên đi cơn đau ở chân và ngồi bệt lên nền cỏ mềm mại.

... Đẹp quá.

Nhưng quả nhiên là một khung cảnh cô độc và u sầu.

Tôi nhớ đến Reinhard, người đã nhảy xuống hồ giữa đêm khuya mong mỗi có thể nắm được đóa hoa súng.

Rồi tôi nhớ đến anh Konoha.

Chắc rằng Reinhard sẽ chẳng kết hôn với ai cả, vẫn sẽ vừa dành tình cảm cho Elisabeth vừa một mình vùi đầu vào nghiên cứu cho đến khi trở thành một ông già.

Giả sử chị Amano thành đôi với người khác giống như Elisabeth, anh Konoha sẽ làm thế nào đây? Kể cả không phải như vậy, nếu sau này anh ấy không gặp được chị Amano thêm lần nào nữa...?

Dù vậy, anh Konoha vẫn sẽ tiếp tục viết tiểu thuyết một mình sao?

Sẽ giống như Reinhard, luôn luôn nhớ lại quãng thời gian hạnh phúc đã trải qua cùng Elisabeth, chỉ nhìn chăm chú vào ảo ảnh của Elisabeth mà thôi...

Cả vầng trăng trên trời và mặt nước đang phản chiếu nó đều bình yên ngập tràn ánh sáng.

Khi tôi đắm đắm ngăm nhìn khung cảnh ấy, tôi không thể ngăn được trái tim thất lại và nước mắt chực trào lên.

"Híc... Anh Konoha, nếu em gặp nạn và chết ở nơi này thì liệu anh Konoha có thỉnh thoảng nhớ đến em không?"

Đó là lúc tôi bất giác thốt ra mấy lời yếu đuối.

"Cô chẳng gặp nạn cũng chẳng chết đâu, làm ơn thôi mấy thứ tưởng tượng kỳ cục đó giùm."

Khi tôi giật mình và ngẩng mặt lên, anh Konoha bước ra từ giữa các hàng cây, tay cầm đèn pin với thái độ không mấy dễ chịu.

"Anh... Anh Konoha?"

Trong khi tôi vẫn đang ngẩn tò te, anh Konoha nói với giọng bức dọc.

"Đừng có hỏi mấy cái như là tôi có phải là chồn biến hình không nhé. Có một đồng thứ làm tôi sắp rồ lên đây. Nói đúng ra là đến giới hạn rồi. Nửa đêm nửa hôm cô làm cái trò gì đây hả?! Nếu có ý định tập huấn thì đáng lẽ nên ngồi yên trong phòng mà viết truyện tam đề đi chứ. Tại sao hết lần này đến lần khác cứ hành xử bốc đồng như thế? Nhờ có cô mà đến cả tôi cũng rơi vào cảnh phải chơi trò thi gan giữa đêm đây thấy không?"

"Anh Konoha phải chơi thi gan ấy ạ? Tại sao ạ?"

Mặt anh Konoha cau có hết cỡ.

"Vì 3 giờ đêm còn nghe thấy đứa đàn em hét 'Hiện ra rồi ~~~!' chứ sao. Thế là bị tỉnh giấc. Khi đến phòng đứa đàn em thì thấy giường trống trơn, chị Maki thì bảo em đã lao ra khỏi cổng trong bộ đồ ngủ. Khi anh cuống lên đi tìm thì giữa đường gặp Uotani mình mấy dính đầy bùn đang kéo lê tấm ga trải giường trắng."

"Ga trải giường... trắng? A! Em đuổi theo con ma nên mới đến đây! Có một cái bóng màu trắng nhòe vào từ cửa sổ, cho nên...!"

Anh Konoha lăm băm với vẻ mặt cay đắng.

"... Đó không phải là ma mà là Uotani."

"Ờ?"

"Hình như cô bé đã đóng giả ma hòng dọa em một trận. Thế rồi em chẳng những không sợ tẹo nào còn đuổi theo mãi không bỏ cuộc, chuyện đó đã làm cô bé khá là hoảng hốt đấy."

"T-Thế ạ?"

Tôi đã vô cùng cảm động khi lần đầu tiên được trải nghiệm hiện tượng tâm linh, thế mà cuối cùng lại là Sayo sao...?

Cả việc bóng ma bỗng dưng biến mất trong rừng cũng là do Sayo đã bỏ tấm ga trải giường trắng mà em ấy trùm đi phải không nhỉ?

Biết được sự thể rồi, tôi mất sạch nhuệ khí.

"Chắc là Sayo tức giận vì nghĩ em định quyến rũ anh Konoha..."

"Quyến rũ á...?"

Sau khi trợn tròn hai mắt, anh Konoha thở dài.

"Uotani cũng có vấn đề, nhưng cái đứa đuổi theo ma như em cũng chẳng bình thường."

"Tại hiếm lắm mới có cơ hội được gặp ma, nên em nhớ đại... Anh Konoha cũng sẽ đuổi theo đúng không ạ?"

"Không đâu, anh tuyệt đối không đuổi theo. Chẳng phải Hinosaka nên nhận ra bản thân thuộc chủng loại đặc biệt thì tốt hơn sao? Nhìn chung Hinosaka..."

Anh Konoha đột nhiên ngậm chặt miệng.

Anh ấy nhăn mặt vẻ khó xử, khổ sở, sau đó nhìn ra hướng khác và quay lưng về phía tôi.

"... Thôi được rồi. Về thôi."

Anh ấy thì thầm bằng giọng bình thản, như thể đã tiêu diệt mọi cảm xúc trong đó.

Khoảnh khắc đó, ngực tôi nhói đau.

Quả nhiên anh Konoha không định mắng mỏ tôi. Anh ấy đang xây một bức tường giữa tôi và anh ấy.

Sức lực trôi đi tuần tuột, tinh thần cũng trở nên yếu đuối, tôi vừa nói vừa khóc như một đứa trẻ.

"E-Em bị trật khớp rồi. Em không cử động được."

Anh Konoha ngạc nhiên quay đầu lại.

Nhìn thấy tôi đang khóc, anh ấy còn ngỡ ngàng hơn nữa.

"Khóc giả vờ hả?"

"Không phải ạ."

Tôi lắc đầu quây quây, vừa nắc vừa rên rì.

"Em bị vấp vào rễ cây trong lúc chạy. Đau thật đấy ạ. Cùng với đó trái tim em cũng đau đớn và khốn khổ, em tàn tạ lắm rồi. L-Là lỗi của anh Konoha...!"

Anh Konoha trở nên bối rối.

"... Xin lỗi. Anh không tốt vì đã nghi ngờ em."

Sau khi xin lỗi không biết bao nhiêu lần.

"Xem nào, em hoàn toàn không đi được nhỉ? Thế thì anh sẽ công em về, Hinosaka, cầm cái này hộ anh được không?"

Anh ấy đưa đèn pin cho tôi cầm, chống đầu gối xuống đất và giơ lưng về phía tôi.

Tôi vừa khóc sùi sụt vừa vòng tay quàng quanh cổ anh Konoha.

"Được chưa? Anh di chuyển nhé."

"Híc, anh Konoha quá đáng lắm."

"Ê, sao em vẫn khóc vậy? Em nghĩ ai đang công em đây hả?"

Vừa bước đi trên con đường rậm rạp cây cỏ, anh ấy vừa lầu bầu với vẻ không thỏa mãn.

"Rốt cục anh quá đáng chỗ nào?"

"Lúc nào anh cũng mỉm cười, đối xử tốt với em, chỉ em bài tập, dù em có làm trò gì cũng hoàn toàn không tức giận..."

"Chẳng phải như vậy là đàn anh tốt sao?"

"Việc đó là anh ép buộc bản thân làm như vậy đúng không ạ...?"

Người anh Konoha hơi run lên.

"Sịt... Trên sân thượng, anh đã nói là rất ghét em, thế mà từ hôm sau trở đi thì cười không ngừng nghỉ, cái đó có phải ý anh là em còn chẳng có giá trị để mà tức giận không?! Hành động đó kiểu như tao không đời nào tiếp xúc nghiêm túc với mày đâu có phải không ạ?!"

"..."

Anh Konoha im lặng.

Từ phía tôi không biết được anh ấy đang có bộ mặt như thế nào.

Có thể anh ấy bị sốc, có thể anh ấy tỏ ra ngán ngấm. Và cũng có thể cặp mắt anh ấy lại trở nên đờm buồn.

Anh ấy vẫn cõng tôi trên lưng và chỉ bước đi trong im lặng.

"Ừ ừ... Có lẽ em đã làm cả tỉ thứ việc khiến cho anh ghét. Em toàn gây phiền phức, lại còn lợi dụng sơ hở cướp môi anh... Nên... nên là có bị ghét thì cũng đành chịu. Nếu anh Konoha g-ghét em, híc, thì em sẽ thật nỗ lực, sịt... đ-để được anh thích thì thôi. Bây giờ tuy em chỉ là tập sự, nhưng lúc nào đó em sẽ trở thành "Cô gái văn chương" thực thụ cho anh xem. N-Nhưng, nếu anh đến cả "ghét" cũng không nói với em, thì em biết phải làm gì? Nếu ghét thì anh hãy nói thẳng là ghét đi ạ! Những gì anh ghét em sẽ cố gắng sửa."

Cổ và lưng áo của anh Konoha trở nên ướt nhẹp bởi nước mắt của tôi. Tóc tôi bết vào gò má ướt đầm.

"... Anh không ghét em."

Anh Konoha đã luôn giữ im lặng suốt từ nãy đến giờ, bỗng nhiên thì thào bằng giọng khàn khàn.

"Có lẽ anh... không ghét Hinosaka đâu."

"Thế... tại sao anh lại nói là rất ghét em?"

"..."

Một khoảng lặng nặng nề, như thể anh ấy đang bối rối.

Tôi cố hết sức căng tai ra, lắng nghe nhịp thở như thể anh ấy đang chuẩn bị mở miệng ra thì lại đóng lại rất nhiều lần.

"... Anh thấy Hinosaka..."

Em?

"... tương đồng với chị Tooko... Điều đó làm anh sợ."

Tôi nín thở trước câu nói đó.

"N-Nhưng Sayo đã nói em với chị Amano như mặt trăng với ba ba vậy! Chị Amano rất xinh đẹp, lại còn đọc sách lầu lầu."

Anh Konoha lại yên lặng.

Sau đó, anh ấy bắt đầu nói bằng chất giọng trầm đau khổ.

"... Đúng thế. Bề ngoài của Hinosaka và chị Tooko chẳng hề giống nhau chút nào..."

Không biết vì sao nữa, thỉnh thoảng khi nghe lời nói của Hinosaka, có lúc anh nghĩ rằng chắc chắn chị Tooko cũng sẽ nói câu tương tự. Hơn nữa, chị Tooko cũng giống như em, hể rờ mắt ra một cái là chẳng biết được chị ấy sẽ gây ra chuyện gì, làm cho anh bao phen khốn đốn..."

Tôi nghe thấy tiếng cánh côn trùng cọ vào nhau như từ xa vọng lại. Giọng của anh Konoha vang lên từng nhịp từng nhịp trong bóng tối lặng yên.

"... Khi ở cùng Hinosaka, anh lại nhớ đến khoảng thời gian gặp gỡ chị Tooko... Trong lúc đó, anh dần dần thấy Hinosaka giống chị Tooko và trở nên hoảng sợ... Anh nghĩ rằng mình muốn trở nên mạnh mẽ vì chị Tooko... Thế mà anh vẫn thật yếu đuối, cảm xúc cứ như sắp sửa lung lay vậy..."

Những từ cuối trở nên yếu dần rồi tan biến.

Chị Maki đã nói rằng "Konoha sợ sự đổi thay".

Tôi đã không biết. Bởi vì anh Konoha mà tôi thấy là một đàn anh khóa trên thông minh, điềm tĩnh và trưởng thành.

Thế nhưng trong thâm tâm, anh Konoha cũng chất chứa bản khoăn và lạc lối.

Khi nhận ra điều đó, tôi cảm thấy muốn đánh chính bản thân mình. Đồng thời, tim tôi cũng trở nên đau đớn.

Tôi dồn sức vào cánh tay đang vòng quanh cổ anh Konoha.

"... Em thích anh..."

Tôi cố gắng bày tỏ, bằng giọng nói hỗn hển ngắt quãng.

"E-Em thích anh... Thích lắm... Em rất thích anh Konoha... Em thích anh... Em thích anh..."

Anh Konoha lặng im, có vẻ rất đau khổ. Những sợi tóc mỏng mảnh của tôi rủ xuống cổ áo của anh Konoha, tấm lưng của anh Konoha chạm với ngực tôi dần trở nên ẩm mồ hôi và nóng lên từng chút.

Tôi dụi mắt vào gáy anh Konoha và lặp đi lại câu "Em thích anh". Mỗi lần như thế tôi lại cảm thấy một cơn đau như đâm thẳng vào trái tim mình.

Reinhard chắc chắn sẽ không thể yêu ai khác ngoài Elisabeth cả.

Nhưng anh Konoha làm ơn đừng trở thành Reinhard nhé.

Anh đừng chọn cách sống giấu kín bí mật trong lòng và mãi mãi chỉ mong nhớ về một người duy nhất.

Em biết đó là mong ước ích kỷ của em nhưng mong anh đừng tự khiến mình trở nên cô độc.

Tại sao Elisabeth lại không chờ đợi Reinhard chứ?

Khi quyết định cưới người khác, chẳng phải đâu đó trong tim, cô ấy đã cầu mong Reinhard sẽ đến và nói rằng hãy hủy việc kết hôn này đi để cưới anh hay sao?

Có lẽ Elisabeth đã bất an không biết trong hai năm trời, khi người ấy bận rộn học hành chẳng hề tới gặp, cũng không có chút tin tức gì, liệu anh có còn yêu cô với cảm xúc vẹn nguyên của ngày xưa.

Chuyện kết hôn đó có khi nào lại là sự đánh cược của Elisabeth?

Thế nhưng Reinhard đã chẳng đến cướp dâu.

Giả như Reinhard đến gặp Elisabeth trước buổi hôn lễ thì có lẽ Elisabeth đã lao vào vòng tay của Reinhard rồi.

Thế nhưng, Reinhard tuyệt nhiên không tới gặp Elisabeth. Dù vẫn yêu Elisabeth nhưng anh ta đã đơn độc tiến bước trên con đường của bản thân.

Vì vậy, tôi sẽ không im lặng chờ đợi Reinhard như Elisabeth.

Chính tôi sẽ là người đến gặp Reinhard.

Tôi sẽ thẳng thắn bày tỏ với Reinhard cảm xúc của mình.

"Em thích anh Konoha... dù anh có cay độc, dối trá, hay thậm hại đi nữa. Thế nên nếu anh không ghét em, làm ơn đừng chạy trốn khỏi em nữa.

Khi em gặp rắc rối với chuyện của chị Akari, anh Konoha đã nói rằng hãy giải quyết bí ẩn cùng nhau đúng không? Anh đã nói rằng sẽ không giả vờ không biết, cũng không ngoảnh mặt đi xem như không liên quan đến mình... rằng anh sẽ trở thành người có thể nhìn thẳng vào sự thật.

Nếu thế thì anh cũng đừng lảng tránh em!

Hay là thực ra anh ghét em thật?"

"... Anh sợ."

Anh ấy thì thầm bằng giọng rất thấp, như đang tiết lộ bí mật của mình.

Thoát khỏi những hàng cây bụi cỏ, chúng tôi đến đường mòn dẫn về biệt thự.

Xung quanh đột nhiên trở nên sáng sủa, bóng của tôi và anh Konoha in trên nền đất.

"Anh sợ, cảm xúc... của chính mình. Trước đây anh đã hẹn hò với Kotobuki và biến cậu ấy thành nơi trốn chạy của mình... rồi làm cậu ấy tổn thương. Kotobuki luôn thích anh... luôn giúp đỡ anh khi anh đau khổ... Nhưng anh đã không thể biến mong ước của cậu ấy thành sự thực. Anh đã làm điều tồi tệ nhất. Anh không được phép làm... những việc như vậy nữa. Anh không được tạo ra... chốn ẩn náu cho mình."

Cái bóng trên nền đất đang đưa qua lại.

Nhớ lại cảnh chị Kotobuki tát tôi và gương mặt chực khóc của chị ấy, cổ họng tôi nghẹn lại.

Tình cảm của một người sẽ làm tổn thương người khác.

Càng tinh khiết bao nhiêu thì mũi gai đâm vào tim càng sắc nhọn bấy nhiêu...

"C-Cho dù thế thì anh Konoha vẫn quá cực đoan!"

Ngực tôi rất đau.

Không phải... ở dưới nữa... bụng tôi... đau nhoi nhói không dứt.

A, hông rồi. Đúng là đau thật.

"Sao vậy? Hinosaka?"

Anh Konoha ngờ vực hỏi khi thấy tôi bám vào cổ anh ấy và bắt đầu rên rỉ.

"B-Bụng em, hơi..."

"Bụng?"

"Tuy em khóc rầm rức từ nãy đến giờ, nhưng đó là vấn đề tinh thần... em có cảm giác như là bụng em đang co thắt, không biết gọi là nhoi nhói hay râm ran thì đúng nữa, chung quy là giờ có thể em đang đau đớn ghê gớm hơn cả trái tim đấy ạ!"

"Thế thì gay go đây!"

Anh Konoha la lên với giọng cuống quýt.

Chuyện kỳ lạ là, kể từ giây phút tôi kể triệu chứng ra mồm, cảm giác nhức nhối ngày một lan rộng ra, cơn đau dữ dội tấn công tôi cứ như thế

bụng tôi bị xoắn vặn lộn tùng phèo.

"Đ-Dau...! Thực sự rất đau ạ! Em cảm giác cấp độ này rất khác với đau bụng do bội thực! Nếu con đau bụng mọi khi ở cấp 5, thì cái này phải ác liệt tầm cấp 9. Liệu em có chết không?"

"Đừng có nói vớ vẩn! Kìa, trông thấy biệt thự rồi, anh sẽ nhờ người gọi bác sĩ ngay!"

"A-Anh Konoha, dù có chết em cũng vẫn sẽ dõi theo anh."

"Làm ơn đừng nói mấy chuyện xui xẻo như thế hộ cái! Định bám dính tôi đến mức biến thành hồn ma ấy hả, cho xin đi!!!!"

Một đêm náo loạn qua đi, ngày lại tới... và tôi vẫn phải nằm tĩnh dưỡng trên giường.

Sayo mang cháo tới, nói:

"Không thể tin nổi!"

Và đặt "rằm!" cái khay xuống chiếc bàn để ở bên mép giường.

"Làm loạn đến mức như vậy, còn nói nào thì nhìn thấy cánh đồng hoa ở thiên đường, rốt cục chỉ là ngộ độc thực phẩm! Đã thế còn xé vụn 20 trang sách để ăn, chị đúng là đồ điên! Ý chị là gì? Chị không ưa đồ ăn nhà này nên phải ăn sách cho no bụng hay sao hả? Hay định bắt chước dê? Chế độ ăn kiêng bằng giấy à? Ở thành phố người ta làm mấy trò như thế hả? Làm phiền người khác cũng có mức độ thôi ạ! Uống cả công xin lỗi!!"

Cô bé để cháo lại, vù vù quạu cộ ra khỏi phòng.

Tối qua, khi tôi ôm bụng, mướt mãi mồ hôi và rên ư ử, Sayo đã nói luôn miệng với bộ mặt như sắp khóc.

"Em xin lỗi vì đã nói những lời cay độc, em xin lỗi đã giả ma dọa chị."

Chị Maki khi nghe nguyên nhân cơn đau bụng đã cười phá lên.

"Phì... Muốn trở thành "cô gái văn chương" nên ăn sách ấy hả? Ahahaha, em đúng là một cô bé dễ cưng ghê đó. Ahaha, nếu xét riêng bản tính có khi còn hơn cả Tooko."

Còn anh Konoha...

"... Sốc thật."

Kể cả lúc này, anh ấy vẫn đang nhìn xuống tôi từ một bên giường với nét mặt thê lương.

"Thực sự quá sốc, sốc một cách triệt để luôn. Sao em có thể xé sách ra ăn ngẫu nhiên chứ? Hinosaka, đùa như em thật hết thuốc chữa..."

"Ừ ừ, em xin lỗi vì đã gây rối. Nhưng em không muốn thua chị Amano. Vì anh Konoha nói rằng chị Amano luôn ăn sách một cách ngon lành..."

Nét mặt anh Konoha bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

Sau khi im lặng một lúc, nụ cười đau khổ hiện lên trên khóe miệng, anh ấy nhìn tôi với biểu cảm như đầu hàng và nói.

"Ừ, đúng thật... Thật đáng ngạc nhiên vì ngoài chị Tooko vẫn còn một cô nhóc lập dị ăn sách đấy. Em đã làm những việc hoàn toàn ngoài dự đoán của anh. Nhưng không nên ăn sách nữa nhé. Không tốt cho bụng dạ đâu."

"... Vâng."

Ánh mắt của anh Konoha rất hiền từ. Tôi ngoan ngoãn gật đầu.

"Nào, cháo Uotani nấu cho em sẽ nguội mất. Mau ăn đi."

"Anh Konoha, anh có thể bón cho em ăn không?" Tôi hồi hộp ngược mắt lên và hỏi thì liền nhận lại một câu trả lời dửng dưng.

"Anh không thể phục vụ đến mức đó đâu. Em dậy được rồi còn gì."

"Ừ ư... Xấu tính."

Tôi trề môi ra và ngồi dậy.

Tuy anh Konoha không lấy thìa múc cháo và nói "A~" để bón cho tôi nhưng khi tôi ăn cháo mơ phơi khô, anh ấy vẫn ngồi ở ghế chứ không bỏ về.

Anh ấy cầm trong tay cuốn Hồ mà tôi ăn dở, lật giở từng trang.

"Hồ của Storms có vị của tokoroten à... Em ví von khá ổn đấy... Có tính thơ hơn sủi cảo nồi sắt bị rách vỏ nhiều."

Anh ấy lầm bầm bằng giọng hiền hòa. "Hinosaka có tổ chất của 'Cô gái văn chương' đấy."

Một cái gì đó mềm mại, ấm áp lan tỏa lấp đầy trái tim tôi.

Hóa ra chỉ với những ngôn từ mà anh Konoha nói ra, ánh sáng đã ngập tràn đến thế.

Một bí mật sáng lấp lánh được sinh ra trong sâu thẳm trái tim tôi.

"Đối với anh, câu chuyện này có vị đắng... hơn là chua... Giống như thạch có điểm cánh hoa vậy... Tuy phần thạch rất dễ chịu nhưng phần cánh hoa lại hơi nhân nhẩn đắng... kiểu vậy..."

"Nhưng cả tokoroten lẫn thạch đều trong suốt và sáng lấp lánh đúng không ạ?"

"Ừ."

"Hai chúng ta đã đọc sách và nghĩ đến cùng một thứ đúng không ạ!"

"Phải đấy."

Anh Konoha mỉm cười.

Không phải nụ cười xã giao cho có mà là nụ cười ấm áp như tỏa ra từ nơi sâu thẳm tâm hồn.

Nhịp tim của tôi tăng vọt.

"Anh Konoha, dù em có làm nơi chạy trốn của anh Konoha cũng không sao hết."

Anh Konoha ngạc nhiên nhìn tôi.

Tôi phẫn khởi nhìn lại anh ấy.

"Xin mời, anh biến em thành nơi ẩn náu hay cái gì cũng được. Khi nào anh Konoha yếu đuối và lao như bay đến chỗ em, em sẽ mở toang hết cả cửa ra vào lẫn cửa sổ, giang rộng hai tay đón anh và hết mực dịu dàng an ủi..."

Trước vẻ lúng túng của anh Konoha, tôi khoe ra nụ cười tỏa nắng hết cỡ.

"Em sẽ lợi dụng tối đa mọi cơ hội để khiến anh phải lòng em!"

Có vẻ anh Konoha sốc đến người không nói lên lời.

"Thế nên, mời anh cứ đến!"

Sự kinh ngạc hiện lên chân thực đầy ắp trong đôi mắt mở lớn của anh Konoha và anh ấy vẫn tiếp tục nhìn tôi chăm chăm.

Tôi không thể trở thành Amano Tooko.

Nhưng tôi chắc chắn có thể trở thành "Cô gái văn chương".

Một ngày nào đó, khi tôi không còn là tập sự mà đã trở thành "Cô gái văn chương thực thụ", có lẽ tôi sẽ sở hữu sức hấp dẫn thu hút được anh Konoha.

"Thế nào ạ? Anh ngần ra như thế, hay là đã rung động trước lời bày tỏ của em rồi à?"

Khi tôi dòm mặt anh ý từ dưới lên và buông lời châm chọc, khóe môi của anh Konoha đang lơ đãng từ từ... dần ra thành một nụ cười.

Một nụ cười chói lóa, tựa như đóa hoa bùng nổ, ánh sáng nghịch ngợm hiện lên trong cặp mắt trong veo. Đến cả không khí dường như cũng phát sáng lung linh lấp lánh, một nụ cười ngọt ngào điểm lệ muốn nổ tim!

"Không đời nào. Anh không dễ dàng rung động hay dễ bị đàn em lợi dụng như thế đâu nhé."

"Vậy thì đây là một trận đấu."

Tôi ưỡn ngực ra tuyên bố.

Sau đó, tôi hơi đỏ mặt, bằng những từ ngữ lúng búng không tròn vành rõ chữ vì căng thẳng, tôi nói với người đàn anh mà tôi thích lời thỉnh cầu khiêm tốn của mình.

"Nhân tiện, đến tận lúc này em vẫn chưa có cả số điện thoại lẫn địa chỉ mail của anh Konoha. H... Hãy cho em biết đi ạ."

SỰ TÔN THƯƠNG CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Quái Vật Của Cô Gái Văn Chương Tập Sự

Tôi đọc lại cuốn sổ ghi chép bí mật.

Ban đầu chỉ toàn là những lời đường mật.

Người đã nói muốn biết về tôi.

Rằng người muốn tôi chỉ tiết lộ cảm xúc thực sự cho người.

Cả giấc mơ lẫn nguyện vọng của người đều chỉ nói cho một mình tôi.

Rằng người là kẻ nhìn tôi chăm chú nhất, vì tôi là đồng chí quan trọng của người.

Không biết tôi đã yêu đến nhường nào những lời nói sôi nổi tràn đầy tự tin của người, đôi mắt hoạt bát hướng về phía tôi, cánh tay căng chân thon dài và cả gương mặt xinh đẹp nữa.

Prometheus đã tạo ra tôi và ban cho tôi ngọn lửa sinh mệnh.

Từ trong những ngày tháng lộng lẫy chứa đầy lý tưởng cao quý ấy, tại sao con quái vật khó coi lại cất tiếng khóc chào đời?

Vì lẽ gì người lại chối bỏ quái vật hủ Victor?

SỰ TÔN THƯƠNG CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 1

"Công chúa Yonaga và Mimio của Sakaguchi Ango có vị sashimi gan ạ."

Ngồi bó gối trên chiếc ghế xếp trong phòng câu lạc bộ, tôi luôn tay giờ loạt soạt cuốn Công chúa Yonaga và Mimio.

"Sakaguchi Ango là tác giả của tác phẩm nổi tiếng Dưới rừng hoa anh đào đang mùa nở đẹp nhất. Những tác phẩm của ông luôn kèm theo yếu tố kinh dị khiến người đọc hưng phấn hồi hộp.

Như cuốn Công chúa Yonaga và Mimio này chẳng hạn. Nhân vật chính trong cuốn sách, Mimio, làm nghề khắc tượng phật. Một ngày nọ, nhận được sự tiến cử của sư phụ, gã chuyển đến làm việc trong một lâu đài của một quý tộc giàu có. Ở đó có một nàng công chúa mười ba tuổi xinh đẹp tuyệt trần!

Mimio hoàn toàn bị công chúa mê hoặc, nhưng nàng công chúa này thực ra lại vô cùng tàn nhẫn.

Cô phấn khích khi thấy người chết và thích bắt rắn kéo căng ra để uống máu tươi! Cảm giác đó giống như sashimi gan đỏ tươi trơn tuồn tuột trên lưỡi vậy, thật là tuyệt phẩm!

Sasami gan tươi không hề có mùi tanh mà ngon tuyệt hảo luôn ấy ạ. Hiển nhiên tác phẩm này là một tác phẩm văn học, có đan xen nhiều chiều

phức tạp, nhưng đồng thời cũng khiến chúng ta rung mình, nói cách khác là trường phái đề cao thẩm mỹ thuần túy.

Khoảnh khắc đưa miếng sashimi gan vào miệng, có thể nói là cảm giác giống như sống lưng chạy rần rần vì vị ngon quá sức tưởng tượng. Công chúa mặc dù đáng sợ nhưng vẫn quyến rũ vô cùng!"

Anh Konoha ngồi phía đối diện của chiếc bàn gỗ cũ, nếp nhăn hằn giữa hai đầu chân mày.

Anh ấy đang cầm trên tay và đọc câu chuyện tam đề "Tạp đề", "Hải cầu", "La bàn" tôi vừa mới viết xong.

Bình thường, biểu cảm thản nhiên khi chỉ trích câu chuyện của tôi hay ánh mắt nghiêm túc khi viết tiểu thuyết của anh ấy vốn đã tuyệt vời rồi, nhưng đến cả gương mặt khó chịu như thế này cũng làm tim tôi đập thành thịch.

Hôm nay miệng lưỡi tôi cũng cực kỳ trôi chảy, tôi tiếp tục lên giọng.

"Theo suy nghĩ của em, chắc hẳn công chúa đã bị ám bởi một linh hồn xấu xa! Nó âm mưu hủy diệt nhân loại và xây dựng nên vương quốc của linh hồn!

Chính vì Mimio yêu công chúa nên đã ghim mũi dùi vào ngực và giết chết nàng! Được ôm trong vòng tay của Mimio, công chúa mỉm cười, thì thầm rằng 'Hãy làm việc thật xuất sắc nhé...' rồi trút hơi thở cuối cùng!

Anh này, đoạn này khóc được anh nhỉ? Em đã định ninh cuối cùng chắc hẳn Mimio sẽ xua đuổi được linh hồn ám công chúa bằng sức mạnh của Đức Phật và có một kết thúc có hậu cơ! Thế mà, tuy bảo vệ được hòa bình thế giới nhưng công chúa lại chết mất rồi. Riêng điểm đó làm em thất vọng."

Anh Konoha úp tay lên trán và thở dài.

Đáng tiếc rằng đó có vẻ không phải tiếng thở dài tán thưởng.

"Nghe câu chuyện của Hinosaka xong, anh tưởng như trên đời này còn tồn tại một Công chúa Yonaga và Mimio hoàn toàn khác với tác phẩm mà anh biết."

"Ờ? Truyện này thuộc thể loại kinh dị viễn tưởng đúng không ạ? Rắn bò ra lổm ngổm nữa này."

"Trong đầu em tất cả những tiểu thuyết có rắn bò lổm ngổm sẽ là kinh dị viễn tưởng hả?"

Anh ấy thả tập truyện tam đề xuống mặt bàn gỗ cũ kỹ.

Tôi rướn người lên với bộ mặt ngập tràn trông đợi.

"Thế nào ạ? Anh đã cảm nhận được tiếng hét của tâm hồn em dồn nén trong trang giấy viết văn chưa?"

Với bộ dạng còn thất vọng hơn lúc này, anh Konoha nói.

"Ờ, anh còn không cần phải tưởng tượng ẩn ý giữa các câu văn mà nội dung nó bay thẳng vào mắt rồi. Anh thấy phần 'để thực hiện mong ước, cậu bé tiểu học ôm trong lòng chiếc la bàn bắt đầu chuyến phiêu lưu bằng cái tạp dề bay trên trời' khá hay- Đoạn cậu ta gặp vị thần mang hình hài hải cẩu ở Bắc Cực và nói ra điều ước cũng đầy được cao trào. Tuy nhiên, tại sao điều ước lại là 'Muốn tham gia lễ hội văn hóa ~'? Từ đầu đến đây chỉ mới có nửa trang giấy viết văn, sau đó hai trang rưỡi còn lại chỉ kể lê lê thê về lễ hội văn hóa là sao? Cứ như món parfait trái cây nửa chừng đang ngon lành thì dưới đáy len chặt cứng trứng cá vậy."

"Chẳng phải anh Konoha đã nói bước đầu tiên của sáng tác là phải đưa suy nghĩ và mong ước của tác giả vào trong câu chuyện còn gì ạ?"

"Kiểu của em là thẳng thắn quá mức! Đây là tập mấy của 'Loạt truyện lễ hội văn hóa' rồi hả?"

"Sáu ạ."

"Đúng, anh đã nói liên tục năm lần rồi. Và đây là lần thứ sáu. Câu lạc bộ Văn học sẽ không tham gia lễ hội văn hóa!"

Tôi đổi nét mặt phụng phịu chảy nước và thử thuyết phục lần thứ sáu.

"Sao anh phải cố chấp như thế ạ? Em chỉ muốn tạo kỉ niệm với anh Konoha ở lễ hội văn hóa thôi mà ~ Mặc dù đã trao đổi địa chỉ mail từ hồi nghỉ hè, thế mà mail từ anh Konoha chỉ có ba cái thôi, một cái thì là liên lạc công việc, hai cái còn lại là 'Mail dài quá' và 'Mail nhiều quá', thật quá đángggggg."

Không chỉ có thế.

Hồi hè, ở biệt trang của chị Maki, giữa hai chúng tôi đã hình thành một bầu không khí tương đối tốt, nên tôi đã kỳ vọng từ mùa thu sẽ tạo dựng được một mối quan hệ mới với anh Konoha.

Thế mà, nếu nhắc đến những việc đã xảy ra trong ba tháng này thì chỉ có chuyện như là tôi tham gia môn tennis trong đại hội thể thao hồng cho anh Konoha thấy được điểm tốt của mình, còn nhắc đi nhắc lại "Nhất định anh phải đến cổ vũ em nhé!". Tuy anh Konoha đã đến thật, nhưng vì tôi chỉ mãi nhìn anh Konoha cho nên đã ăn bóng vào mặt và phụt máu mũi tùm lum.

Hoặc là chuyện tôi mang donuts đậu đỏ đã làm trong giờ thực hành nấu ăn đến chỗ anh ấy và nói "Hãy nhận lấy đi ạ" nhưng giữa đường thì bị

ngã, nên mông xuống cặp làm donuts xẹp lép như cái bánh gạo giòn.

Hoặc là khi tôi muốn ghi điểm bằng sự nữ tính của mình và nói "Khuy áo anh sắp rơi rồi để em đính lại cho" thì bị anh ấy từ chối "Không sao anh sẽ nhờ mẹ anh", nhưng tôi vẫn cố sống cố chết giằng lấy "Không, hãy giao việc này cho em!" và làm rách cả áo luôn.

Chưa hết, sau đó, anh ấy còn nhìn thấy bài kiểm tra bị điểm liệt của tôi, hoặc là chứng kiến cảnh tôi ngã đập mông khi định ra tay hỗ trợ bắt lại con gà xổng chuồng của câu lạc bộ Sinh vật. Tấm ảnh đó còn được đăng trên tờ báo của trường nữa.

Tóm lại, hết chuyện này đến chuyện kia đều là những sự kiện ngớ ngẩn, hoàn toàn xa vời với cái gọi là lãng mạn mà tôi muốn.

"Nếu cứ thế này, album trong tim anh Konoha sẽ ghi chép về em như một đĩa đàn em ngu ngốc mấtttttt."

Khi tôi ôm lấy lưng ghế xếp và rung lắc nó thật lực, anh Konoha bèn bịt tai lại như để loại bỏ tiếng ồn.

"Anh chẳng hiểu tại sao đang nói chuyện mail lại dùng một phát nhảy sang album trong tim. Tóm lại là sẽ không tham gia lễ hội văn hóa nhé. Nếu muốn kỉ niệm thì cố gắng ở hoạt động của lớp là được rồi còn gì."

"Em muốn có kỷ niệm với anh Konoha cơ~~~. Tại vì, tại vì, chỉ nửa năm nữa là anh tốt nghiệp rồi."

"Điều đó cũng có nghĩa anh là thí sinh sắp thi đấy. Anh phải mau mau học hành nghiêm chỉnh thôi."

"Thật ra anh toàn viết tiểu thuyết chứ gì. Em biết là trường nguyện vọng của anh đánh giá loại A rồi."

Tôi cũng biết rằng cuốn tiểu thuyết này đang không tiến triển mấy.

Ngón tay nhẹ nhàng gõ lên phím thường hay dừng lại, và anh ấy cũng hay gườm gườm nhìn màn hình với gương mặt tối sầm.

Anh Konoha không kể cho tôi về cuốn tiểu thuyết mà anh ấy đang viết.

Nhưng nhìn trạng thái có vẻ như anh ấy đang viết một câu chuyện khác với cái mà anh ấy đã viết trước đây.

Có thể anh ấy đang ở giai đoạn đình trệ. Mỗi khi anh Konoha khổ sở nhìn màn hình bằng ánh mắt ủ dột thì kẻ ở ngay gần bên nhìn cảnh đó là tôi cũng thấy thật khó khăn.

Vì thế, tôi nghĩ rằng lễ hội văn hóa sẽ là thứ giúp anh Konoha thay đổi tâm trạng.

"Nè, anh Konoha, đúng là chúng ta nên tham gia lễ hội văn hóa đi! Quán cà phê văn học thì thế nào ạ? Em là nữ phục vụ, anh Konoha là ông chủ. Tình yêu và sự lãng mạn sẽ ngập tràn trong cửa hàng nhỏ của hai người."

"Anh không hứng thú."

"Nếu vậy kịch thì sao ạ? Em trông thế này thôi chứ hồi học cấp hai cũng từng diễn vai chính trong vở kịch ở lễ hội văn hóa đây ạ. Em đã dùng chổi đánh bại con sói xấu xa và được khán giả hoan hô nhiệt liệt."

"... Đó là Cô bé quàng khăn đỏ hả?"

"Không, là Ba chú heo con ạ."

"Đóng vai heo con ấy hả?"

"G-Gì đây ạ? Ánh mắt kia là sao? Không phải là hồi cấp hai em béo quay như lợn con đâu nhé! Em là cô bé lợn đáng yêu, em út trong gia đình có ba anh em lợn cơ! Là một vai thông minh biết xây nhà bằng gạch nung đó!"

"... Trong Ba chú heo con có cảnh đánh bại sói bằng chổi không nhỉ...?"

"Vì em diễn nhiệt tình quá nên bộ đạo cụ căn nhà bằng gạch bị đổ. Em đã hạ quyết tâm cầm chổi đứng lên chống lại kẻ ác. Heo con yếu đuối nếu hợp lực lại thì vẫn có thể đánh thắng chó sói mà."

"Ê, như thế thì câu chuyện hoàn toàn khác đi rồi!"

"Những chuyện không lường trước như vậy cũng là ký ức của tuổi trẻ đây ạ. Vì thế chúng mình hãy cùng nhau tạo kỷ niệm ở lễ hội văn hóa đi anh."

"Không. Đời. Nào"

Đúng vào lúc anh Konoha quay mặt đi một cách vô cảm...

"Xin chào ~ Em xin phép vào ạ~"

Gì thế?

Cùng với giọng nói tươi tắn, một nữ sinh tôi chưa nhìn thấy bao giờ bước vào phòng.

Một cô gái có ngoại hình khá xinh xắn, chân tay và hình thể đều thon dài. Gương mặt cũng sáng sủa sắc nét, mái tóc màu nâu búi tó một phần phía sau đầu, phần còn lại được thả xõa lên vai.

Ai thế nhỉ? Anh Konoha cũng đang làm mặt khó hiểu.

"Em xin lỗi vì đường đột. Em là đội trưởng đội hợp xưởng, khối 11 lớp 1, Sendou Tomoko. Em đến vì có việc muốn nhờ anh Inoue."

Mắt chị ấy sáng lên lấp lánh như một chú linh dương nhanh nhẹn và chăm chăm nhìn lên anh Konoha như thể có ý gì, khiến cho tôi trở nên luống cuống.

Lẽ nào người này có ý với anh Konoha!

Oa! Không được, chuyện đó không được!

Khi tôi giang tay ra định chen vào giữa thì chị Sendou nói.

"Bọn em muốn nhờ anh Inoue chấp bút cho kịch bản của vở nhạc kịch mà đội hợp xưởng sẽ biểu diễn ở lễ hội văn hóa. Thêm nữa, không biết anh Inoue có thể tham gia diễn xuất trong vở kịch đó luôn giúp chúng em được không?"

Kịch!

Tôi nhồm người lên tập lự.

Anh Konoha để lộ vẻ bối rối.

"Chủ đề đã được quyết định rồi. Nhưng xung quanh em chẳng ai có khả năng văn chương cả. Hơn nữa, người đáp ứng được hình tượng vai chính, một nhà khoa học thiên tài thông tuệ mà lại u sầu, em chỉ nghĩ ra mỗi anh Inoue thôi. Rất mong được anh giúp đỡ ạ!"

Chị Sendou nghiêm trang ép hai cánh tay vào hai bên sườn và cúi gập đầu.

"Hãy làm đi! Anh Konoha!"

Tôi la lên với gương mặt phẫn chấn.

"Đây chính là tiếng nói từ thiên giới ám chỉ hãy tham gia lễ hội văn hóa đi! Chắc chắn chúng ta phải nhận lời! Chị Sendou, em là Hinosa Nano khối lớp 10! Em nhiệt liệt tán thành việc anh Konoha xuất hiện trong vở kịch!"

"Ồ, em sẽ cố vũ bọn chị phải không, Hinosa."

"Vâng, đội hợp xướng và câu lạc bộ Văn học sẽ hợp tác với nhau và cùng làm lễ hội văn hóa trở nên sôi động nhé!"

"Cảm ơn Hinosa."

"Không không, em mới phải nói câu đó."

Chúng tôi nắm chặt lấy tay nhau.

"Khoan! Đừng có lơ tịt chủ nhiệm câu lạc bộ là tôi đây và đây câu chuyện đi xa có được không. Sendou, anh rất tiếc nhưng anh sắp phải thi nên bận rộn lắm."

"Thôi nào, thôi nào, em nghe nói là anh dễ dàng được đánh giá loại A ở trường nguyện vọng rồi mà."

"Ừ... Tại sao tất cả mọi người đều biết nguyện vọng và kết quả thi thử của tôi thế hả?"

Chị Sendou cười toe toét như một chú nhóc nghịch ngợm.

"A ha, tại vì anh Inoue nổi tiếng trong khóa dưới lắm. Em cũng thành fan sau khi xem vở Tình bạn mà anh Inoue diễn ở lễ hội văn hóa năm ngoái đấy. Sự quyến rũ lan tỏa từ một Nojima phiền não phải nói là trên cả tuyệt vời. Đương nhiên em cũng mua doujinshi anh Akutagawa và anh Inoue..."

(Một thể loại sách tự xuất bản ở Nhật, nhân vật được xây dựng dựa trên những nguyên mẫu có sẵn ngoài đời thực)

"OAAAAAAAAA"

Đột nhiên anh Konoha hét ầm lên.

Mắt anh ấy đảo vòng vòng, bộ dạng cực kỳ luống cuống.

"Ủa? Doujinshi là sao ạ?"

"Không có gì hết!"

Anh ấy vung tay thật mạnh và gào lên. Mồ hôi rịn ra trên trán, dưới mắt đỏ lựng lên. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy anh Konoha bấn loạn đến mức này.

Chị Sendou bằng nói bằng giọng giả bộ ngây thơ.

"Ủa, hóa ra Hinosaka không biết à. Vậy thì đúng là tiện quá. Lần tới chị sẽ mang..."

"Sendou!!!"

Anh Konoha cắt ngang bằng giọng tắc nghẹn. Chị Sendou đang khoác vai và ghé mặt vào tai tôi liền dừng lại và quay về phía anh Konoha.

"Anh sẽ chấp nhận vụ kịch bản và vai chính phải không ạ?"

"Ừ..."

Anh Konoha cứng người.

"Cảm ơn anh ~!"

Chị Sendou nhe răng cười.

Anh Konoha không nói gì cả, nét mặt muôn phần cay đắng.

Tôi chẳng hiểu rõ chuyện này như thế nào, nhưng mà tài quá đi! Việc mà tôi mất một tuần không làm được vừa được hoàn thành chỉ trong vòng mười phút!

"Vỡ kịch đó em cũng tham gia có được không ạ?"

"Đương nhiên, rất hoan nghênh! Bọn chị đang chiêu mộ diễn viên mà."

"Oa~! Cảm ơn chị nhiều! Dù là cây hay động vật em cũng sẽ diễn ạ!"

Trong khi tôi đang nếm trải hương vị mùa xuân của cuộc đời, anh Konoha, người đang gánh trên lưng lùm cây khô xơ xác mùa đông lên tiếng hỏi bằng giọng điệu bỏ cuộc.

"... Chủ đề là gì vậy...?"

Chị Sendou lại trả lời với nụ cười của cậu nhóc tinh nghịch.

"Là Frankenstein của Mary Shelley."

"Oa, đúng là anh Inoue kìa!"

"Tuyệt thật! Không hổ danh chị Tomo."

Ngày hôm sau. Tôi và anh Konoha ghé qua phòng âm nhạc cũ, nơi đội hợp xướng đang hoạt động.

Ngay khi nhìn thấy bóng dáng chúng tôi, những tiếng reo mừng vang lên, tiếng vỗ tay tràn ngập.

Nói thì nói vậy chứ người được chào đón thật ra chỉ có anh Konoha thôi.

Bị những cặp mắt lấp lánh của đám con gái chĩa vào, anh Konoha có vẻ hơi xấu hổ. Tuy tôi hình dung ra hình ảnh đông đúc của tổ chức gọi là đội hợp xưởng, nhưng thực tế chỉ có bảy thành viên toàn là con gái, tính luôn cả chị Sendou. Tất cả đều là học sinh lớp 10 giống tôi.

Có vẻ các bạn ấy đều cực kỳ yêu mến chị Sendou.

Ừm, ừm, mình cũng hiểu được... Chị ấy đem lại cảm giác là một mỹ nhân có phong cách ăn nói và hành động dứt khoát, một cô gái siêu bảnh mà tất cả các đứa con gái khác sẽ ngưỡng mộ mà.

Khi chị Sendou làm cho anh Konoha đồng ý tham gia lễ hội văn hóa, tôi đã nhìn chị ấy bằng cặp mắt kính trọng rồi. Cả cách xưng hô ngôi thứ nhất nam tính cũng rất hợp với chị Sendou.

Không biết có phải vì tâm trạng đã bỏ cuộc không mà anh Konoha rũ hai vai xuống với vẻ mặt như của một nhà sư tu hành.

Chị Sendou nhanh nhẩu xúc tiến câu chuyện.

"Chúng ta đang hình dung tiết mục sẽ tựa như một vở kịch hợp xưởng. Bài hát của dàn đồng ca sẽ xen vào giữa các lời thoại. Dàn đồng ca sẽ phải đưa thêm mười người hỗ trợ nữa. Mọi người cũng thử hỏi cả các bạn trong lớp xem sao nhé. Đạo cụ và trang phục thì chúng ta sẽ tự chuẩn bị, chiếu sáng thì chị nhờ sẵn bên câu lạc bộ kịch để họ hợp tác với mình rồi. À, còn gỗ dán với vải thì sẽ được mua giảm giá ở trung tâm mua sắm nơi chị làm thêm."

Mọi người đều hăng hái lắng tai nghe. Bầu không khí giống như là tất cả đều hết lòng tin tưởng chị Sendou và sẽ đi theo chị ấy đến cùng trời cuối đất.

"Vở kịch của chúng ta là Frankenstein. Một tác phẩm khoa học viễn tưởng được coi là mang phong cách lãng mạn Gothic do tác giả nữ Mary

Shelley ở thế kỷ XIX viết nên! Đó là câu chuyện về một nhà khoa học thiên tài trẻ tuổi bị ám ảnh bởi giấc mộng chế tạo con người nên đã kết nối thịt và xương từ xác chết và tạo ra một con 'quái vật'. Mọi người có biết câu chuyện này không?"

Tôi liền giơ tay và đứng bật dậy.

"Có đây ạ! Đây là lĩnh vực sở trường của em đây! Em đã xem phim rồi, và cũng bắt đầu đọc nguyên tác từ hôm qua ạ! Frankenstein không phải là tên của quái vật, mà là tên của người tiến sĩ đã tạo ra quái vật đúng không ạ?"

Hơn nữa, tiến sĩ trong nguyên tác không phải là một ông già điên loạn vì khoa học mà là một sinh viên đang tiến hành nghiên cứu ở trường đại học Anh ta là cậu ấm sinh ra trong một danh môn ở Thụy Sĩ, cư xử lịch thiệp, một quý ông trẻ tuổi với ánh mắt chất chứa sự buồn rầu ngọt ngào

Con quái vật mà Victor Frankenstein này đã tạo ra lần lượt giết hại gia đình, bạn thân, người yêu của anh ấy, và để chôn vùi con quái vật đó, Victor đã dồn đuổi nó đến tận Bắc Cực luônnnnnnn!

Nói sao nhỉ, Frankenstein có cảm giác giống như ta dám mạnh bạo cắt một tảng thịt sống muối để ăn trực tiếp vậy! Mùi vị rõ ràng của muối cộng với độ dai mãi mà không cắn đứt được sẽ gây nghiện mất thôi!"

Tôi đang vào guồng được thể khoe khoang hiểu biết của mình thì anh Konoha tóm lấy áo khoác của tôi với vẻ ngượng ngịu.

"... Hinosaka, đến đây là được rồi."

"Oa oa, em xin lỗi."

Chi Sendou cười rạng rỡ.

"A ha ha ha, không hổ danh thành viên câu lạc bộ Văn học. Hinosaka là người thích đọc sách lắm nhỉ."

"Anh Konoha, anh nghe thấy chưa? Em được gọi là người thích đọc đây! Người thích đọc là bằng với "Cô gái văn chương" rồi đấy!"

Khi tôi tóm lấy cánh tay anh ấy và lắc lắc để, anh ấy lều bều bằng giọng chán chường.

"... Chỉ là cách nói lịch sự thôi."

... Còn mặt vẫn quay ngang sang hướng khác.

Nhưng má tôi thì nhũn hết cả ra và tôi cứ thế mà cười toe toét.

"Câu chuyện thì giống như ban nãy Hinosaka đã giải thích. Về quái vật, chị đang nghĩ sẽ dùng phương pháp thể hiện hình ảnh qua bóng. Giọng hát thì sẽ bao gồm cả đội hợp xướng. Nhạc sẽ dùng bản mà các anh chị khóa trên đã tốt nghiệp từng viết theo motip Frankenstein."

Khi tôi đang trầm trồ "Giai điệu hợp xướng là hàng nguyên bản sao, thật đáng nể." thì một bạn của đội hợp xướng e dè hỏi bằng giọng rất nhỏ.

"C-Chị Tomo...! Chúng ta thực sự sẽ dùng bản nhạc đó sao...?"

Ừa?

Không khí phấn khích với chị Sendou là trung tâm kéo dài liên tục từ nãy đến giờ bỗng nhiên chùng xuống, biến thành một cái gì đó mơ hồ khó xử.

Những cô bé khác cũng vừa đưa mắt ra hiệu với nhau với vẻ hoang mang, vừa thì thầm "Sợ nhỉ...", "Ừ".

Anh Konoha có vẻ cũng nhận ra sự thay đổi của bầu không khí, nét mặt anh ấy trở nên nghi hoặc.

"Thôi nào! Mọi người! Chẳng có gì đáng để sợ rúm vào như thế cả!"

Chị Sendou nói với giọng tươi tắn.

"Không lẽ mọi người tin là nếu làm câu chuyện về quái vật thì sẽ bị nguyên rủa hay sao? Không có đâu. Nếu có ma quỷ xuất hiện thật thì chị sẽ xử lý hết cho mấy đứa. Mà cơ bản là, nếu không dùng bản nhạc này thì quá là lãng phí đấy. Đây thực sự là một bản nhạc tuyệt vời!"

Chị ấy nhìn mọi người một lượt bằng ánh mắt sôi nổi.

Các cô bạn trong đội hợp xướng trông vẫn còn đôi chút bất an, nhưng vì bị cuốn theo nụ cười của chị Sendou nên biểu cảm của họ cũng dần dịu lại.

"Em xin phép có câu hỏi ạ~. Nếu diễn đồng ca theo bản nhạc mà anh chị tốt nghiệp nào đó đã viết ấy thì sẽ có ma xuất hiện ạ?"

Mọi người đồng loạt quay ra nhìn tôi. Anh Konoha cũng kinh ngạc quay mặt về phía tôi.

"Aha ha, đó là một bản nhạc có tác động dữ dội khiến ta tưởng như ma chuẩn bị xuất hiện tới nơi ấy. Thực tế thì không có ma quỷ hay quái vật nào xuất hiện đâu, mọi người cứ yên tâm. Nhìn này, vì mọi người sợ hãi nên khách quý của chúng ta cũng lo lắng đây này. Sau này cấm tiết mấy chuyện ma quỷ nhé."

Gì chứ, thế là ma không xuất hiện sao.

Tôi thất vọng tràn trề. Căn phòng âm nhạc này cũ kỹ một cách rất "đẹp", có vẻ nó sẽ rất hợp cạ với những linh hồn...

"Quay lại chuyện chính. Vai chính Victor sẽ do anh Inoue của câu lạc bộ Văn học đặc biệt đảm nhiệm giúp chúng ta

Lại một tràng vỗ tay nữa vang lên.

Anh Konoha ngượng ngùng nói lời chào hỏi "Anh không giỏi diễn kịch lắm nhưng mong được mọi người giúp đỡ."

"Tuyệt vời, không ngờ anh Inoue lại tham gia!"

"Ừ, cứ như đùa ấy."

Nghe được mấy lời ấy, đến tôi cũng cảm thấy ngửa ngáy.

Chị Sendou vẫn tiếp tục.

"Vai nữ chính Elizabeth, hôn thê của Victor sẽ là Hinosaaka cũng đến từ câu lạc bộ Văn học."

"Ehhhhh?!"

Tôi nhảy bật lên khỏi ghế.

"E-Em là nữ chính ấy ạ, không thể nào... Em nào dám mơ đến việc đó. Em chưa được đóng vai con người bao giờ."

Chị Sendou tươi cười.

"Dù nói là nữ chính nhưng cũng không xuất hiện mấy đâu. Bọn chị sẽ tập trung vào phần hát nên phần kịch mà giao phó được hết cho câu lạc bộ Văn học thì đỡ quá ~. Tiện thể, chị còn cầu mong bên đó dẫn được thêm các diễn viên khác giúp nữa."

"Em sẽ dẫn đến! Bất kể là mười người hay một trăm người! Mọi người cứ giao phần kịch cho câu lạc bộ Văn học ạ!"

Tôi hăm hờ đáp, còn bên cạnh, anh Konoha đang lấy tay che mặt.

Với tâm trạng bay bổng tận mây xanh, nhịp thở của tôi gấp gáp và hỗn loạn.

"Anh Konoha, hãy cho thật nhiều cảnh yêu đương vào trong kịch bản nhé!"

Sang đến ngày hôm sau, chân của tôi vẫn chưa chạm đất.

"Hitomi cũng tham gia đóng kịch đi! Bây giờ vẫn còn trống vai Walton đó! Đó là nhà thám hiểm đại dương đã cứu Victor khi anh ta trôi dạt ở vùng biển phía Bắc! Là vai thứ chính đấy! Vì Hitomi là một thiếu nữ xinh đẹp sẵn rồi, nếu mặc trang phục nam giới sẽ hóa thành mỹ nam bí hiểm cho coi. Cậu sẽ nắm gọn trái tim các cô gái trong tay và có khi còn nhận được thư tình hay gì đó nữa!"

".., Tớ không cần, và cũng không tham gia đâu."

Hitomi, cô bạn nổi khố đồng thời là bạn cùng lớp của tôi, trả lời lạnh nhạt với vẻ nhàm chán.

Cảnh tượng cô nàng chống cằm trên bàn nhìn ra ngoài cửa sổ một cách lười nhác sau khi ăn xong chiếc bánh kẹp thịt hun khói và trứng ốp la trong giờ nghỉ trưa hoàn toàn có thể trở thành một bức tranh. Mái tóc ngắn mềm mượt chỉ dành cho người đẹp đương nhiên cũng hoàn hảo vô cùng.

Mà thật ra, kể cả là thư tình từ bọn con trai thì chắc Hitomi vẫn không có hứng thú như thường.

"Thế hay là cậu tham gia đội đồng ca đi? Ngày xưa Hitomi cũng trong đội hợp xướng, hát cũng rất hay mà."

Tôi cứ lòng vòng trước mặt Hitomi và bám dính lấy cậu ấy. Mặt tôi bỗng dưng hiện ra lù lù trước mặt làm Hitomi tròn tròn mắt.

"Nếu được cùng Hitomi xuất hiện trong vở kịch, tớ sẽ vui lắm~"

Khi thấy tôi mỉm cười, môi cậu ấy bèn vặn thành chữ "v" ngược.

"Nano chỉ cần có anh Inoue là hạnh phúc rồi đúng không. Cậu suốt ngày kêu gào muốn cùng anh Inoue tham gia lễ hội văn hóa đây thôi."

"Ừ, được diễn chung với anh Konoha khiến tớ cực~~~c kỳ vui sướng. Nếu lại có thêm cả Hitomi nữa sẽ giống như đồ topping sô cô la lên trên parfait dâu ấy, vô địch thiên hạ luôn! Chuyện đó có khi sẽ trở thành kỷ ức số một trong cuộc đời tớ ấy chứ!"

"... Dâu với sô cô la chẳng phải cũng thường thôi sao?"

"Đâuuuu, ngon mà ~, dâu với sô cô la. Cảm giác sẽ kiểu 'Ngọt quá! Đáng thế! Chua ghê!' Cho nên là cậu hãy suy nghĩ về việc diễn kịch đi nhé ~."

Hitomi không trả lời.

Nhưng tôi biết rằng điều đó đối với Hitomi có nghĩa là "Được rồi, nếu có hứng", cho nên tôi tươi cười đi đến cửa hàng hợp tác để mua pudding tráng miệng sau bữa cơm.

Chân tôi vẫn bồng bênh như bước trên mây.

Cảm xúc hạnh phúc kéo dài suốt~~~t từ hôm qua đến giờ.

Chỉ cần được cùng xuất hiện trong vở kịch với anh Konoha là tôi đã hạnh phúc rồi, thế mà giờ lại còn được đóng vai người yêu nữa!

Tối qua, tôi đã đọc đi đọc lại không biết bao lần phân cảnh của Victor và Elizabeth và quần quéo vụn vẹo trên giường.

... Em yêu chàng. Trong giấc mơ mờ ảo về tương lai của em, chàng luôn luôn là người bạn, người đồng hành không bao giờ thay đổi.

... Hỡi người thương của ta, cho dù trên mặt đất này, hạnh phúc của chúng ta gần như không còn nữa, nhưng nếu một lúc nào đó ta vẫn còn nếm trải được hương vị của niềm vui, thì đó là vì có em bên cạnh.

"Người thương" đấy! Oa, kya ~ !! Biết làm thế nào đây ~~~! Biết đâu vụ diễn chung này lại thành bàn đạp khiến tôi với anh Konoha thành người yêu của nhau thật thì sao ~~~!

Trước tương lai màu vàng ngọt ngào như một bức tranh được vẽ bằng mật ong, cơ thể tôi như sắp tan chảy. Đúng lúc đó...

"A"

"!"

Đàn chị khóa trên xinh đẹp xuất hiện trước mặt tôi.

Đàn chị lớp 12, ngực bự, chân thon, gương mặt hơi dữ tợn... Là chị Kotobuki!

Đối phương cũng lập tức tái xanh khi trông thấy tôi.

Trước đây, tôi từng ăn một cái tát của chị Kotobuki.

Chị Kotobuki với gương mặt gay gắt đã nói rằng "Dù có thích Inoue bao nhiêu thì cũng vô ích thôi! Nên từ bỏ sớm đi!" và tôi đã đáp lại rằng "Em không biết người ta nghĩ gì mà lại nói được câu từ bỏ người mình yêu mến".

Sau đó, đột nhiên má tôi nóng bừng.

Lần này chị Kotobuki vẫn đánh mặt lại và lườm tôi, cũng giống như lúc đó.

Cả hai bên đều căng thẳng, cẩn trọng quan sát đối phương.

Khi tôi vừa mở miệng "Xin hỏi..." thì chị Kotobuki lập tức xoay người sang phải và bắt đầu quay về hướng chị ấy vừa đi tới.

Mặc cho tôi gọi, chị ấy ngày một đi xa với những bước chân hối hả.

"Đợi đã, làm ơn đợi em, chị Kotobuki."

Tôi cũng nhanh chân đuổi theo.

Dường như để cắt đuôi tôi, chị Kotobuki vùng chạy.

"Tại sao chị lại bỏ chạy ~~~! Dừng lại đi~~~!"

"T-Tại sao lại bám theo tôi thế~~~!"

Tôi chạy xuống cầu thang, lao ra sân và vươn tay ra khi ở trước khóm hoa thụy hương.

Khi tôi nắm được tay phải của chị ấy, vai của chị Kotobuki giật nảy lên.

"Em xin lỗiiiiiii!"

Vẫn nắm chặt lấy bàn tay đập dính mồ hôi của chị Kotobuki, tôi cúi đầu.

"Em xin lỗi vì hồi học kỳ 1 đã nói những lời quá quắt! Em xin lỗi vì đã nói những điều tự cao tự đại! Có thể không còn ý nghĩa gì với chị nhưng em vẫn luôn bận tâm về chuyện đó!"

Tôi chẳng hề biết chị Kotobuki đã hẹn hò với anh Konoha với tâm trạng như thế nào và sau đó vì sao chị ấy lại chia tay với anh Konoha.

Tôi cũng chẳng buồn nghĩ thử xem những lời tôi thốt ra vang đến tai chị Kotobuki như thế nào.

Nếu tôi đặt mình vào vị trí của chị Kotobuki, chắc chắn cảm giác sẽ như ngực bị khoét ra vậy!

Sau đó có vài lần tôi bắt gặp chị Kotobuki quanh quẩn ở gần câu lạc bộ Văn học.

Mỗi khi chị Kotobuki chạm mắt với tôi, chị ấy lại có vẻ mặt nửa như giận dữ, nửa như sắp khóc rồi bỏ chạy.

Cứ nghĩ đến việc chị Kotobuki đang hối hận vì đã đánh tôi, tôi lại càng thấy đau nhức nhối.

"Em thật sự rất xin lỗi!"

Sau khi tôi xin lỗi thật lực như để giải bày hết những cảm xúc dồn đọng lại trong suốt bốn tháng qua và ngẩng đầu lên, tôi thấy chị Kotobuki đang nhìn tôi với ánh mắt vô cùng yếu đuối.

"C... Chị... cũng đã gây sự và đánh em... Xin lỗi..."

Chị ấy nói bằng giọng lí nhí, hai má đỏ bừng.

"... Chuyện là vậy, dù nói là đã hẹn hò, nhưng chỉ ở mức độ cùng đi lễ đầu năm hay đi xem phim thôi... Có thể chỉ có mình chị là thấy phẫn khích, còn Inoue vốn không có ý định hẹn hò cũng nên."

Sau giờ học. Tôi và chị Kotobuki ngồi cạnh nhau trên băng ghế ở công viên, tay cầm taiyaki và kể cho nhau về tình yêu không như ý của mình.

(Một loại bánh nướng truyền thống, hình cá tráp biển của Nhật Bản)

"Eh ~, cơ mà đã đi cả lễ đầu năm lẫn xem phim rồi đúng không ạ?"

"... N-Ngày Valentine, chị gọi cậu ấy đến nhà, cậu ấy cũng đã ăn fondant chocolate chị làm... Sau đó chị có đến nhà Inoue chơi... Nhưng mà lần nào cũng là do chị nặng nề đòi hỏi."

"Trời ơi! Mời đến nhà riêng vào ngày Valentine! Sô cô la tự làm! Đã thế chị còn đến cả nhà của anh Konoha cơ á! Việc đó có chỗ nào không phải là hẹn hò ạ? Rõ ràng là quan hệ người yêu hoàn hảo đấy còn gì! Ghen tị quá đi mất! Em chỉ nhận được từ anh Konoha đúng 3 cái mail cut lùn thôi!"

"N-Nhưng mà, trong thời gian hẹn hò với chị, Inoue vẫn luôn bận tâm về chị Tooko, khiến chị có cảm giác là cậu ấy phải cố gắng để thích chị... Lúc nào cũng dịu dàng và rất hay lo lắng."

"Em hiểu! Tính cách anh Konoha là như thế đúng không ạ! Kiểu như là vì lo lắng cho đối phương quá nhiều nên ngược lại lại làm người ta tổn thương ý."

"Vì Inoue rất tốt bụng... nên đã không thể cương quyết đây chị ra. Vì chị quá bi quan u ám."

"Không có chuyện đó đâu! Chị Kotobuki xinh đẹp, phong cách rất chất! Em nghe nói chị cực kỳ nổi tiếng với đám con trai."

"Ơ...! C-Chị chỉ là một đứa u ám, xấu miệng, ánh mắt cũng ghê gớm nữa."

"Chị hạ thấp mình quá rồi! Em đây thể hiện tâm ý mỗi ngày, nói đi nói lại là 'em thích anh' mà vẫn liên tiếp bị phủ thẳng thùng này! Cả việc tham gia vào lễ hội văn hóa, có ai biết em đã khổ sở thế nào đâu..."

Tôi tiết lộ hết cho chị Kotobuki những pha "công thủ" vô vọng của mình cho đến lúc quyết được vụ biểu diễn ở lễ hội văn hóa.

Chị Kotobuki tròn mắt nghe, nhưng đến giữa chừng, chị ấy sụp mi xuống buồn bã.

"... Vậy à, năm nay cũng diễn kịch à?"

"A, lễ hội văn hóa năm ngoái, câu lạc bộ Văn học cũng diễn kịch đúng không ạ? Chị Sendou của đội hợp xướng đã nói đó là vở Tình bạn của Mushanokouji Saneatsu. Anh Akutagawa đặc biệt sắm vai bạn thân của anh Konoha, mối liên kết nồng cháy giữa hai người vô cùng được đám con gái ưa chuộng... Thế nhưng khi nói chuyện đó với anh Konoha thì anh ấy tỏ vẻ khó chịu và chạy mất. Không biết có phải là ngượng không nhỉ?"

Chị Kotobuki cúi gằm mặt.

"Á á á, em lại nói điều gì kỳ cục sao? Em xin lỗi, em xin lỗi."

Nhận thấy tình hình bất thường, tôi cuống quýt xin lỗi. Chị ấy bèn yếu ớt lắc đầu.

"Không... không phải vậy đâu. Xin lỗi... Chỉ là, chị nhớ lại nhiều chuyện thôi... Vở kịch của câu lạc bộ Văn học năm ngoái nhỉ... Thực ra đáng lẽ chị cũng đã tham gia đấy... Thế nhưng chị bị cảm đúng vào ngày biểu diễn... và không thể xuất hiện trên sân khấu được..."

"... Thế ạ."

Chị Kotobuki vẫn nhìn xuống dưới, thì thầm với cặp mắt buồn rầu.

"Vai của chị... là vai được Inoue yêu. Kết cục... dù là thực tế hay trên sân khấu, chị vẫn không được Inoue yêu nhỉ..."

Ngực tôi đau buốt...

Bởi vì giọng nói của chị Kotobuki đang run rẩy, đôi mắt rơm rớm nước.

Và bởi vì chính tôi cũng giống chị Kotobuki.

Dẫu cho tôi yêu anh Konoha, anh ấy cũng không hề quay lại nhìn tôi dù chỉ một chút. Anh Konoha luôn thương nhớ người con gái khác, vậy mà tôi vẫn chẳng thể buông tay. Vì ước ao có được một điều gì đó đặc biệt giữa mình với anh Konoha mà tôi cố sức vùng vẫy, bày đủ trò, như là dai dẳng mời anh ấy cùng tham gia lễ hội văn hóa lần này vậy.

"Chị Kotobuki! Mà không, bây giờ không thể xem như người lạ nữa, em sẽ gọi chị là chị Nanase! Chị Nanase có muốn tham gia vào vở kịch trong lễ hội văn hóa năm nay không ạ?"

"Ờ?"

Chị Nanase nhìn tôi với vẻ mặt ngạc nhiên.

Tôi lên giọng một cách vô cùng phấn chấn.

"Thực ra bây giờ bọn em đang rất cần tuyển vai nữ chính Elizabeth! Chị Nanase xinh đẹp thế này thì quá chuẩn ạ! Lại còn là vai người yêu của anh Konoha nữa nhé!"

Aaaaaaaaaaaaaaaaaa, tôi đang nói cái gì thế này! Vai đang cần tuyển không phải là Elizabeth mà là Walton mới phải chứ!

Nhưng miệng tôi cứ tùy tiện cử động không sao dừng lại được.

"Chị này! Mình cùng nhau diễn kịch nhé!"

Dường như bị áp đảo bởi tinh thần của tôi, chị Nanase tròn mắt và khê gật đầu.

Khi lần đầu tiên được cô ấy mở lời, tôi cảm tưởng như một đốm lửa ấm áp được thắp lên ở sâu trong lồng ngực.

Đối với cô ấy, chắc hẳn đó chỉ là những câu chữ đơn giản mang tính chất công việc, không mang một ý nghĩa nào và sẽ bị lãng quên ngay.

Nhưng với tôi, đó là Phúc âm, là Kinh Thánh.

Tôi luôn hòa mình vào bóng tối như một con quạ đen tuyền và giấu đi hơi thở.

Để không mang đến bất hạnh cho bất kỳ ai, tôi phải tránh ánh mắt người đời.

Sinh vật xấu xí của bóng tối nếu để lộ hình dạng dưới ánh mặt trời sẽ bị tấn công, bị cản trở.

Nó phải ôm lấy trái tim nguội lạnh, yên lặng che giấu bản thân trong nơi trú ẩn chỉ có một mình.

Thế nhưng, khi đến trường và gặp được cô ấy, chỉ vậy thôi đã làm thế giới sáng lên một chút, cảm xúc vui sướng trào dâng trong lòng.

Cũng giống như quái vật của Frankenstein, khi lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy hình dáng của thế giới trong khu rừng, trái tim nó đã run lên trước vẻ đẹp không tô vẽ ấy, tôi cảm thấy giọng nói, đôi mắt, mái tóc rung rinh xinh đẹp, cánh tay căng chân nồn nà của cô ấy đều là những thứ tuyệt vời, khiến cho tôi ao ước.

Khi nhìn thấy cô ấy được vây quanh bởi bạn bè và nở nụ cười vui vẻ, tôi vẫn cảm thấy phẫn chấn, dù biết rằng mình không bao giờ có thể bước vào vòng tròn đó.

Thế nhưng... quả nhiên cơ thể vẫn đau nhói như bị cái gì đó đâm,
tôi cô đơn vô cùng.

SỰ TÔN THƯƠNG CỦA CÔ GÁI

VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 2

"... Chuyện là như vậy, chốt lại, vai Elizabeth sẽ do chị Nanase đảm nhiệm~! Em sẽ đóng Walton."

Tròn mười ngày sau buổi hội đàm taiyaki cùng chị Nanase ở công viên, kịch bản của anh Konoha đã hoàn thành, chúng tôi tập hợp ở phòng âm nhạc sau giờ học để họp mặt diễn viên cũng như tổ chức buổi đọc kịch bản đầu tiên.

"C-Chị là Kotobuki khối 12. Rất mong được giúp đỡ."

Vừa liên tục liếc trộm về phía anh Konoha, chị Nanase vừa lắp bắp chào hỏi.

Nhìn thấy chị Nanase như vậy, anh Konoha hoàn toàn dờ ra không nói nên lời.

"À, chuyện này... Tôi tham gia vở kịch cũng được chứ... Inoue?"

"Hả, à, ừ... ừ"

Anh Konoha gật đầu với vẻ mặt lúng túng.

Chị Nanase bẽn lẽn đỏ mặt, làm cho anh Konoha cũng đỏ mặt theo.

Nhìn ánh mắt hai người bện vào nhau đầy ngượng nghịu, ngực tôi hơi nhói đau một chút.

Bên cạnh tôi, người đã tham gia vào đội đồng ca là Hitomi lẩm bẩm với giọng lạnh lùng, "... Ngốc".

Ừ... Hitomi, lúc này lời nói đó đâm xuyên vào tim tớ đấy.

Với gương mặt rạng rỡ, chị Sendou nói.

"Ồ... Walton của Hinosaka là một sự lựa chọn phân vai thích hợp đấy! Theo quan điểm của chị Victor là một thanh niên đẹp trai sâu sắc, còn Walton có hình tượng một mỹ thiếu niên như chó con ngưỡng mộ Victor. Mặc dù thực tế thì Walton phải tầm 28 tuổi gì đó. Mà thôi, đây là vấn đề ý thích của thiếu nữ, miễn thấy đẹp thì cứ bỏ qua thôi. Elizabeth của chị Kotobuki có vẻ cũng sẽ hợp vai đấy ạ. À, em muốn xem mức độ cân đối một chút, anh Inoue và chị Kotobuki có thể đọc thử thoại cho em nghe không?"

Chị Nanase và anh Konoha lại ngượng ngịu nhìn nhau.

"Kotobuki, từ lời thoại đầu tiên của Elizabeth có được không?".

Anh Konoha mở kịch bản ra và chỉ vị trí lời thoại.

Chị Nanase cúi mặt lắng tai nghe.

Ừ ừ, hình như hai người gần nhau quá rồi đấy.

Cuối cùng, chị Nanase bắt đầu rụt rè đọc kịch bản.

"Victor, như chàng đã biết, cha mẹ đã luôn mong đợi chuyện hôn sự của chúng ta từ khi chúng ta còn nhỏ dại. Chúng ta đã luôn được nghe điều ấy từ thuở ấu thơ, cả hai đều được dạy dỗ để trông đợi chuyện đó như một việc tất yếu sẽ xảy ra của cuộc đời."

Có phải Victor không mong đợi cuộc hôn nhân này? Tình trạng của chàng đạo này rất lạ, việc chàng ngày một gầy rộc đi phải chăng là vì chàng

đã có cảm tình với người nào khác? Những xúc cảm bất an ấy của Elizabeth lại rất ăn khớp với kỹ thuật diễn có phần căng thẳng của chị Nanase.

Đối diện với Elizabeth đang nói lên những cảm xúc cất giấu bấy lâu, Victor, người đàn ông đang giữ trong lòng bí mật đen tối rằng mình chính là kẻ tạo ra con quái vật đáng sợ, tuyên bố bằng chất giọng như đang tiết ra những cảm xúc buồn phiền.

"Hãy quên đi những lo lắng không có nguồn cơn ấy. Ta sẽ dâng hiến sinh mệnh này, nỗ lực để có thể hài lòng mà sống, chỉ vì riêng mình em mà thôi."

Tiếng thở dài trầm trầm phát ra từ những cô gái của đội đồng ca.

"Tuyệt quá! Cả chị Kotobuki lẫn anh Inoue đều quá hợp vai luôn."

"Hai người đều tạo được đúng không khí nhỉ."

"Anh Inoue và chị Kotobuki trước đây là một cặp còn gì. Bây giờ vẫn đẹp đôi thật đấy ~."

"Phải đấy, biết đâu nhờ vở kịch mà lại bắt đầu hẹn hò lại thì sao."

Nghe thấy cả những lời thì thào như thế, tâm trạng tôi ngày một tệ hại, tưởng như lồng ngực đang bị một mũi khoan trét nhoe nhoét wasabi xoáy vào đục một lỗ vậy.

Aaaa, kể cả chuyện này là do chính tôi tự làm ra, nhưng quả nhiên việc anh Konoha và chị Nanase diễn vai người yêu ngay trước mắt khiến cho tôi đau đớn quá...

Hitomi nhìn tôi bằng ánh mắt "Đúng là đồ ngốc".

Chị Sendou vỗ tay bộp bộp.

"Xin cảm ơn! Em không có phàn nàn gì hết! Vốn dĩ chỉ riêng sự xuất hiện của anh Inoue là đã đủ để em đem đi quảng cáo khắp nơi rồi, vậy mà bây giờ còn có sự kết hợp của chị Kotobuki nữa, chắc chắn sẽ rất hút khán giả luôn! Bọn em cũng không chịu thua đâu!"

Đội đồng ca cũng lập tức trở nên phấn khích sau câu nói đó.

"Vâng, chị Tomo!"

"Oa ~ Từ hôm nay trở đi, mong đến buổi diễn chính thức thật đấy."

Bầu không khí "Hương tới lễ hội văn hóa, tất cả cùng cố gắng nào!" ngập tràn khắp căn phòng.

Thích thật đấy, bầu không khí ngập tràn nhiệt huyết thế này.

Tôi cũng không thể chần chừ mãi được, lập tức thay đổi tâm trạng và hướng về phía trước thôi. Tuy không còn được đảm nhiệm vai người yêu của anh Konoha nữa nhưng chúng tôi vẫn được cùng nhau tham gia lễ hội văn hóa cơ mà.

Hơn nữa, Walton có nhiều cảnh phối hợp với Victor hơn, trang phục nam nhìn cũng vui mắt. Hồi học tiểu học tôi để tóc ngắn nên cũng thường bị nhầm là con trai... ơ khoan, việc đó thì có gì mà tự hào, phải nói là nổi ám ảnh mới đúng... Mà tóm lại, tôi vẫn sẽ cố gắng hết mình với vai Walton!

"Vậy chúng ta sẽ chạy nhanh một lượt từ đầu nhé."

Chị Sendou nói bằng giọng lạnh lạnh.

Lời thoại đầu tiên là của Walton! Được lắm!

Nén cảm xúc vào trong giọng nói, tôi bắt đầu đồng dạng đọc lời thoại của mình.

"Chị thân yêu,

Em cầm bút viết vội vài dòng để thông báo rằng em vẫn bình an và chuyển du hành trên biển vẫn tiến triển thuận lợi."

"Em khỏe lắm. Cuộc thám hiểm này là giấc mơ quý giá từ lúc nhỏ của em."

"Bắc Cực hiện lên trong trí tưởng tượng của em lúc nào cũng là vùng đất của cái đẹp và sự hân hoan. Chị biết không, ở đó lúc nào cũng nhìn thấy mặt trời. Vầng hào quang to lớn ấy khẽ chạm vào mặt đất và tỏa ra ánh sáng rực rỡ vĩnh hằng. Khi giong thuyền băng qua vùng biển phẳng lặng, em sẽ có thể đi tới một lục địa đẹp đẽ đầy bí ẩn, vượt xa bất cứ nơi chốn nào đã từng được phát hiện trên mặt đất có con người sinh sống."

Walton là một nhà thám hiểm đi chu du bằng tàu thủy, chọn Bắc Cực làm đích đến của mình. Anh là người tràn trề ước mơ, hi vọng và ước ao có được một người bạn đồng điệu tâm hồn thực sự hiểu được những điều anh ấp ủ.

Anh chàng Walton đó, một ngày kia đã gặp gỡ một người thanh niên trôi dạt lênhênh trên biển.

"Trước khi lên tàu, có thể cho tôi hay mọi người đang hướng về đâu không?"

"Chúng tôi đang đi về Bắc Cực trong một chuyến thám hiểm du hành."

"Vậy thì tôi sẽ lên tàu."

Thế rồi người thanh niên bí ẩn Victor Frankenstein đã trở thành khách của con tàu.

Walton dần dần bị thu hút bởi tri thức chuyên sâu, lời nói hành động đầy mỹ lực và biểu cảm chất chứa u buồn của Victor.

Ấp ủ suy nghĩ mong muốn trở thành bạn với Victor, Walton hào hứng kể cho Victor nghe về giấc mơ của mình.

Anh nói rằng đi về vùng đất Bắc Cực sẽ kèm theo hiểm nguy và sự hi sinh to lớn, nhưng anh không run sợ chút nào.

Tuy nhiên, khi nghe những lời của Walton Victor lại lấy hai tay ôm mặt, vừa rơi những giọt nước mắt phiền muộn vừa khóc than.

"Thật là một người bất hạnh! Sự điên rồ của tôi cũng đã lây sang cho anh rồi sao? Anh cũng đã say sưa thứ mỹ tửu đó rồi à?"

Thế rồi anh ta nói với Walton đang vô cùng kinh ngạc.

"Hãy nghe câu chuyện của tôi có được không? Làm vậy chắc chắn anh sẽ vứt bỏ chén rượu đang đặt trên môi kia ngay lập tức!"

Anh Konoha từng miễn cưỡng nói rằng mình diễn kịch dở tệ, nhưng nỗi đau và sự thống khổ của Victor đều chan chứa trong mọi ngóc ngách của lời thoại mà anh ấy thốt ra, cứ như anh ấy đã nhập tâm vào vai diễn ngay từ những giây phút đầu tiên vậy.

Có lẽ vai diễn này thực sự dành cho anh Konoha, đúng như chị Sendou đã nhìn thấu.

Tôi cũng cảm thấy tâm trạng của mình biến chuyển thành tâm trạng của Walton đang trò chuyện với Victor.

Từ đoạn này trở đi sẽ là lời bộc bạch của Victor kết hợp thêm phần hợp xướng mô phỏng tiếng kêu gào của quái vật.

Chiếc piano gióng lên một âm điệu chói tai như xuyên thủng màng nhĩ, đó đồng thời chính là ám hiệu để toàn bộ thành viên đội hợp xướng và nhóm hỗ trợ, tổng cộng có hai mươi người, bắt đầu hòa ca.

Bản nhạc viết tay và lời bài hát đã được in lên kịch bản.

Mọi người ở đội hợp xướng có vẻ đã luyện tập tương đối rồi, giọng hát tựa như tiếng quái thú rống vang lên tạo ra áp lực mạnh mẽ làm rung cả cửa sổ.

"Ta hận cái ngày mà thân xác này nhận được sự sống!"

Giọng nữ cao soprano hát giai điệu chính, còn giọng nữ trung mezzo và giọng nữ trầm alto thì lặp đi lặp lại "Hận!", "Hận!"

"Hỡi kẻ sáng tạo bị nguyên rủa! Vì có gì người đã tạo nên con quái vật khiếm đảm mà đến cả chính người cũng ghê tởm và quay mặt đi?"

"Hận! Hận! Hận! Ta hận cái ngày mà thân xác này nhận được sự sống! Hận! Hận!"

Giọng mezzo nhấn mạnh sắc sảo, giọng alto trầm thấp như thì thầm hòa quyện với giọng soprano đây phen khích, kéo theo tiếng gào thét của quái vật lan tỏa ra xung quanh.

Chị Sendou đứng ở trung tâm đội đồng ca, cất lên giọng hát cao nổi bật, với biểu cảm gay gắt đến mức rùng mình, gương mặt tái xanh như người bệnh. Chị ấy tập trung vào bài hát đến mức độ như vậy sao? Đôi mắt đăm đăm nhìn vào khoảng không lấp lóe ánh sáng từ sâu thẳm, giữa hai hàng lông mày hằn nếp nhăn như đang chịu đựng cơn đau dữ dội trỗi lên từ bên trong, bàn tay nắm chặt lấy mép của tờ kịch bản.

"Thần linh thương hại và tạo ra con người đẹp để đầy mê hoặc mô phỏng theo hình mẫu chính bản thân mình. Thế nhưng, cơ thể này cũng là

bản sao bẩn thiu của nhà người, chính vì quá giống nhau nên lại ghê rợn hơn gấp bội phần."

"Hận! Hận! Ta hận cái ngày mà thân xác này nhận được sự sống! Hỡi kẻ sáng tạo bị nguyên rủa kia!"

Thanh âm của đàn dương cầm ngân lên sắc lẹm. Giọng ca cũng theo đó được đẩy lên cao vút.

Đúng lúc đó, bỗng nhiên một bóng người hiện lên ở ô cửa sổ quan sát trên cánh cửa ra vào phòng âm nhạc.

Một cô gái lạ mặt đang thăm dò tình hình trong phòng nhạc bằng cặp mắt lạnh lùng.

Mái tóc phủ lên má như để che đi khuôn mặt có màu đen tuyền như bóng đêm, khiến tôi có cảm giác thật kỳ dị và xúi quẩy.

Ai thế nhỉ? Tại sao lại đứng đó?

Linh tính mách bảo tôi đó không chỉ đơn thuần là một người tới tham quan, khiến cho tôi thấy rất tò mò, thì lúc ấy, một âm thanh đục ngầu vang lên ở sau lưng.

Quạ?!

Tiếng kêu mang mùi xui xẻo như hưởng ứng lại giọng thét gào của quái vật khiến tim tôi thót lên và theo phản xạ quay đầu ra phía cửa sổ.

Một con quạ đang giang đôi cánh đen và kêu quang quác. Đôi cánh đen huyền phủ lên cửa sổ, cặp mắt sắc lẹm lườm về phía chúng tôi như gửi gắm một lời cảnh báo.

Cánh cửa của chiếc tủ có khóa nằm trong góc phòng âm nhạc bỗng kêu lên cạch một tiếng.

Như thế bị kéo nhẹ nhàng bởi một bàn tay vô hình, cánh cửa chậm rãi, êm ái... mở ra.

Tôi nhìn thấy một thứ gì đó trắng trắng mờ ảo tựa như linh hồn bò ra từ khe hở đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ bên kia cánh cửa đã mở ra hoàn toàn, một hình nộm bị đâm dao rọc giấy ở ngực rơi ra, cùng với lượng lớn lông vũ đỏ và những viên bi phát sáng.

Những viên bi rơi xuống, nảy lên, phát ra âm thanh lách tách.

Những tiếng hét "Ồi! Á" vang lên.

"Gì vậy! Cái gì thế!"

"Không! Có cháy à?"

"Tại sao tủ lại mở ra?! Không ai đụng vào mà?!"

Những chiếc lông vũ đỏ trôi nổi bồng bềnh, kỳ dị trong vòng xoáy hỗn loạn. Làn khói trắng ngầy một lan rộng ra. Con búp bê mặc váy ren mắt mở trừng trừng trống rỗng nằm lăn lóc trên sàn. Lưỡi dao màu bạc xuyên vào bộ ngực rách nát. Những viên bi vung vãi xung quanh. Một vệt máu đỏ chảy ra từ ngực của hình nộm.

Một tờ giấy nhẹ nhàng rơi xuống.

Ở đó có một câu văn ngắn viết bằng bút mực đỏ.

"Ta sẽ đến gặp người vào đêm tân hôn."

"!"

Tóc gáy của tôi đồng loạt dựng đứng.

Đây chẳng phải là lời của quái vật trong Frankenstein sao...!

"Không! Quái vật xuất hiện rồi!"

"Quả nhiên giai điệu này bị nguyên rủa mà!"

"Tớ chưa nghe gì cả! Chuyện này là sao!"

"Tớ đã bảo là quái vật mà."

"Thôi bỏ đi!"

"Mọi người bình tĩnh đi."

Trong những thành viên của đội hợp xướng, có vài người thì ôm lấy nhau run rẩy, thậm chí có người ngồi thụp xuống và bắt đầu bật khóc.

Chị Sendou gắng hết sức gào lên.

"Không sao hết! Ổn cả mà!"

Nét mặt của chị Sendou cũng cứng đờ và tái nhợt.

Giữa tình thế hỗn loạn ấy, anh Konoha ngồi xổm xuống và nhìn chăm chăm vào con búp bê, những viên bi và lông vũ đỏ rơi trên sàn.

Mắt của anh Konoha vô cùng nghiêm nghị, khi anh ấy vươn tay ra chạm vào ngực của con búp bê, dòng máu đỏ liền chảy xuống từ đầu ngón tay.

Tôi giật mình nín thở, nhưng đó không phải là máu mà là một sợi dây ruy băng mảnh và dài.

Chị Kotobuki vừa nhìn anh Konoha vừa nắm chặt hai tay trước ngực, run rẩy với vẻ sợ sệt.

Hitomi cũng có vẻ kinh ngạc, tuy không hét lên nhưng sắc mặt cậu ấy không tốt chút nào.

Và rồi, tôi nhận ra nữ sinh với biểu cảm tối tăm đứng phía bên kia ô cửa quan sát đã biến mất từ lúc nào không rõ. Cảm giác ớn lạnh xâm chiếm lấy người tôi.

"Ờ? Trước đây cũng có chuyện giống vậy rồi ạ?!"

Cơn hỗn loạn cuối cùng cũng dịu lại, trong phòng âm nhạc đã được dọn sạch lông vũ và bi vương vãi trên sàn, chúng tôi lắng nghe câu chuyện của chị Sendou.

Từ khoảng ba tuần trước, lá thư có nội dung y hệt đã được đặt trong phòng âm nhạc rất nhiều lần. Nó được nhét ở khe cửa, dính trên bảng đen bằng nam châm, có lúc được ghim lên tường bằng đinh, và có lần mở nắp đàn piano ra thì phát hiện nó được đặt trên phím.

Không chỉ có thế, còn có những sự vụ khác như là bụi phấn đỏ bị rải đầy trên sàn, vài dấu chân dính bụi còn sót lại, album, băng khen, cúp, phần thưởng nằm trong phòng dự bị sâu trong phòng âm nhạc bị phá hỏng hoặc viết bậy lên, vị trí bàn và vị trí tranh chân dung các nhạc sĩ thường xuyên bị thay đổi...

"Lúc trưa khi em đến thì không có gì kỳ lạ cả, vậy mà sau giờ học thì tất cả bàn và ghế bị dồn hết về phía tường, ở giữa thì trống không. Hôm sau thì ngược lại, tất cả bị dồn hết ra giữa hoặc bàn bị lật ngửa hết ra."

Với gương mặt u ám, chị Sendou nói.

Anh Konoha lo lắng hỏi.

"Em hoàn toàn không biết ai làm à?"

"Vâng... Em chỉ nghĩ là một trò chơi khăm thôi."

Chị ấy cụp mắt xuống, thì thầm một cách lúng túng. Dường như có gì đó không tự nhiên, tụi con gái trong đội hợp xướng cũng hướng ánh mắt bồn chồn về phía chị Sendou như có gì muốn nói.

"Em đã nói chuyện với giáo viên chưa?"

Ngay lập tức chị Sendou lắc đầu thật mạnh rồi ngẩng mặt lên và đắm đắm nhìn anh Konoha với nét mặt nghiêm nghị.

"Em không muốn để phía nhà trường biết và làm to chuyện. Câu lạc bộ của em đã ít người rồi, năm ngoái cũng có nhiều chuyện... Ấn tượng của các thầy cô đã không tốt rồi, nếu xử lý dở có thể còn bị yêu cầu hạn chế hoạt động nữa... Thế nên em cũng mong mọi người không tiết lộ chuyện này." Với ánh mắt hết sức nghiêm túc, chị ấy nhìn chúng tôi một lượt và nói.

Năm ngoái có nhiều chuyện là chuyện gì nhỉ? Anh Konoha cũng làm vẻ mặt ra chiều nghĩ ngợi.

Một bạn của đội hợp xướng mở miệng đầy dè dặt.

"Chị Tomo, chúng ta vẫn không thể bỏ bản nhạc này đi ạ? Việc những lá thư được gửi đến cũng bắt đầu từ lúc chúng ta quyết định sử dụng giai điệu này ở lễ hội văn hóa... Chỉ thay đổi bản nhạc thì có được không... ?"

Dựa vào ánh mắt bất an của mọi người, tôi có thể cảm nhận các thành viên khác cũng muốn thế. Nhưng chị Sendou đưa mắt nhìn họ và mạnh mẽ nói.

"Nếu làm vậy thì có sự nhầm lẫn tầm quan trọng của vấn đề ở đây. Ban đầu chính vì muốn chơi bản nhạc này mà chúng ta mới cố công nhờ anh Inoue viết kịch bản Frankenstein mà. Không phải bản nhạc này thì

chẳng còn ý nghĩa gì hết. Hơn nữa, lời nguyền hay quái vật đều không có thật đâu. Bây giờ mà chúng ta từ bỏ thì chỉ làm kẻ gây ra chuyện phá quấy này vui mừng mà thôi."

Tôi liền mở miệng.

"Ồ, lời nguyền với quái vật có thật đấy ạ."

Ánh mắt của tất cả mọi người lập tức dồn cả vào tôi.

Tôi tiếp tục cao hứng.

"Em rất thích phim kinh dị và xem rất nhiều, nên mấy chuyện này là lĩnh vực sở trường của em. Vụ này chính là cái đó! Là kiểu mẫu đó, trong The Amityville Horror hay là Poltergeist 1, 2, 3. Những linh hồn xấu xa ám căn phòng trở nên hung bạo và gây ra các hiện tượng dị thường. Việc vị trí đồ vật thay đổi hay là cửa tủ mở ra dù không ai động tay vào, chắc chắn không thể nhầm được! Ăng-ten dò kinh dị của em đã báo là 'Chính xác!'"

"Hinosaka!"

Anh Konoha giật giọng định ngăn tôi lại.

Chị Sendou, chị Nanase lẫn hội con gái còn lại đều ngẩn tò te, Hitomi mặt lạnh tanh quay đi nhìn chỗ khác.

Tôi cao hứng tuyên bố.

"Hãy giao cho em! Câu lạc bộ Văn học sẽ giải quyết vụ việc này! Dù là ác linh hay quái vật, em cũng quyết không để bất cứ kẻ nào cản trở lễ hội văn hóa!"

"Tại sao lại nói mấy lời ngu ngốc như vậy hả? Câu lạc bộ Văn học sẽ giải quyết á? Từ lúc nào mà câu lạc bộ Văn học thành pháp sư diệt quỷ đấy?"

Sau giờ học. Chỉ còn tôi và anh Konoha ở lại phòng nhạc.

Lông mày nhăn lên, anh Konoha khoanh tay và lườm tôi tóe lửa. Tôi cảm nhận rõ cơn giận dữ kinh hoàng của anh ấy rần rần truyền sang, dù là tôi đi nữa cũng phải lùi ra sau một bước.

"T-Tại nhờ đâu vở kịch bị hoãn lại thì ký ức tình yêu của em và anh Konoha chẳng phải sẽ hỏng hết sao?"

"Giữa tôi và cô chỗ nào có tình yêu hả?! Vì cái lý do nhảm nhí đây mà cô nhận lời làm mấy trò như là diệt quỷ trừ ma đấy à?!"

"Không phải là lý do nhảm nhí đâu ạ. Vì có thể trong lễ hội văn hóa, em sẽ thúc đẩy mối quan hệ với anh Konoha và biến nó thành quan hệ hẹn ước tương lai luôn ấy chứ."

"Tuyệt đối không có đâu nhé."

Ánh mắt anh Konoha càng trở nên quạu quạu.

"Tiếp nữa, vụ Kotobuki rốt cuộc là cô định làm gì?"

"Hự... Chuyện... chuyện đó là... em cũng có nhiều... không biết phải gọi là hoàn cảnh hay là mâu thuẫn nữa..."

"Em biết việc anh từng hẹn hò với Kotobuki rồi đúng không?"

"V-Vâng."

"Trước đây em có nói rằng em bị Kotobuki tát phải không nhỉ?"

"Vâng... có nói."

"Thế mà dùng một cái em trở nên thân thiết với Kotobuki luôn? Sau khi em nói 'Hãy để việc tuyển diễn viên cho em' mà không thấy có báo cáo

gì, anh đã thấy kỳ lạ rồi, nhưng ai mà ngờ em dẫn theo Kotobuki chứ! Trong mơ cũng không nghĩ đến luôn. Đã vậy Kotobuki còn là Elizabeth nữa. Anh không hiểu được một tí gì về suy nghĩ của Hinosaaka cả."

"A... Em cũng thấy rối bời về hành động của mình lắm. Nhưng khi nghe chị Nanase tâm sự về lễ hội văn hóa năm ngoái, tự dừng em... Chị Nanase bị cảm nên đã không xuất hiện được trong vở kịch đúng không ạ? Chị ấy đến bây giờ vẫn nuối tiếc chuyện đó... và trông rất buồn nữa. Thế là miệng em nó tự..."

Ánh mắt anh Konoha trở nên đau khổ.

Có lẽ khi nghe thấy từ "lễ hội văn hóa năm ngoái" và nghĩ đến tình cảm của chị Nanase, những điều đó phần nào đã đâm vào tim anh ấy.

"..."

Anh ấy im lặng với một biểu cảm mong manh, như đang hồi tưởng lại quá khứ.

Và cùng với đó, đứng bên cạnh là tôi đây cũng cảm thấy đau khổ vô cùng.

Anh Konoha đã từng thích chị Nanase nhỉ...

Trước đây anh ấy đã nói, vì thích nên mới hẹn hò.

Dù rằng, kết cục thì anh ấy đã biến chị Nanase thành nơi lẩn trốn, làm tổn thương chị ấy, và tình cảm đó chẳng thể trở thành tình yêu, nhưng hai người đã cùng đi lễ đầu năm này, ăn bánh socola tự làm ở nhà chị Nanase vào ngày Valentine nữa...

Chị Nanase đã ở một vị trí gần anh Konoha hơn rất nhiều so với đứa đàn em như tôi.

Thế rồi, kể cả bây giờ, chị ấy vẫn còn yêu anh Konoha nhiều lắm.

Còn anh Konoha... bây giờ anh ấy nghĩ thế nào về chị Nanase nhỉ? Chị Amano đã đi xa, không gặp được, chị Nanase lại xinh đẹp như thế này, anh ấy có thể sẽ động lòng lắm chứ.

Úi, úi chaaaaaa, ngực, ngực càng ngày càng nghẹn lại!

Sau đó, anh Konoha lại tiếp tục liếc xéo tôi.

"Kotobuki là một chuyện... Nhưng Hinosaka thật quá nông nổi! Tuyên bố một cách rất hoành tráng là cứ để mình lo vụ lùm xùm về quái vật, thế em không nghĩ sẽ nguy hiểm nếu thủ phạm trò quậy phá đó nghe được à? Lần này có thể hắn sẽ nhắm vào Hinosaka đấy."

"Nếu thật thế thì quá có lợi cho em rồi. Em đã xem lại phim The Exorcist đến mười lần, nắm cực chắc phương pháp xua đuổi ác ma."

Anh Konoha thở dài ngao ngán.

"Cái đó có ăn thua với con người không hả? Nghĩ kiểu gì cũng thấy thủ phạm không phải là ác linh mà là con người. Long vũ đỏ rơi ra từ trong tủ khóa cũng là ruột chần lông nhuộm bằng màu vẽ thôi. Ác linh mà lại phải pha màu vẽ để nhuộm thì chẳng phải bị ngốc à?"

"Có thể là nhuộm bằng niệm lực chứ ạ."

"Và dùng màu vẽ? Cố tình? Dùng niệm lực để vận ống tuýp hả?"

"Ừ..."

"Ở biệt thự nhà chị Maki hồi hè, đối tượng mà Hinosaka tin là ma và đuổi theo thực ra là Uotani đúng chứ?"

"Đ-Đúng là như thế nhưng... khẳng định là con người thì không lãng mạn chút nào."

"Lãng mạn hay không không phải vấn đề. Thứ thực sự đáng sợ không phải là ác linh hay quái vật mà chính là con người đúng không?"

Mặt anh Konoha trở nên nghiêm túc.

"Một con người tầm thường hết sức bình dị, một ngày nào đó bỗng nhiên hóa thành con quái vật không rõ hình thù. Làm những việc đáng sợ và tàn nhẫn vượt quá phạm trù hiểu biết đối với con người. Có thể là một nữ sinh trung học bình thường vẫn luôn cười vui vẻ, là người bạn nổi khố cứ tưởng đã biết rõ về nhau, là một người lớn cần cù nghiêm túc..."

Giọng nói nghiêm trọng của anh ấy làm tôi nín thở.

"Quái vật không tồn tại. Chẳng phải con người mới là thứ biến thành quái vật sao?"

Bóng tối bao phủ trên đôi mắt đang nhìn tôi chăm chú. Vì thế, tôi cảm thấy một cơn đau đâm vào trái tim mình.

"... Có lẽ, anh cũng là quái vật đấy."

Chỉ một khoảnh khắc, trong căn phòng trở nên lạnh toát.

Quái vật?

Anh Konoha ư?

Khung cảnh bên ngoài cửa sổ đang dần chìm vào màu hoàng hôn tối tăm pha trộn giữa đen và đỏ. Màu sắc đó dần dần chuyển thành màu của bóng đêm. Trong khung cảnh rờn rợn ấy, nơi con người có biến thành quái vật cũng không có gì là lạ... trong phòng nhạc chỉ có hai người...

Mặt tôi đỏ bừng lên như ánh chiều tà.

"Điều đó nghĩa là anh muốn tấn công em à? Táo bạo quá đi."

Anh Konoha trợn mắt "Hả?" một tiếng.

Tôi áp hai tay vào má, ngượng ngùng.

"Nhưng nếu là anh Konoha thì em lúc nào cũng chuẩn bị sẵn sàng... ủa? Tại sao anh lại rũ vai xuống thất vọng thế ạ?"

Anh Konoha ngồi thụp xuống chán nản ngay tại chỗ.

"Thôi bỏ đi... Ở em thiếu hẳn sự sợ hãi cần có của một nữ sinh trung học tử tế rồi."

"Không phải thế đâu ~. Khi em xem phim kinh dị, em vẫn bị lạnh toát sống lưng.

A, trong giờ toán, khi thầy nhìn quanh và hỏi "Ai sẽ giải giúp thầy bài này nhỉ?" em cũng rùng hếtttttt cả mình. Giả sử ngày hôm đó lại trùng với số thứ tự điểm danh thì thôi, em sẽ nổi hết cả da gà và bắt đầu cầu khẩn thần linh nữa."

Đầu anh Konoha gục xuống sâu hơn cả ban nãy, mặt vùi vào đầu gối.

"Anh Konoha? Sao thế ạ? A lô ~?"

Tôi gọi mấy câu xong, anh ấy tự dưng đứng bật dậy, lườm tôi một cái và xĩa ngón tay vào trước mũi tôi.

"Tóm lại em ngồi yên ngoan ngoãn một thời gian đi. Cấm nghĩ đến tiêu diệt quái vật hay xua đuổi ác linh gì hết! Mệnh lệnh của đàn anh đấy!"

"Hừm... Anh Inoue đã nói như thế à?"

Hôm sau. Tại lớp học trong giờ nghỉ, tôi căn nhắc với Hitomi.

"Anh Konoha chẳng hiểu gì về lãng mạn cả. Tớ đã nghĩ anh ấy sẽ cùng thực hiện cuộc điều tra ma quỷ chứ! Những phân đoạn hồi hộp kích thích như thế cứ được tích lũy dần dần sẽ khiến tình cảm giữa hai người sẽ trở nên sâu đậm."

Tay vẫn chống cằm, Hitomi bình thản lắng nghe.

"... Nói sao nhỉ, có vẻ là một người tử tế đấy, anh Inoue ý."

Ừ ừ ừ... Cách nói mới động chạm làm sao.

"Anh Konoha cứng đầu lắm. Hitomi sẽ giúp tớ đúng không?"

Tôi áp má xuống bàn và thử vùi vùi một cách dễ thương.

Thế nhưng Hitomi đáp với ánh mắt lạnh lùng.

"Không phải người ta bảo cậu thôi cái trò bắt chước làm pháp sư diệt quỷ đi rồi à? Đừng có kích động thủ phạm một cách thiếu suy nghĩ, đúng không?"

"Làm một cách âm thầm là được mà. Với cả đội hợp xướng cũng đang gặp khó khăn còn gì, đây là hành động giúp người đó."

"Nano đúng là không biết điều chút nào."

"Ừ. Cả bói chòm sao lẫn bói nhóm máu và tứ trụ thiên mệnh đều nói tớ mạnh mẽ như cỏ dại đấy."

"Tớ đâu có khen. Tớ chỉ đang dùng cách nói vòng vo để bảo cậu là đồ ngốc thôi."

"Hitomi ác thế."

Tôi rung cái bàn bần bật rồi bắt đầu cãi lý, rằng tôi nhờ cậu ấy cũng vì muốn làm sâu sắc thêm tình bạn của hai đứa thông qua quá trình cùng nhau điều tra vụ việc của đội hợp xướng mà thôi, nhưng Hitomi chỉ thẳng thường nói "Không" và hoàn toàn ngoảnh mặt sang hướng khác.

Cả Hitomi lẫn anh Konoha đều lạnh lùng quá.

Đúng giữa tiết bốn.

Tôi lấy cớ đi đến phòng y tế, bùng tiết, nín thở trốn trong tủ khóa của phòng âm nhạc.

Đã thế, tôi sẽ giải quyết vụ án một mình!

Theo thông tin trong giờ nghỉ tôi nghe được từ mấy cô bạn ở đội hợp xướng, hiện tượng kỳ quái chủ yếu xuất hiện trước và sau giờ sinh hoạt câu lạc bộ.

Đã vậy, nếu tôi trốn ở đây và xem xét tình hình, có thể tôi sẽ chứng kiến được những cảnh tượng siêu thực chẳng hạn như là bàn ghế bay lên không trung, phấn nhảy múa, sàn nhà dậy sóng, tranh chân dung của Beethoven và Mozart xoay rộng mấy vòng.

Hơn nữa, tôi còn đang nắm giữ một manh mối quan trọng mà tôi đã giữ bí mật với mọi người.

Đó là cô gái tóc đen tuyền đã nhìn chúng tôi từ ô cửa quan sát trong giờ tập kịch hôm qua. Chắc chắn cô gái đó đã gây ra những chuyện ma quỷ.

Trong phim Poltergeist, người bị ám bởi ác linh chủ yếu là những cô bé nhỏ tuổi gầy gò. Trước đây tôi đã từng đọc trong sách giải thích về Poltergeist rằng những bé gái nhạy cảm trong độ tuổi dậy thì nếu bị dồn nén thì sẽ gây ra những hiện tượng phi thường.

Tôi chưa biết cô gái đó có liên hệ thế nào với đội hợp xưởng nhưng nếu tôi cứ dính chặt ở đây thì chắc chắn cô ấy sẽ xuất hiện. Trong phim luôn luôn là như thế.

Chỗ tôi trốn chính là cái tủ khóa hôm qua chứa lông vũ đỏ và con búp bê bị đâm thủng ngực, nhưng hiện tại thì nó trống không.

Tuy cửa được niêm phong lại bằng băng dính nhưng khi tôi bóc nó ra để chui vào trong, tôi phát hiện thấy khóa có vẻ đã hỏng, nếu không dùng tay giữ chặt tủ bên trong thì cửa sẽ bị mở ra. Khá là bất tiện.

Đã thế diện tích còn rất hẹp, tôi không tự do cử động được cơ thể, không khí trong đây cũng vô cùng tù túng, tuyệt đối không thể nói là thoải mái được. Tuy vậy, với niềm hi vọng biết đâu mình sẽ được chứng kiến cái gì đó thật hoành tráng, lòng tôi vẫn rất rộn ràng và phấn khích.

A a... Mau mau có gì đó xảy ra đi chứ.

Nếu thực sự bàn bay lên trôi nổi trong không trung thì phải chụp ảnh kỷ niệm mới được.

Cứ như vậy, mười phút, hai mươi phút trôi qua.

Tầm ba mươi phút trôi qua, tôi thấy chán nhanh hơn dự tính.

Không làm gì cả, không nói chuyện với ai, chỉ đứng nguyên một chỗ trong một nơi vừa tối vừa chật hẹp, đúng là cực hình với một nữ sinh mười sáu tuổi.

Nếu là trong phim, không đến mười phút kể từ lúc cuộc điều tra bắt đầu là đã có hiện tượng quái dị xảy ra rồi, thế mà...

A~~~ nhàm chán quá~~~ Nấp piano chẳng mở, bàn ghế cũng chẳng nhúc nhích chút gì.

Tôi phải đợi đến bao giờ nữa đây ~~~. Bàn tay giữ cửa bắt đầu thấy tê. Vì đứng suốt nên chân cũng đau, tôi sắp héo khô bên trong cái tủ này rồi~~~.

Tôi bắt đầu hối hận, rằng có khi cách làm này hiệu quả không được tốt cho lắm... Đúng lúc đó...

Tiếng cửa mở "Cạch" vang lên.

Sống lưng đang thả lỏng từ nãy đến giờ của tôi lập tức vươn thẳng lại.

Tôi ngừng thở, nghiêm túc đóng tai nghe.

Tiếng bước chân dụi dàng đều đặn.

Dần dần tiến lại gần, từng chút một.

L-Lẽ nào đến rồi sao?!

Đến rồi?!

Từ khe hở hẹp ời là hẹp của tủ khóa, tôi nhìn chăm chăm vào lưng của cô gái đó tới mức tưởng như con người sắp rớt ra ngoài.

Vùng dưới bụng tôi hóp hết cả lại.

Đó là một cô gái mang bầu không khí u ám, cơ thể mảnh dẻ trong bộ đồng phục của trường.

Cô gái đó dùng đưa mái tóc tối đen như quạ với vẻ ám muội, bằng những bước chân âm thầm như lướt, tiến gần về phía tủ tường.

Cô ấy đứng đằng trước nó, có vẻ đang làm gì đó.

Âm thanh lạch cạch nho nhỏ vang lên.

Hai cánh cửa của tủ tường được mở sang hai bên.

Vẫn quay lưng về phía tôi, cô gái ngồi xổm xuống và tìm cái gì đó. Tôi nghe được tiếng loạt xoạt của giấy.

Tuy tôi chỉ nhìn thấy bộ dạng đằng sau lưng nhưng chắc chắn đó là cô gái đã nhìn trộm phòng nhạc hôm qua. Hầy, cô ấy không định quay về phía này sao? Nếu cố cô ấy mà quay ngoặt một phát ra sau như trong Pháp sư diệt quỷ thì đúng là nhất quả đất.

Bàn tay giữ lấy cửa tủ khóa của tôi nhơm nhớp vì mồ hôi. Khi tôi nín thở chăm chăm quan sát hành động của cô ấy thì bàn tay mảnh khảnh ấy khê khàng đóng cửa lại, cô ấy đứng dậy rồi quay về phía này!

Tôi đổ về đằng trước theo phản xạ.

Lúc đó, hình như tôi đã vô ý ấn tay vào cửa, chỉ vừa kịp nghĩ "Á!" thì cánh cửa đã rời xa khỏi bàn tay tôi, tầm nhìn hạn hẹp được mở rộng ra, không gian trở nên thông thoáng.

Có nghĩa là, từ trong chiếc tủ khóa đã mở toang, tôi đối mặt với kẻ đột nhập bằng một bộ mặt ngốc nghếch.

Đối phương cũng có vẻ ngạc nhiên thì phải, mắt mở lớn, cứng đờ như hóa đá.

Đúng là cô gái hôm qua rồi!

Mái tóc đen dài phủ xuống gương mặt trắng bệch như sáp và bờ vai mảnh khảnh, trước ngực cô ấy ôm chặt một cuốn sổ màu đỏ rệu vang.

Tôi cũng đứng ngây ra.

L-L-Làm sao bây giờ?!

Tôi chỉ định lén lút theo dõi thôi, thế mà lại thành chạm mặt hoàn toàn rồi!

Cô gái nhìn tôi như thể vừa bắt gặp một sinh vật kỳ lạ. Đôi đồng tử như mắt mèo vô cùng lạnh lẽo, khó mà đọc được trong đó bất cứ cảm xúc gì.

"..."

Vì người đối diện chỉ tiếp tục im lặng, nên tôi quyết định mở miệng trước.

Tuy nhiên, vì vẫn còn khá là hoảng loạn, nên giọng tôi bị kéo lên cao chót vót.

"Ừm... C-Chị là 'quái vật' đã gửi thư đe dọa?" .

Aaaaaaaaaaaaaaaaaa, thẳng thừng quá!

"..."

Cô gái không trả lời.

Chỉ mình tôi vã mồ hôi lạnh và luống cuống. Cô ấy khẽ lăm bằm, mặt vẫn không có chút biểu cảm nào.

"... Tôi tới lấy đồ bỏ quên."

Giọng nói u ám. Rất nhỏ và trầm.

Thế nhưng lưu lại trong tai tôi rất rõ.

Một giọng nói kỳ lạ, như tiếng vỗ cánh của côn trùng...

Mái tóc đen tuyền phủ xuống che đi khuôn mặt hơi cúi của cô ấy.

Cô ấy lướt qua trước mặt tôi và rời khỏi phòng âm nhạc mà không gây nên một tiếng động nào.

Tôi không cự quậy được gì, chỉ biết nhìn theo như thể bị yểm lên người một thứ phép thuật xấu xa vậy. Tiếng chuông báo hiệu kết thúc tiết bốn vang lên ở trên đầu.

Sau đó vài giây, tôi mới sực tỉnh và đuổi theo cô gái ấy.

Thế nhưng tôi chẳng thấy bóng dáng cô ấy đâu nữa, vừa chạy nhón nhác trên hành lang tôi vừa tìm kiếm nữ sinh tóc đen ôm cuốn sổ màu đỏ rượu.

Quả nhiên cô ấy có liên quan đến vụ việc lần này!

Rõ ràng đối phương đã lộ diện cho tôi thấy, vậy mà lại để vuột mất cô ấy. Mất thể diện quá đi mà!

A... không biết cô ấy đi đâu rồi.

Đã đến giờ nghỉ trưa, học sinh ủa hết ra hành lang, thực sự khó mà tìm được.

Cô ấy là học sinh lớp 11? Lớp 12? Hay là lớp 10 nhỉ?

Vừa đúng lúc đó, có người lên tiếng gọi tôi.

"Hinosaka."

"Chị Sendou!"

Chị ấy tiến lại gần với nụ cười rạng rỡ như một cậu bé.

"Bây giờ chị đang định đi đến lớp của Hinosaka nè. Nói chuyện chút được không?"

"A... vâng."

Tuy giọng điệu chị ấy tươi tỉnh và phấn khởi nhưng ánh mắt lại rất nghiêm túc, khiến cho tôi vừa gật đầu vừa hồi hộp.

Chị Sendou gọi tôi vào góc hành lang.

"Hinosaka, em đã nghe mấy đứa trong đội hợp xưởng nói về vụ việc hôm qua và bảo là sẽ điều tra giúp phải không?"

"Vâng, cứ giao cho em! Thực ra, vừa nãy em cũng đã mai phục ở phòng âm nhạc và đã thấy được con đường giải quyết vụ việc..."

Khi tôi phấn khích định kể việc mình đã gặp cô gái ở phòng âm nhạc thì nét mặt chị Sendou chợt tối sầm lại.

"Nói thế này thật không phải, nhưng em có thể từ bỏ việc điều tra được không?"

"Ồ, vì sao ạ?"

Khóe miệng chị Sendou giãn ra với vẻ khó xử. Vẻ mặt đó trông không hề giống một nụ cười, trái lại có cảm giác thật đáng thương.

"Hôm qua chị cũng nói rồi, chị không muốn làm to chuyện."

"Nhưng trò quấy rối này đã kéo dài suốt phải không ạ? Nếu vậy thì phải ra tay sớm ngày nào hay ngày đó..."

Chị Sendou thì thầm, khuôn miệng vẫn đông cứng trong hình dạng nụ cười.

"... Ừ, đúng là thế... Nhưng chị đã biết thân phận thật của 'quái vật' rồi."

"Sao cơ!"

"... Đó là một cô gái trong đội hợp xưởng năm ngoái."

"Ehhhhhhh?!"

Tôi kêu lên thảng thốt.

Thành viên cũ của đội hợp xưởng?!

"Thực ra đó là một cô gái tốt, ngoan hiền. Chỉ là... trước đây có nhiều chuyện xảy ra... nên không phải một mình cô ấy có lỗi."

Mặt chị ấy lại tối sầm đi.

Sau đó, chị ấy cup mắt xuống, nói bằng giọng đau đớn.

"... Cô ấy từng là bạn của chị."

Bạn?!

Tôi nín thở trước những sự thật nối tiếp nhau được hé lộ.

Thủ phạm quấy phá là thành viên cũ của đội hợp xưởng và bạn của chị Sendou sao. Rốt cục mọi chuyện là thế nào? Tại sao cô ấy lại làm chuyện đó? Đã có chuyện gì xảy ra ở đội hợp xưởng vậy?

Thắc mắc của tôi chồng chất như núi.

"Xin lỗi... Chị không muốn nói thêm nữa."

Chị Sendou lẩm bẩm bằng giọng đứt quãng.

Bộ dạng nắm chặt tay, mím môi nhìn chằm chằm xuống chân của chị ấy trông vô cùng khổ sở, ánh mắt cũng đau buồn... Ngực tôi đau buốt, oaaaaaaa, chị ấy làm mặt thế này thì ai mà hỏi thêm được gì nữa~.

Chị Sendou ngẩng lên, nở một nụ cười mạnh mẽ, cứng rắn hơn lúc này nhiều.

"Walton của Hinosaaka rất khỏe khoắn, tuyệt lắm đây. Chắc chắn chúng ta sẽ có màn thể hiện trên sân khấu không thua kém câu lạc bộ Văn học năm ngoái đâu, cùng cố gắng nhé."

Dù vẫn cảm thấy như có gì đó mắc kẹt trong cổ họng, tôi trả lời.

"... Em hiểu rồi."

"Còn nữa, nếu em cũng gọi chị là 'Chị Tomo' như các bạn khác thì chị vui lắm. Vì chị muốn trở nên thân thiết hơn với Hinosaaka mà. À, nếu chỉ cũng gọi Hinosaaka là Nano-chi thì có được không?"

"Vâng, 'Chị Tomo'."

Tôi cũng bẽn lẽn mỉm cười.

Thế là chị Tomo cười toe toét với vẻ vui mừng, vòng tay quanh cổ tôi và ôm chầm lấy tôi. Mũi chị ấy ghé sát, ở một khoảng cách tưởng như sắp sửa hôn vào má tôi vậy.

"Thế nhé, Nano-chi. Sau giờ học, chị sẽ đợi em."

Sau khi thì thầm như thế, chị ấy rời đi với vẻ mặt tươi sáng như ánh mặt trời. Hương bạc hà tươi mát phả ra từ mái tóc nâu đen đưa mềm mại.

Về đến lớp học, tôi vẫn tiếp tục nghĩ về chị Tomo và cô gái tôi gặp ở phòng âm nhạc.

"Nano, cậu đang làm rất đậy, cà rốt, ngô kìa."

Đang ngồi ở ghế đối diện nhai bánh kẹp trứng cá khoai tây, Hitomi lạnh lùng góp ý.

Khi tôi nhìn xuống dưới, tôi nhận ra đậu, cà rốt, ngô, những hạt cơm màu cam từ món cơm gà đang rơi đầy trên váy và tấm lót bàn ăn.

"Oái"

Tôi lấy tay nhặt những món bị rơi và bỏ vào mồm.

"Cậu ngủ trưa quá nhiều ở phòng y tế nên giờ đầu bị đơ đơ hả?"

Hitomi lạnh lùng nói.

"Mà đây là nói đến trường hợp cậu thực sự đến phòng y tế thôi."

"Nè, Hitomi. Nếu tớ mà trở thành một kẻ biến thái thì Hitomi sẽ làm gì?"

Tôi nghĩ nói là "quái vật" thì thẳng quá, nên thử đổi thành biến thái, nhưng có lẽ sắc thái hơi khác mất rồi thì phải.

Hitomi trả lời với vẻ vô cảm.

"... Sẽ coi như người lạ."

"Thế, nếu đứa đã biến thành một kẻ biến thái là tớ, cứ lặp đi lặp lại một trò đùa biến thái gàn dở và gây rắc rối cho người khác?"

"... Hoàn toàn là người lạ nên chẳng liên quan gì đến tớ."

"Hitomi sẽ để mặc tớ là một kẻ biến thái mãi mãi sao?????????!"

"Nếu cậu không hạ giọng cậu xuống ngay bây giờ thì tớ và cậu sẽ thành người dưng luôn nhé."

Nhận ra mình đang thu hút sự chú ý từ xung quanh, tôi đỏ mặt tía tai xìu hai vai xuống.

"Ừ... Nếu là tớ, khi bạn bị biến thành một kẻ biến thái, tớ sẽ ra sức thuyết phục, cùng nhau lên kế hoạch phục hồi nhân phẩm và đưa bạn ấy trở về con đường đúng đắn."

"... Nano thì có lẽ là vậy."

Hitomi vừa gấp miếng giấy bọc bánh kẹp lại vừa lẩm bẩm vẻ không quan tâm.

"Thế nhưng thông thường, dù là bạn bè thế nào đi nữa, người ta vẫn sẽ nghĩ rằng không muốn liên quan gì với một kẻ siêu biến thái đến mức bị xã hội nhận định là biến thái phải không? Nếu ở cùng nhau thì có thể chính mình cũng bị đối xử như là một kẻ biến thái nữa chứ."

Ui... Có vẻ từ "biến thái" đúng là một lựa chọn dở ẹc.

Tại sao chị Tomo lại bỏ mặc người bạn đã trở thành "quái vật" nhỉ?

Có phải chị ấy định tự mình cải tạo không...

Có phải vì thế mà chị ấy mới nhờ vả mọi người đừng làm to chuyện?

Thế nhưng, thư đe dọa đã được gửi tới bao nhiêu lần rồi, tôi nghĩ chuyện này đã vượt quá mức độ của một trò chọc phá. Chị Tomo cũng có vẻ rất buồn rầu, tôi không thể để mặc chị ấy được.

Tại sao người đó lại trở thành quái vật nhỉ?

Cô gái tôi gặp ở phòng âm nhạc có phải là bạn của chị Tomo không...?

Dù tôi có tiếp tục suy nghĩ bao nhiêu đi nữa cũng không tài nào biết được.

Sau giờ học. Chị Tomo đến phòng âm nhạc trước và đang phân phát kịch bản cho mọi người. Vì mọi người trong đội hợp xướng không cần nhớ

lời thoại nên hình như đã để lại kịch bản trong phòng.

"Đây, cả Nano-chi nữa."

Tờ kịch bản được chìa ra trước mắt tôi.

"Ừa? Hôm qua em đã mang về nhà mà."

"Sáng nay lúc chị đến thì thấy nó bị bỏ lại trên bàn đấy. Vì phần lời thoại của Walton được đánh dấu bằng bút dạ quang màu cam nên chị đoán là của Nano-chi và đã cất chung với các kịch bản khác."

"A, đúng thật! Không có trong cặp. Xin lỗi chị, cảm ơn chị nhiều."

Tôi lật đặt cúi đầu và nhận lại kịch bản, còn anh Konoha phóng ánh nhìn lạnh lẽo về phía tôi.

"Nếu em có thời gian rảnh rỗi để mà cắm đầu vào diệt trừ quái vật thì anh muốn em trước tiên hãy thuộc lời thoại đi."

"E-Em sẽ học thuộc lòng mà~"

Ừ... Tôi sẽ giữ im lặng với anh Konoha về vụ mai phục trong tủ khóa vậy.

Chị Nanase cũng mới tới. Sau khi ôm ghì cặp sách vào lòng, bẽn lẽn thấp thỏm như đang giấu giếm chuyện gì đó, chị ấy tiến lại gần anh Konoha.

"C-Chào Inoue. N-Nghe này, tôi nướng bánh quy đem tới."

Môi dẩu ra, chị ấy nói với gương mặt đỏ bừng.

"Tôi nghĩ là sẽ cùng ăn với mọi người trong giờ nghỉ. Có cả vị chua hoặc đắng nữa, Inoue cũng ăn đi nhé."

Chị Nanase cố gắng đến mức một đứa đứng từ xa nhìn như tôi cũng phải nằm tay lại tới toát mồ hôi. Chắc hẳn bản thân chị ấy định trò chuyện một cách tự nhiên, nhưng ánh mắt lại lộ ra sự mất bình tĩnh và giọng nói cũng trở nên cộc lốc.

Anh Konoha lại mang ánh nhìn xót xa.

Tuy anh ấy để lộ ra nét mặt mong manh yếu ớt, pha trộn nỗi buồn, sự lúng túng, cảm giác có lỗi, nhưng anh ấy lập tức nở nụ cười dịu dàng.

"Ừ, tôi sẽ ăn."

Chị Nanase cúi đầu về ngượng ngùng.

Biểu cảm thành thật đầy nữ tính ấy làm cho cổ họng khô đi, nhịp tim tăng mạnh, cho dù là nhìn từ phía tôi, một người đồng giới.

"H-Hitomi, tớ cũng sẽ nướng bánh quy! Không, tớ sẽ nhắm đến một mức cao hơn, tớ sẽ thách thức bản thân bằng bánh xộp đẳng."

Hitomi nói ngay lập tức.

"... Tớ nghĩ cậu nên thôi đi. Cái bánh xộp mừng năm mới tự làm mà cậu mang tới đợt Tết năm nay hoàn toàn không phải thứ có thể ăn được."

Chị Tomo tiến đến bắt chuyện khi tôi đang ỉu xiu.

"Sao thế? Nano-chi? Mặt kém tươi quá. Không sao đâu, nếu là Nano-chi thì sẽ nhớ được lời thoại ngay thôi."

"Không đâu, không phải em đang rầu rĩ vì trí nhớ kém đâu... ủa? Chị cất kịch bản trong cái tủ tường đó ạ?"

Tôi giật mình khi thấy chị Tomo đang chuẩn bị khóa chiếc tủ cũ lại.

"Ừ, đúng thế. Chị thường gom các bản nhạc ngày xưa dùng hoặc sổ sách lại rồi cho vào đây."

"Em xem bên trong một tí có được không?"

Chị Tomo làm mặt khó hiểu.

"Được thôi, nhưng sao thế?"

"C-Cái đó, tại em thấy nó giống cái tủ tường cổ thời Minh Trị mà em thấy trong cuốn sách liên quan đến kiến trúc thuộc chuyên ngành của anh trai em. Với cả, em có hứng thú học hỏi xem bên trong nó như thế nào..."

"Thật là, nó không cũ đến thế đâu."

Chị ấy vừa cười vừa mở chiếc cửa hai cánh ra cho tôi.

Ngăn trên gần như trống không, ở chính giữa có những cái kệ tài liệu xếp cạnh nhau san sát. Ở ngăn dưới chất chồng từng xấp nhạc phổ được cột tròn lại bằng dây.

"Đó, chỉ là một cái tủ bình thường đúng không?"

Tôi đã đưa mắt thật nhanh nhưng không hề thấy dấu hiệu của con búp bê mặc váy ren bị giấu kín hay bi và lông vũ được bày bình bố trận sẵn trong này.

"Tất cả chỗ bản nhạc này đều là những giai điệu mà đội hợp xướng đã biểu diễn ạ?"

"Đúng vậy, có lẽ số lượng của tầm 50 năm. A..."

Đột nhiên, mặt chị Tomo cứng đờ ra.

Chị ấy nín thở nhìn đắm đắm vào những bản nhạc phổ được buộc tròn lại. Nỗi hoảng sợ hiện lên trong đôi mắt, như một người vừa nhận được một thông báo nào đó vô cùng kinh khủng vậy.

"Chị Tomo? Có chuyện gì vậy ạ?"

"Không... không có gì đâu... Có lẽ là do chị tưởng tượng thôi..."

Khẽ hít một hơi sâu, chị ấy đóng cửa và khóa lại.

Sau đó, chị ấy lên giọng một cách tươi tỉnh.

"Nào, bắt đầu luyện tập thôi."

Vì các cô gái của đội hợp xướng vẫn còn hơi sợ sệt nên phần hợp xướng được tạm hoãn, chúng tôi sẽ thực hiện buổi tập bắt đầu từ phần kịch.

Cụ thể là bắt đầu từ đoạn anh Konoha trong vai Victor kể cho Walton về thí nghiệm kinh khủng tạo nên quái vật của mình.

"Tôi đã thu thập xương từ nơi lưu giữ những gì còn lại của người đã khuất, ngón tay báng bổ thánh thần đã gây nhiều loạn cho bí mật đáng e sợ của cơ thể con người."

Victor phiền não kể rằng phần lớn nguyên liệu được lấy ra từ những nơi như là phòng giải phẫu. Trong một căn phòng như là buồng biệt giam được ngăn cách bằng cầu thang và hành lang với tất cả các phòng khác, nằm ở tầng trên cùng của tòa nhà anh tránh tiếp xúc với con người, chỉ có một mình vùi đầu vào công việc như một tên nô lệ.

Thí nghiệm hãi hùng đến tột đỉnh đó hoàn thành vào một đêm tháng 11 thanh vắng.

Một giờ sáng.

Khi mưa ảm đạm đập vào cửa sổ, ngọn nến sắp sửa cháy hết, trong ánh sáng yếu ớt đang tắt dần chỉ còn một nửa, quái vật cuối cùng đã tỉnh giấc.

Thế nhưng thứ đó không khiến Victor vui sướng, mà đem đến sự kinh sợ và tuyệt vọng cho anh.

"Tôi phải tả lại thế nào mới được đây, thứ sinh vật khốn khổ mà tôi đã định tạo ra cùng với bao vất vả và cần trọng chông chất không thể nào đong đếm này?"

"Làn da vàng gần như không che mất cơ bắp và động mạch bên dưới, mái tóc rủ xuống mượt mà đen óng ả, màu trắng của răng giống như ngọc trai. Thế nhưng sự xa xỉ đó lại làm nổi bật sự kinh khủng lên gấp bội."

"Không người nào có thể chịu đựng nổi sự đáng sợ của khuôn mặt đó trong hình hài con người. Đến cả xác ướp sống dậy chắc cũng không ghê rợn bằng hẳn được đâu."

Anh Konoha kể lại tâm tình của Victor bằng giọng run rẩy. Victor đã chạy trốn khỏi con quái vật mà chính mình đã tạo ra, định rằng sẽ xóa bỏ sự tồn tại đó ra khỏi ký ức.

Thế nhưng con quái vật liên tiếp giết hại gia đình và bạn bè của Victor, dồn ép Victor tạo nên một con quái vật mới là nữ, để trở thành người đồng hành với mình.

Victor từ chối chuyện đó, và con quái vật liền tuyên bố: "Vào đêm tân hôn của người, nhất định ta sẽ đến gặp người đấy."

Có vẻ anh Konoha đã thay đổi ít nhiều thứ tự của câu chuyện.

Ở nguyên tác, bạn thân của Victor là Clerval bị giết ngay sau khi Victor cự tuyệt tạo ra bạn đồng hành cho quái vật.

Còn chuỗi sự kiện sau đó như là lễ cưới của Victor và Elizabeth được tổ chức, Elizabeth chết dưới tay quái vật, Victor thực hiện một chuyến hành trình với mục đích chôn vùi quái vật, giữa đường đi cùng với tàu của Walton thì vẫn được giữ nguyên.

Vì bỏ qua phần diễn xướng của quái vật nên kịch bản chủ yếu tiến triển bằng màn độc thoại của anh Konoha, trong lúc đó, không khí trong phòng sinh hoạt của câu lạc bộ cũng căng như dây đàn bởi nỗi bất an không biết liệu quái vật có lại xuất hiện nữa hay không.

Các cô gái trong nhóm đồng ca thậm chí còn không buồn mở kịch bản đang cầm trên tay, nhìn chăm chăm vào màn diễn xuất của anh Konoha bằng ánh mắt căng thẳng.

Cả chị Tomo hình như cũng đang nghĩ ngợi chuyện gì với bộ mặt xanh xao. Bờ môi hơi hé mở khô khốc, trong mắt ánh lên vẻ đớn đau. Thịnh thoáng chị ấy lại nhắm tịt mắt lại, tay nắm chặt cứng đờ.

Tôi thắc mắc về tình trạng không bình thường của chị Tomo từ trước khi luyện tập.

Tại sao chị Tomo lại ngạc nhiên đến thế khi nhìn vào tập nhạc phổ trong tủ tường. Liệu có liên quan gì đến cuốn sổ màu đỏ rượu mà cô gái đó đã cầm đi không?

Khi câu chuyện đi đến một đoạn ngắt, chị Tomo đứng dậy, nở một nụ cười rất chi là gượng ép.

"Được rồi, dàn đồng ca cũng cùng kết hợp nào."

Tất cả mọi người nhìn nhau với gương mặt sợ hãi.

"Nào nào, thả lỏng vai đi. Chị đã bảo không sao mà."

Chị Tomo khích lệ mọi người bằng giọng khỏe khoắn đến mức không tự nhiên.

"Vậy chúng ta bắt đầu từ cảnh Victor từ chối tạo ra cô dâu của quái vật nhé. Anh Inoue, anh đọc giúp em câu thoại của Victor ngay trước đoạn đồng ca được không?"

Anh Konoha bèn đọc lời thoại lên thành tiếng.

Tiếng piano vang lên, báo hiệu sự bắt đầu của phần hợp xướng.

Tiếng gào thét phần nộ của quái vật nổ ra như một cơn cuồng phong tằm tối.

"Tất cả con người đều tìm được người vợ đầu ấp tay gối, thú vật cũng có kẻ đồng hành, thế mà ta lại chỉ có một mình sao?"

"Nếu người hận thì cứ hận đi, nhưng mà nên cẩn trọng!"

"Thời gian của người sẽ trôi đi trong sợ hãi và khốn khổ, cuối cùng tia sét giáng xuống chắc chắn sẽ tước đoạt vĩnh viễn hạnh phúc của nhà người."

"Ta đây đang bò trong đáy sâu cùng khổ mà lại để cho người được hạnh phúc hay sao?"

Bằng thanh âm trầm đục như trào lên từ trong lòng đất, giọng nữ trầm alto gan lì lặp đi lặp lại những lời nguyên rủa của quái vật.

"Ta sẽ đến gặp người vào đêm tân hôn."

"Ta sẽ đến gặp người vào đêm tân hôn."

"Ta sẽ đến gặp người vào đêm tân hôn."

Cuối cùng giọng mezzo và soprano cũng hòa âm với alto, giọng hát được đẩy cao như phát nổ.

Tiếng gào thét dữ dội đâm thủng trái tim!

"Chắc chắn ta sẽ tới gặp vào đêm tân hôn của người đấy."

Tưởng như là ngay trước mắt, một tia sét giáng xuống cùng với ánh chớp, làm cây cối gãy nát tan hoang... Giọng hát mãnh liệt đến mức thực sự khiến tôi run rẩy từ bên trong tâm khảm.

Bài hát này quả thật rất tuyệt!

Khi tôi lật giở bản nhạc viết tay được in trong kịch bản, đột nhiên có những ký tự đỏ đập vào mắt. Những chữ được viết nguệch ngoạc bằng bút dạ đỏ có thể đọc là "Ta sẽ đến gặp người vào đêm tân hôn."

Cứ như thể có lửa cháy bùng lên trên tờ kịch bản, một cơn chấn động chạy dọc bàn tay và cánh tay tôi. Cảm giác đó làm tôi run rẩy, bất giác buông tờ kịch bản ra.

Một tiếng soạt vang lên, kịch bản rơi xuống sàn nhà.

"Hinosaka, sao thế?"

Khi anh Konoha lên tiếng hỏi thì những tiếng kêu thất thanh liên tiếp vang lên xung quanh.

"Trời đất, cái gì thế này!"

"Có viết chữ này."

"Kinh quá đi."

Nhìn thấy những con chữ màu đỏ nổi lên trên tờ kịch bản rơi dưới sàn nhà, anh Konoha ngó người ra rồi nghiêm mặt lại.

Chị Nanase đưa hai tay bùm miệng và run lên cầm cập.

Quái vật lại xuất hiện rồi!

"Chị Tomo!"

Một cô bạn của đội hợp xướng la lên. Tôi vội vã quay lại thì thấy chị Tomo loạng choạng ngã xuống.

Anh Konoha lao tới.

"Sendou!"

Tôi cũng chạy theo.

Cô bạn của đội hợp xướng ôm lấy chị Tomo, còn chị ấy cứ thế ngồi thụp xuống như đổ gục ra sàn nhà.

Chị ấy đã bất tỉnh, không biết có phải vì không chịu nổi căng thẳng hay không.

Dù mất ý thức, mắt nhắm nghiền, chị ấy vẫn run rẩy với nét mặt thống khổ như thể vẫn đang bị quái vật đuổi theo.

Tôi nghe được tiếng thì thầm đau đớn thoát ra từ bờ môi khô khốc.

"Shizuku... cuốn sổ..."

Sổ?!

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh cô gái tôi đã gặp ở phòng nhạc, cuốn sổ màu đỏ rượu mà cô ấy ôm trong lòng cùng với ánh mắt tối tăm.

Shizuku... Đó là tên cô ấy sao?

Trong cuốn sổ đó có bí mật gì vậy?

Tôi thấy lạnh người, nhìn chăm chăm về phía con quạ đang giang đôi cánh đen huyền, mở cái mỏ nhọn hoắt và cất tiếng kêu quang quác bên ngoài ô cửa sổ bắt đầu bị hoàng hôn bủa vây.

Thế rồi tôi giật thót mình và quay mặt về phía cửa ra vào.

Tuy không có bóng dáng cô gái tóc đen nào phản chiếu trên ô cửa quan sát nhưng cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng vẫn chẳng hề mất đi.

Tôi không nghĩ rằng mình sẽ quay lại nơi này.

Vì chuyện kinh khủng đến vậy đã xảy ra, hoen ố trong tuyệt vọng và phản bội, nên tôi đã dự định sẽ không trở về thêm một lần nào nữa.

Ai ngờ còn gặp lại cả cô ấy.

Cô ấy sau một năm không gặp đã không còn cười nữa.

Cả cặp mắt đa cảm đổi màu đầy kiên quyết, cả mái tóc nâu có ánh sáng xuyên qua, cả cánh tay căng chân dài nõn nà đều nguyên vẹn như trước. Đồng thời, sau khi lên lớp, cô ấy còn trở nên người lớn và xinh đẹp hơn xưa. Thế nhưng, cô ấy lại mang ánh mắt cô đơn và rầu rĩ.

Tôi gần như ngừng thở khi thấy cô ấy đứng trước phòng âm nhạc nhìn chăm chăm vào cửa với vẻ bất an, cắn chặt bờ môi khô khốc rồi bước vào với nét mặt vô cùng khắc nghiệt.

Thế rồi, khi nhìn cô ấy cố ép mình cư xử vui vẻ và tươi cười, quả nhiên ngược tôi như sắp rách toạc ra vậy.

Tôi chỉ được phép thì thầm cảm xúc trong bóng tối này thôi.

Tôi tượng trưng cho tai ương đối với cô ấy, đã không còn việc gì tôi có thể làm được cho cô ấy nữa rồi.

Tất cả những kịch bản bị viết chữ đỏ đều được giữ trong chiếc tủ tường có khóa từ ngày hôm trước.

Chìa khóa do đội trưởng là chị Tomo quản lý và luôn được để trong túi áo.

Ai đã dùng bút dầu viết bậy vào tập kịch bản được để trong tủ tường chắc chắn không thể mở ra?

Mọi người đều hoảng sợ, cho rằng lẽ nào đó thực sự là lời nguyền của quái vật.

Tôi không thể không nghi ngờ cô gái tôi đã gặp ở phòng âm nhạc. Tôi đã nhìn thấy cô ấy mở tủ tường bằng chính đôi mắt này mà.

Tuy rằng tôi không biết cô ấy có chìa khóa dự phòng hay đã mở tủ bằng phương pháp khác nhưng chuyện thành thế này chẳng phải cô ấy chính là người viết những lời đó lên kịch bản sao? Mặc dù lúc đó cô ấy đã đóng tủ lại ngay lập tức, nhưng tối thiểu tôi biết chắc rằng cô ấy có khả năng mở nó ra.

Chỉ là, tôi bối rối không biết có nên nói chuyện ấy với anh Konoha và mọi người không.

Chị Tomo cũng có vẻ muốn giữ bí mật nữa...

Chị Tomo sau đó tỉnh lại ngay nhưng tinh thần suy sụp nên anh Konoha và đội phó đội hợp xưởng đã gọi taxi đưa chị ấy về nhà.

Trước khi ra khỏi phòng câu lạc bộ, anh Konoha cố ý chạy lại chỗ chị Nanase.

"Cậu đã mất công làm bánh quy, vậy mà... xin lỗi nhé."

"Inoue không phải xin lỗi... Không sao mà... Ngày mai tôi sẽ ăn với bạn ở lớp."

"Nếu cậu không phiền thì cho tôi được không?"

"Cậu không cần phải bận lòng đâu. N-Nhưng... nếu Inoue ăn thì tôi vui lắm."

Tuy dấu môi ra và nói với vẻ không mấy thân thiện, chị Nanase vẫn trao gói bánh quy với gương mặt đỏ dừ.

"Cảm ơn cậu."

Anh Konoha nhận lấy với gương mặt vương chút xót xa.

Chị Nanase cũng mang ánh mắt rất đau đớn, và tôi, đứng nhìn trộm cuộc đối thoại giữa hai người, cũng thấy trái tim mình nhức nhối bị thương.

Ừ... Ghen tị thật. Anh Konoha, diễn biến như vậy sẽ gây hiểu lầm đấy ~.

Các cô gái còn ở lại phòng câu lạc bộ đều đang lo lắng cho chị Tomo.

"Chị Tomo mà lại ngất xỉu."

"Quá đủ rồi, chúng ta nên bỏ ca khúc này đi."

"Nhưng chị Tomo rất cứng rắn nói rằng bắt buộc phải là bản nhạc này... Ban đầu vốn dĩ định làm hóa trang cơ. Thế mà bỗng dưng chị Tomo mang bản nhạc đó tới và nói hãy biểu diễn nó."

"Tuy rằng tớ cũng nghĩ bản nhạc đó rất tuyệt..."

"Đương nhiên là tớ sợ lắm rồi. Không muốn luyện tập nữa đâu."

Chúng tôi giải tán trong bầu không khí nặng nề.

Ngoài trời đã tối, cơn mưa lạnh lẽo đang trút xuống.

Tôi giương chiếc dù có họa tiết hoa vàng lên, vừa dẫm lẹp bẹp lên mặt đường nhựa ẩm ướt loang lổ vừa bước đi bên cạnh Hitomi.

"Chị Tomo có làm sao không nhỉ? Vở kịch rồi sẽ ra sao đây? Đáng ra tớ phải đang tận hưởng tuổi thanh xuân cùng anh Konoha trong lúc tập kịch mới phải."

"Nano có nghĩ ngợi cũng chẳng thay đổi được gì. Chuyện gì phải đến thì vẫn sẽ đến thôi."

Hitomi bình thản nói.

Lúc đó, tôi nhận ra mình để quên đồ.

"A, chết thật. Tớ lại để quên kịch bản rồi."

Ngay trước khi rời phòng âm nhạc, tôi đang ngẫm nghĩ mấy chữ nguệch ngoạc được viết bằng bút dầu, sau đó có ai đó bắt chuyện nên tôi cứ để nó nằm nguyên trên bàn, hoàn toàn không có ký ức mình đã nhét nó vào cặp!

"Xin lỗi Hitomi. Cậu về trước đi."

"Bây giờ cậu quay lại trường hả?"

Hitomi cau mày.

"Ừ, đó là bản thảo mà anh Konoha đã viết mà. Tớ phải thuộc lời thoại chứ. Hitomi, hẹn mai gặp lại."

Nói rồi, tôi rón rén chạy quay ngược lại trong cơn mưa.

Tôi không biết vở kịch sau này sẽ thế nào.

Có lẽ tôi có thể làm phân tán cảm xúc bất an đó bằng cách đọc đi đọc lại kịch bản để học thuộc lời thoại chẳng.

Trên hành lang của ngôi trường mà giờ học đã trôi qua từ lâu, hoàn toàn không có lấy một bóng người, tiếng giày của tôi vang lên rõ mồn một.

"Ủa? Phòng âm nhạc... đang sáng đèn."

Có ai đó ở lại à?

Ngay khoảnh khắc mở cửa ra, trái tim tôi đóng băng tại chỗ.

Trong căn phòng lạnh lẽo nơi những giọt mưa nhỏ bé đang đập vào cửa sổ... ở trung tâm những chiếc bàn chiếc ghế được xếp ngay ngắn cạnh nhau, một cô gái đang ngồi trên bàn và lật giở những trang kịch bản.

Tôi đứng như trời trồng, cảm tưởng như mình vừa đi lạc vào một chiều không gian khác.

Mái tóc một màu đen huyền như lấy ra từ bóng đêm che đi gương mặt nhìn nghiêng của cô gái.

Cô ấy không hề có ý định liếc tôi lấy một cái, ngón tay mảnh dẻ lặng lẽ giở sang trang tiếp theo.

Thứ tôi có thể nghe thấy chỉ là tiếng mưa và tiếng giấy sột soạt.

Cộng với tiếng thở căng thẳng của tôi nữa.

Tôi xốc lại tinh thần và quyết định bước về phía cô gái.

"Nè."

Dù tôi lên tiếng, cô ấy vẫn không ngẩng mặt lên.

"Người viết bậy vào kịch bản của mọi người là chị à?"

Tôi phồng mang trợn má, gườm gườm nhìn cô ấy.

Tôi cảm thấy bức tức khi nghĩ đến việc chị Tomo đã quy ngã vì lỗi của cô gái này.

Đúng rồi! Nếu không xảy ra chuyện náo loạn như thế, mọi người đã có thể vui vẻ ăn bánh quy tự làm của chị Nanase, chị Nanase và anh Konoha cũng sẽ không tạo ra bầu không khí cứ như sắp sửa nổi lại tình xưa như vậy!

Cô gái lạnh nhạt trả lời.

"... Tôi không biết. Không phải là việc làm của 'quái vật' sao?"

"Nhưng tôi đã nhìn thấy chị lấy cuốn sổ khỏi tủ tường."

"... Cái đó là do Tomoko sợ hãi không dám để bên cạnh nên tôi lấy đi cho cậu ấy thôi. Nó bị nhét giữa đồng nhạc phổ của năm mươi năm trước... Chắc hẳn cậu ấy muốn coi tất cả là quá khứ để quên hết đi..."

Giữa đồng nhạc phổ? Vậy lý do chị Tomo bị sốc quả nhiên là do cuốn sổ không còn nằm ở đó?

Cũng có thể là do cách bó các bản nhạc hay cách buộc dây khác với trước đây.

Cô gái khẽ lẩm bẩm.

"Nếu sợ quái vật thì đừng hát bài hát này sẽ tốt hơn..."

Tôi rùng mình ớn lạnh.

Giọng của cô ấy cực kỳ bình lặng, không lên không xuống, cứ như của một con búp bê không có máu huyết lưu thông.

Trang giấy mà cô ấy đang mở là phần hợp xướng, có những nốt nhạc viết tay được photocopy. Tôi có cảm giác những nốt nhạc đen nơi tay cô ấy cứ như sắp cựa quậy ngay tại khoảnh khắc này...

Tôi cũng không biết trên gương mặt nhìn nghiêng bị che bởi mái tóc đen đang có biểu cảm như thế nào. Chỉ có tiếng thì thầm thật thấp nghe như tiếng vo ve là cứ chậm chậm xâm nhập vào tai tôi.

Có vẻ chính vì không nhìn thấy mặt... nên chỉ có giọng nói ấy là gây ấn tượng mạnh mẽ hơn bình thường.

"Bài hát này chứa đầy thù hận."

"Nó sẽ gọi quái vật thức giấc."

Cơ run rẩy yếu ớt chạy dọc sống lưng tôi không biết bao nhiêu lần.

"Một khi đã thành như vậy thì sẽ không ngăn lại được. Chỉ có sự hủy diệt mà thôi."

Cô ấy đơn thuần chỉ thì thầm trong lặng lẽ.

Chân tay quá gầy gò yếu đuối để bị gọi là quái vật, thực sự nhìn không khác gì một nữ sinh cấp ba bình thường...

Cô gái tụt xuống khỏi bàn và chạm chân cái thịch xuống sàn nhà.

Khi cô ấy ngẩng cổ lên và nhìn về phía tôi, mắt chúng tôi gặp nhau.

Gương mặt trắng bị che mất một nửa bởi mái tóc đen buông thông, cặp mắt lạnh lẽo hiện lên ở đó nhìn chăm chăm vào tôi như muốn đưa ra một lời cảnh báo.

Đừng động vào bài hát này...

Khi tôi thốt lên bằng giọng cao chót vót...

"C-Cái đó là kịch bản của tôi!"

Cô ấy ném tờ kịch bản lên mặt bàn và tiến lại gần tôi mà không hề phát ra tiếng bước chân.

Tôi căng thẳng dồn lực vào chân và bụng.

Giống như hôm qua, cô ấy lướt ngang qua tôi.

Đi ngang qua và để lại một lời thì thầm.

"Này Walton mơ mộng không biết sợ... Cố gắng đừng để bị thương nhé."

Cô ấy vừa gọi tôi là Walton!

Cô ấy biết tôi đóng vai Walton sao? A, tại lời thoại của Walton được đánh dấu hả?

"Chờ đã!"

Lần này chân tôi cử động nhanh hơn hôm qua, tôi chạy ra mở cửa ngay lập tức.

Tuy vậy, ở đó không còn bóng dáng của cô gái ấy.

Nhìn hành lang vắng tanh vắng ngắt, tôi đứng sững bàng hoàng.

Đùa à... Sao lại thế?! Cô ấy biến đâu mất rồi?!

Thế rồi, cảm giác da gà da vịt nổi khắp toàn thân, tôi hét lên âm ỉ.

"Á á á, cô gái đó là ma thật rồi ~~~!"

SỰ TÔN THƯƠNG CỦA CÔ GÁI

VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 3

"Đó là ma đấy ạ! Không thể sai được! Chắc chắn người tên là Shizuku, bạn của chị Tomo bị đàn dương cầm đè chết nên chị ấy mới định biểu diễn Frankenstein để làm lễ cầu siêu đấy! Hồn ma của Shizuku bây giờ vẫn lớn vồn ở phòng âm nhạc, chơi piano và xoay vòng vòng chân dung của Beethoven đấy ạ! Kiểu mẫu đó em đã xem ba mươi lần trong phim kinh dị rồi!"

Giờ nghỉ trưa hôm sau.

Anh Konoha đang ngồi gõ phím trên máy tính xách tay trong phòng sinh hoạt của câu lạc bộ và tôi đột ngột tấn công anh ấy, kể tuốt tuồn tuột mọi chuyện tính đến thời điểm hiện tại.

Chuyện mai phục trong tủ khóa vào giữa giờ học thì có vẻ sẽ bị giận te tua nên tôi đã sửa thành khi nhòm vào phòng âm nhạc trong giờ nghỉ đã vô tình chứng kiến một cô gái mở tủ tường ra...

Trong lúc tôi kể lể, anh Konoha nhăn nhó như thể đang phải chịu đựng một cơn đau đầu, cuối cùng thì anh ấy thở dài thườn thượt.

"... Nếu em đang nói tới Karasuma Shizuku thì cô ấy vẫn sống đàng hoàng nhé."

"Dạ? Karasuma?"

"Karasuma. Đó là họ của Shizuku."

"Tại sao anh Konoha lại biết tên đầy đủ của ma ạ?! Anh đã trở nên thân thiết với ma từ lúc nào mà em không biết sao?! Anh nhanh tay quá đấy!"

"Anh đang nói là Karasuma không phải ma đây thôi. Anh biết em thích xác sống rồi, nhưng trước tiên hãy gạt chuyện đó đi."

Anh Konoha bắt đầu kể về "Karasuma Shizuku" bằng vẻ mặt nghiêm nghị.

"Karasuma là học sinh lớp 11 và là thành viên cũ của đội hợp xướng, hình như là bạn thân với Sendou. Cho đến năm ngoái đội hợp xướng vẫn rất đông thành viên và gặt hái được nhiều thành tích xuất sắc ở đại hội. Thế nhưng, Karasuma, thời điểm đó đang là học sinh lớp 10, đã bắt đầu những trò chọc phá khác thường đối với các đàn chị lớp 12."

"Chọc phá giống như những gì đang xảy ra ở đội hợp xướng bây giờ ấy ạ?"

Sau khi được tiết lộ việc ma là người thật, tôi vô cùng hoang mang và hỏi lại. Anh Konoha trả lời với biểu cảm cay đắng.

"Không phải, nghe nói là những việc hần học mang tính công kích cá nhân hơn. Ví dụ như lén nhét vào ngăn bàn từng thành viên một tờ giấy có ghi bí mật cá nhân, dán lên bản tin của trường những bài báo đặt điều gây tổn hại danh dự đầy ác ý, bỏ giun đất vào tủ khóa hoặc ngăn đựng giày, sắp đặt đồ sắc nhọn ở cửa ra vào hoặc piano của phòng sinh hoạt câu lạc bộ..

Tôi hoảng hồn.

G-Giun đất trong ngăn đựng giày á?

Giun đất là mấy cái con bò lổm ngổm ấy hả? Lấy ở đâu thế không biết? Mồi của hồ câu chẳng? Vói lại, việc dán các bản tin đặt điều hay là bỏ công nhét vào bàn từng người, từng người một những đoạn văn quái gở cũng toàn là những hành động hung hăng quá đáng.

"Tại sao Karasuma lại làm những chuyện đó ạ?!"

Anh Konoha rầu rĩ nói.

"Hình như cô ấy bị học sinh khóa trên trong câu lạc bộ bắt nạt. Việc bắt nạt ở mức độ lờ đi coi như không quen biết hoặc nói những điều châm chọc khó nghe, nhưng có lẽ vì cô ấy vốn là một người hiền lành nhẫn nhịn nên nổi đau và sự phẫn nộ cứ tích tụ lại, lên đến giới hạn thì bùng nổ và mất kiểm soát hoàn toàn."

Kết quả của việc đó, các thành viên lần lượt nối đuôi nhau rút khỏi đội hợp xưởng, câu lạc bộ bị dồn đến tình cảnh chẳng mấy chốc sẽ bị xóa sổ.

Lời nói chung chung khó hiểu của chị Tomo rằng "Năm ngoái có nhiều chuyện..." là ám chỉ việc này sao...

Anh Konoha tiếp tục nói một chuyện đáng kinh ngạc hơn nữa.

"Ban đầu không ai nhận ra Karasuma là thủ phạm những trò quấy rối cả. Nhưng Sendou đã tố giác Karasuma trước tất cả mọi người và buộc cô ấy rời câu lạc bộ."

"Chị Tomo sao?! Nhưng chị Tomo là bạn với Karasuma phải không ạ! Bây giờ chị ấy vẫn rất để tâm đến Karasuma..."

Chị Tomo cố tình đến nhờ vả tôi, rằng chị ấy muốn tôi đừng tìm thủ phạm nữa.

Chị ấy nói bằng cặp mắt đờm buồn, rằng mình vốn đã biết thân phận thật của "quái vật" từ lâu.

... Không phải một mình cô ấy có lỗi.

... Cô ấy từng là bạn chị.

Lúc đó, trông chị Tomo thực sự rất khổ sở. Thế mà người làm cho Karasuma phải rời câu lạc bộ cũng chính là chị Tomo sao!

Anh Konoha lẩm bẩm.

"Bản nhạc đó hình như cũng không phải do học sinh tốt nghiệp mà là do Karasuma viết. Việc Sendou một mực muốn diễn Frankenstein chắc hẳn cũng có liên quan tới Karasuma. Nhìn vào kết quả thì giống như Sendou đã đuổi Karasuma ra khỏi câu lạc bộ, nên có thể đó là một sự chuộc lỗi."

"... Anh Konoha, anh bảo em đừng có can dự vào thế mà anh lại điều tra tỉ mỉ đến như vậy nhỉ?"

Thế là mặt anh Konoha thoát cái trở nên sừng sĩa.

"Dù anh có nói thế nào thì anh đoán kiểu gì em cũng không thôi trò diệt trừ quái vật đâu. Anh chỉ điều tra sẵn trước khi lại bị lôi vào mấy việc nguy hiểm thôi. Cỡ này chỉ cần hỏi những người có liên quan đến đội hợp xướng là biết liền."

A, đang ngượng kìa.

Những lúc thế này, dù anh Konoha hơn tôi hai tuổi thì anh ấy vẫn dễ thương và thật trẻ con.

"Anh Konoha là tsundere."

"Nếu đứa đàn em chuyên gây rối không làm những việc ngu ngốc, thì anh có thể mãi mãi là đàn anh ấm áp, tốt bụng rồi."

"Bây giờ anh đã đủ tiêu chuẩn là đàn anh tốt và tuyệt vời rồi."

Anh Konoha đỏ mặt tía tai, và để che giấu điều đó, mặt anh ấy càng lúc càng cau có.

Thấy anh Konoha như thế, tôi nôn nóng muốn trêu chọc thêm, nhưng mà có vẻ tôi sắp bị ghét đến nơi rồi nên đành phải dừng lại.

"Karasuma bây giờ như thế nào rồi ạ? Em nghĩ sau khi có sự việc như thế thì ở trong lớp cũng khó."

Anh Konoha nghiêm mặt lại.

"Từ năm ngoái cô ấy không đi học nữa. Có vẻ phải gần một năm cô ấy không đến trường. Hình như được xem là nghỉ học dài hạn."

"Nhưng nếu không đến trường thì không thể di chuyển bàn ghế hay đặt thư đe dọa được. Em cũng gặp đến hai lần ở phòng nhạc rồi."

Anh Konoha đặt ngón trỏ lên môi, làm điệu bộ suy nghĩ.

"Có thể cô ấy ôm mối hận tại Sendou mà bị mất đi nơi chốn dành cho mình nên đã lén lút ra vào trường và hết lần này đến lần khác thực hiện hành vi sai trái. Nếu thế thì hơi rắc rối đây..."

"Em không thể nào tin được người ta lại bày trò quậy phá đến như vậy với người từng là bạn mình đâu."

Khi tôi thốt ra miệng mỗi nghi hoặc ngây thơ của mình, anh Konoha nhìn tôi với một nét mặt phức tạp.

Ánh mắt ấy thật kỳ lạ, không nắm bắt được, vừa như buồn rầu, vừa như cười cay đắng. Rồi anh ấy thì thầm một câu giống như Hitomi khi tôi hỏi cậu ấy sẽ làm gì nếu tôi trở thành kẻ biến thái.

"Với em thì có lẽ là vậy nhỉ."

Vì không hiểu ý nghĩa câu nói đó, lồng ngực tôi cứ thấy râm ran.

Anh Konoha tiếp lời, vẫn với biểu cảm khó dò ấy.

"Nhưng tình yêu rất dễ dàng xoay chiều thành sát ý và thù hận. Chính vì yêu thương nên mới không thể thứ tha. Chính vì luôn trân trọng sâu sắc... Chính vì luôn tin tưởng đối phương..."

Từ ngữ dần dần chìm ngấm đi đâu mất.

Có khi nào anh ấy đang nói với chính bản thân mình không? Chỉ là lời độc thoại thôi sao? Ánh mắt u sầu ấy làm tôi lo sợ, tôi tiếp tục lắng tai nghe.

"... Khi người mình yêu cất giữ bí mật... Khi biết rằng người ấy không phải người mà bản thân đã nghĩ bấy lâu..."

Những cảm xúc bi thương, đau đớn, đắng cay, tuyệt vọng kết nối lại với nhau, sinh ra quái vật trong trái tim con người, tựa như tập hợp lại từng mảnh của xác chết đã bị cắt rời."

Vừa nói anh ấy vừa nheo mắt lại với vẻ đớn đau, rồi nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính.

Giống như trước khi chuyện diễn kịch được quyết định, anh ấy vẫn luôn mang gương mặt u sầu dăm dăm nhìn vào vô số những ký tự xếp cạnh nhau ở đó...

Trong cặp mắt đang dán chặt vào màn hình ấy lộ ra ánh sáng của hiểm họa khôn lường.

Cảm giác lạnh buốt sống lưng và toàn thân run rẩy này tôi vừa trải nghiệm mới đây thôi.

... Nếu sợ quái vật thì đừng hát hài hát này sẽ tốt hơn...

Giống như khi tôi nghe giọng cô gái ấy... Karasuma.

... Bài hát này chứa đầy thù hận.

Giọng nói ấy, câu từ ấy, rất lạnh lùng nhưng đâu đó lại buồn thương và đáng sợ.

...Nó sẽ gọi quái vật thức giấc.

Có gì đấy không đúng! Sao Karasuma và anh Konoha lại giống nhau được chứ!

Thế nhưng, đột nhiên tôi nghĩ tới Victor, người đã luôn ôm trong lòng sự khổ não để đuổi theo quái vật không ngừng nghỉ. Có phải Walton, người chỉ biết bất lực nhìn điều đó cũng đã mang trong mình cảm xúc như thế này không...

Tiếng chuông báo hết giờ nghỉ trưa vang lên, anh Konoha thở dài rồi đóng máy tính lại.

"Quay lại học thôi."

Anh Konoha nhìn về phía tôi và mỉm cười, lúc này vẫn là anh Konoha của mọi khi.

"Tại sao con người đột nhiên một ngày lại biến thành kẻ biến thái nhỉ, Hitomi?"

Giờ nghỉ tiết năm. Đáp lại lời lẩm bẩm đầy tính triết học (?) của tôi, Hitomi lạnh lùng nói.

"Chẳng phải vốn dĩ đã là biến thái sao? Chỉ là thỉnh thoảng mới bộc phát ra ngoài."

"Ừ... Có cả cách nhìn đó nữa à?"

Karasuma đã là quái vật ngay từ đầu sao? Hay là có một nguyên nhân nào đó khiến cô ấy biến thành quái vật? Tôi cũng băn khoăn về cái cách anh Konoha nhìn màn hình máy tính với vẻ mặt u ám đó, những điều phiền muộn của tôi mãi vẫn cứ nhức nhối mãi không thôi.

"Bài hát gọi biến thái thức dậy là thứ như thế nào nhỉ?"

"... Tôi đang muốn biết bên trong đầu cái đĩa tự động thốt ra được câu vừa rồi là cậu có chứa cái gì hơn đấy."

Đúng lúc đó, chị Tomo lộ mặt ra từ cửa ra vào phía sau.

Tôi ngạc nhiên lao tới.

"Chị Tomo! Sức khỏe của chị đã ổn chưa?"

"Ừ, chị không sao, xin lỗi đã làm em lo lắng."

Chị ấy nói với giọng tươi tỉnh, nở nụ cười hồn nhiên rạng ngời như một cậu bé.

"À, với cả, em gọi cả Fuyushiba luôn hộ chị được không?"

"Vâng. Hitomi ~~~!"

Từ chỗ cửa, tôi lớn giọng và vẫy tay gọi Hitomi.

Hitomi uể oải đứng dậy và bước về phía chúng tôi.

Khi Hitomi đến đứng bên cạnh tôi, chị Tomo bèn cúi gập đầu.

"Hôm qua, chị thân là đội trưởng mà lại làm mọi người bất an lo lắng. Chị thật lòng xin lỗi."

Tôi cuống hết cả lên.

"Ồ, ối, không đâu, không phải lỗi của chị Tomo mà. Trong kịch bản có những chữ viết độc địa như vậy thì ai cũng giật mình kinh ngạc cả thôi. Đến cả em vốn đã quen với những cảnh thót tim trong phim kinh dị cũng làm rớt kịch bản cơ mà! Chị Tomo không cần phải xin lỗi đâu! Đúng không, Hitomi?"

"... Em không để ý gì đâu."

Hitomi nói với vẻ lãnh đạm.

"Đấy! Hitomi cũng bảo là không để ý đó!"

"... Cảm ơn hai đứa."

Chị Tomo đứng thẳng dậy. Nhưng chị ấy vẫn nhìn chúng tôi bằng cặp mắt có lỗi.

"Chị sẽ quản lý nội bộ triệt để để những chuyện như vậy không xảy ra nữa. Chị cũng sẽ giữ vững tinh thần để không ngã gục. Cho nên chị vẫn muốn hai đứa đến tập vào cuối giờ học hôm nay. Hai ngày liên tiếp gặp chuyện đáng sợ rồi, cũng không trách được nếu hai đứa không muốn tham gia kịch cợt gì nữa... Nhưng chị nhờ hai đứa đấy! Làm ơn đừng bỏ nhé!"

Chị ấy lại cúi đầu xuống thấp hơn.

Lẽ nào chị Tomo đã đi gặp và cúi đầu trước tất cả những người tham gia vở kịch?

"Không sao đâu, em tuyệt đối không bỏ đâu ạ! Kể cả hôm đó em có ăn đồ ngọt quá trớn và đau bụng thì em cũng sẽ diễn bằng sức mạnh niềm tin! Hitomi cũng thế phải không!"

"... Tớ không có nghĩa vụ làm đến mức đó."

"Hitomi nói là miễn không tiêu chảy thì cậu ấy cũng sẽ đứng trên sân khấu đấy ạ!"

"Cảm ơn, Nano-chi, Fuyushiba."

Mặt chị Tomo như sắp khóc.

Đúng là chị ấy vẫn còn hơi nhạy cảm thì phải. Đương nhiên thôi. Bạn mình gây ra trò quấy rối độc ác như vậy hẳn dù là ai cũng sẽ thấy chùn lòng.

"... Xong chưa ạ?"

Hitomi nhanh chóng quay về chỗ ngồi của mình. Cậu khô khan quá đấy, Hitomi.

"Vậy thì Nano-chi, gặp em sau giờ học... nhé."

"Vâng."

Nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh đang xa dần, tôi không kìm lòng được bèn đuổi theo sau.

"Đợi em với, chị Tomo."

Chị Tomo quay đầu lại.

"Thật sự không phải là lỗi của chị Tomo đâu nên chị đừng nghĩ ngợi quá nhé! Nếu không chị sẽ lại ngã quy mất! Chị Tomo đã nói rằng không

muốn làm to chuyện, nhưng nếu được em sẽ nhắc nhở Ka... thành viên cũ của đội hợp xưởng rằng 'Hãy ngừng những việc như thế này đi'."

Tôi suýt nữa nói Karasuma nhưng đã vội vàng chữa lại. Quả nhiên tôi không thể nói với chị Tomo việc tôi gặp người có vẻ là Karasuma ở phòng âm nhạc. Chắc hẳn điều đó càng làm chị ấy tổn thương hơn nữa.

Chị Tomo yếu ớt lắc đầu.

"... Không, Shizuku không có lỗi... Chính chị mới là người đáng gặp phải những chuyện tệ hại..."

A... Chắc hẳn chị Tomo luôn trách móc chính mình về việc đã đuổi Karasuma ra khỏi đội hợp xưởng.

Ngực tôi thắt lại.

Mắt rơm rớm, chị Tomo thủ thủ.

"Shizuku thực sự là một cô bé ngoan ngoãn dịu dàng... Chị không biết tại sao bạn ấy lại trở nên như thế... Nếu vở kịch thành công, chắc chắn lời nguyện của 'quái vật' sẽ được giải, cho nên..."

Dù run rẩy sợ hãi, nhưng có vẻ chị Tomo tin rằng nếu vở kịch thành công thì mọi thứ sẽ ổn thỏa.

Tôi dẫn đo một lúc rồi hỏi.

"Chị Tomo này, 'cuốn sổ' mà chị nói trước khi ngắt đi hôm qua là cái gì thế ạ?"

Đồng tử của chị Tomo dao động.

Gương mặt nửa như hoảng sợ, nửa như bối rối, chị ấy nở một nụ cười vụng về.

"Aha... Thật sao, chị đã nói thế à? Xin lỗi, chị không biết đâu."

Nếu tôi hỏi thêm có vẻ chị ấy sẽ khóc thật mất nên tôi đành ngậm miệng lại, giữ nguyên trong lòng khối cảm xúc mịt mù.

Tôi đọc lại cuốn sổ ghi chép bí mật.

Ban đầu chỉ toàn là những lời đường mật.

Người đã nói muốn biết về tôi.

Rằng người muốn tôi chỉ tiết lộ cảm xúc thực sự cho người.

Cả giấc mơ lẫn nguyện vọng của người đều chỉ nói cho một mình tôi.

Rằng người là kẻ nhìn tôi chăm chú nhất, vì tôi là đồng chí quan trọng của người.

Không biết tôi đã yêu đến nhường nào những lời nói sôi nổi tràn đầy tự tin của người, đôi mắt hoạt bát hướng về phía tôi, cánh tay căng chân thon dài và cả gương mặt xinh đẹp nữa.

Prometheus đã tạo ra tôi và ban cho tôi ngọn lửa sinh mệnh.

Từ trong những ngày tháng lộng lẫy chứa đầy lý tưởng cao quý ấy, tại sao con quái vật khó coi lại cất tiếng khóc chào đời?

Vì lẽ gì người lại chối bỏ quái vật hủ Victor?

Tiêu đề của ca khúc này là Frankenstein...

Bản thân tôi thật giống với con quái vật ghê rợn được thu thập thịt với xương từ xác chết, nhào nặn, chấp vá và sinh ra cùng tiếng sấm rung trời.

Trong phòng nhạc không có bất kỳ ai, tôi trải nhạc phổ ra rồi một mình lẩm nhẩm bài hát của quái vật.

Bằng giọng thật thấp, thật thấp, để không ai có thể tìm ra.

Đây là bài hát nguyên rửa.

Bài hát của diệt vong.

Và cũng là bài hát của kẻ biết thế nào là cô độc.

Vài ngày trôi qua.

May mắn thay từ đó trở đi "quái vật" không xuất hiện nữa, việc tập kịch diễn ra suôn sẻ.

Chị Tomo chạy đôn chạy đáo chuẩn bị cho lễ hội văn hóa, mọi người cũng bị cuốn theo sự nhiệt thành của chị Tomo, tinh thần quyết tâm tạo ra một tiết mục diễn thật hay tăng cao ngày này sang ngày khác.

"Khi chị Tomo cất công đến tận nơi xin lỗi, tớ cảm động lắm."

"Tớ cũng thế~. Thực sự là tớ sợ chết khiếp và nghĩ sẽ bỏ vụ diễn kịch rồi, nhưng vì chị ấy đã nhờ vả bằng vẻ mặt nghiêm túc như thế nên không thể nào từ chối!"

Đến giờ nghỉ giải lao, hội con gái trong nhóm đồng ca say sưa nói chuyện về chị Tomo.

Bởi vụ việc đó, chị Tomo đã chiếm trọn cảm tình của những người tham diễn, bây giờ đến cả nhóm trợ giúp cũng không gọi chị ấy là "Chị Sendou" mà đều yêu mến gọi "Chị Tomo".

Tôi chợt lên tiếng phản biện.

"Anh Konoha cũng đáng tin cậy và rất ngầu nè!"

"Đúng là anh Inoue rất bảnh nhưng khá khó gần đúng không?"

"Đúng đúng, nếu mình bắt chuyện thì anh ấy vẫn trả lời cực kỳ dịu dàng, nhưng cứ có cảm giác xa xôi thế nào ấy... vẻ như là sẽ không thuộc về đám con gái ở đây."

"Tớ hiểu ~! Tại vì anh ấy còn từng hẹn hò với người đẹp như chị Kotobuki cơ mà? Cờ bọn mình không đọ được đâu."

"Ồ? Không phải bây giờ chị Kotobuki vẫn là bạn gái à? Đẹp đôi thế cơ mà."

"Tớ nghe nói anh ấy đang có tình cảm với anh Akutagawa mà."

Tôi nổi óa và lên giọng sửa lưng mọi người.

"S-Sai rồi! Anh Konoha không có tình cảm với anh Akutagawa cũng không hẹn hò với chị Kotobuki nhé, anh ấy tự do nhé! Nhưng các cậu cũng không được ra tay với anh ấy đâu!"

Thế là mọi người đều cười.

"Không sao đâu ~ tớ không làm chuyện thiếu suy nghĩ như là tấn công anh Inoue đâu~."

"Đúng thế ~ Đằng nào cũng sẽ bại trận một cách vinh quang mà thôi."

... Và cam đoan như vậy.

Ừ... tôi nên vui hay buồn vì có ít đối thủ đây...

Trong lúc luyện tập, tôi rất hay bắt gặp anh Konoha và chị Nanase nói chuyện với nhau.

Một phần cũng tại chị Nanase không nói chuyện với các cô gái khác, chị ấy chỉ chủ động lại gần anh Konoha rồi e dè bắt chuyện.

Anh Konoha tuy cũng có đôi chút vụng về nhưng luôn đáp lại bằng vẻ mặt dịu dàng.

Khi hai người ở cạnh nhau quả thật tạo ra một bầu không khí khiến người khác không thể xen vào, đến cả tôi cũng không trơ trẽn bắt chuyện như bình thường được. Cả việc Hitomi dùng cặp mắt lãnh đạm nhìn cảnh tôi sốt ruột sốt gan cũng sắp thành thông lệ hàng ngày.

"Quả nhiên chị Tomo vẫn hơn anh Inoue."

Các cô gái của đội hợp xướng vui vẻ khẳng định.

Vì bây giờ là thời gian trước khi buổi tập bắt đầu, nên cả anh Konoha và chị Nanase đều chưa đến.

"Cảm giác như kiểu anh Inoue sẽ không thuộc về ai, còn chị Tomo sẽ là chị Tomo của tất cả chúng ta vậy."

"Chị Tomo bảo sau khi tốt nghiệp cấp ba sẽ đi du học. Chị ấy còn bảo chi phí cho việc đó 'toàn bộ sẽ do chị tự tích cóp', nên chị ấy đang làm thêm cùng lúc hai nơi ở cửa hàng tiện lợi và trung tâm mua sắm đấy."

"Thật đáng ngưỡng mộ~"

"Ừ, mà chị Tomo còn rất có tinh thần trách nhiệm nữa. Khi tớ bị tai nạn xe đạp, chị ấy lo lắng cứ như chuyện của mình vậy, đến bệnh viện thăm nom, còn nói xin lỗi nhé, xin lỗi nhé liên tục nữa."

"Chuyện đó là lúc nào vậy?"

"Oái! Á! Anh Inoueeeeee!"

Đám con gái trong đội đồng ca đồng loạt quay lại với gương mặt đỏ bừng.

Anh Konoha đang cau mày đứng đó, chẳng biết anh ấy tới từ lúc nào nữa.

Cô bạn bị hỏi chuyện lắp bắp.

"Để xem, vì là sau sinh nhật của chị Tomo nên là khoảng cuối tháng 9 ạ."

"... Tháng 9."

Anh Konoha lẩm bẩm.

Một cô bạn khác như sức nhớ ra gì đó.

"Nhắc mới nhớ, hồi sinh nhật, chị Tomo lạ lắm."

"À, hình như thế."

Cô bạn ngồi bên cạnh cũng gật đầu.

"Đã có gì xảy ra vào sinh nhật Sendou vậy?"

Khi cô bạn ấy đang đỏ bừng mặt mũi vì bị anh Konoha nhìn chăm chăm không rời mắt...

"Xin lỗi Chị tới hơi muộn chút nhỉ."

Chị Tomo xuất hiện tươi tắn, tay ôm lồng vải đen rộng bản cuộn tròn thành hình trụ.

"Chào chị, chị Tomo."

"Cái gì thế này ạ?"

Mọi người túm tụm về phía chị Tomo.

"Chúng ta sẽ dùng cái này để làm áo choàng cho đội đồng ca. Giống như là búp bê cầu năng ấy. Làm kiểu đó thì dễ thôi."

"Ồ, áo choàng đen ấy ạ?"

"Ừ, bình thường là màu trắng nhưng chị nghĩ đen thì đúng phong cách Gothic-Roman hơn."

(Phong cách Châu Âu thời trung cổ)

"Vâng, em tán thành màu đen ạ! Nhìn rất ngầu!"

"Em cũng thích màu đen."

Không khí trong phòng trở nên rộn rã với chị Tomo làm trung tâm như một đóa hoa bùng nổ.

"Mọi người có mặt hết chưa? Vậy bắt đầu tập thôi. A, còn chị Kotobuki chưa tới nhỉ?"

Chị Tomo nhìn về phía anh Konoha.

"Phải rồi, sao Kotobuki trễ thế nhỉ. Hôm nay chắc chắn không phải phiên trực thư viện của cậu ấy."

Hả, tại sao anh lại nắm được phiên trực của chị Nanase thế ạ?

Khi tôi thấy ngực mình nhói lên, cũng là lúc tôi nghe thấy giọng chị Nanase vọng vào từ ngoài cửa.

"Đã bảo không được mà... Đừng có đi theo, về đi."

Chuyện gì thế? Hình như chị ấy đang gặp rắc rối.

Anh Konoha nhanh chân chạy về phía cửa.

"Kotobuki!"

Ngay khi anh Konoha mở cửa ra, một cô gái mặc đồng phục đột ngột lao ào vào người anh ấy.

"Anh Konoha~~~"

Người cất tiếng chào bằng giọng cao vút là một cô gái nhỏ bé, gương mặt trẻ con và mái tóc bông bênh.

Ừa? Tôi đã nhìn thấy cô ấy ở đâu đó.

Hừm, ở đâu nhỉ? Cả giọng này nghe cũng quen... Mà không, quan trọng hơn chuyện đó, vấn đề lớn hiện tại là cô ta đang công khai ôm dính lấy anh Konoha kia kìa!

Khi tôi sắp sửa xông tới như một con bò đực...

"Này, tránh xa Konoha ra, Takeda!"

Một giọng nói có vẻ gắt gỏng vang lên từ phía hành lang và sau đó cô gái đang bám lấy anh Konoha kêu lên "Á!".

"Chị ác thế ~, đừng đột ngột lấy nặng quất lưng em như thế, chị Asakura."

"Tại cô cứ bám riết lấy Konoha đấy chứ?"

Keng... Âm thanh va chạm kim loại vang lên, liền sau đó một cô gái khác chen vào.

Một cô gái xinh đẹp tóc cắt ngắn, khoác chiếc áo cardigan dài tay, mặc váy dài nhả nhận, hai bên kẹp hai chiếc nặng nhôm.

A, người này!

Tôi nhớ ra ngay lập tức việc mình đã nhìn thấy người này ở đâu.

Là người đã ở cùng anh Akutagawa trước cổng trường hồi học kỳ một.

"Trời đất, tại sao đến cả Miu cũng ở đây! Tớ không nghe Akutagawa nói gì cả."

"Bộ bây giờ tớ làm cái gì cũng nhất nhất cần sự cho phép của Kazushi hả? Vì Kotobuki bảo là sẽ diễn kịch với Konoha, nên tớ chỉ đến xem tình hình chút thôi."

"Ê hê hê, thấy chị Nanase cứ rụt rà rụt rè nên chị sốt ruột quá phải đến để kích động chị ấy phải không~. Tình bạn đẹp quá~. A, nhưng có khi thực ra chị lo lắng không biết chị Nanase với anh Konoha có nối lại tình xưa không nên đến chỉ để phá đám..."

"Này, ai cho cô leo lên nói năng tùy tiện thế hả! Takeda!"

"Đ-Đúng đấy! Chị đâu có rụt rè gì chứ. Mà khoan! Tôi đã bảo người ngoài không được đến rồi mà!"

Chị Nanase định đẩy cô gái có mái tóc bông bênh ra ngoài cửa nhưng cô ấy tránh ra dễ như bỡn và vẫy tay về phía chị Tomo.

"A, Tomo nè! Cho tớ tham quan nhé! Tomo!"

Tomo?

Trong khi tôi ngẩn người kinh ngạc, chị Tomo không hề nổi cáu hay lúng túng mà cười lại với vẻ thân thiện.

"Được thôi. Chii."

Anh Konoha và chị Nanase đồng thời trợn tròn hai mắt.

Chii lại cười hề hề. "Tomo là bạn cùng lớp với em năm ngoái đó ~."

Bạn cùng lớp với chị Tomo có nghĩa là, học sinh lớp 11?! Sao cơ, hơn tuổi tôi?!

Vì đã có sự đồng ý của chị Tomo nên cả cô gái được gọi là Asakura lẫn Chii... Chị Takeda? đều đường đường chính chính bước vào trong.

Ở phía sau, chị Nanase đang cố hết sức phân trần "Xin lỗi Inoue! Thực sự không phải tôi gọi họ đến đâu!"

Anh Konoha vừa trả lời "Ừ, được rồi mà Kotobuki, tôi hiểu mà" vừa nhăn nhó.

"Nè, mấy người đó có quan hệ thế nào với anh Inoue?"

"Cứ như đang tranh chấp xung quanh anh Inoue ý."

"Nano-chi có biết không?"

Mấy cô gái bên đội đồng ca thậm thụt hỏi.

Việc đó tôi cũng muốn hỏi này ~!

Thế rồi, chị Asakura tiến gần lại chỗ tôi.

Anh Konoha thốt lên "A" và hơi vờn người ra.

Chị Nanase cũng giật thót người.

"Nè, trước đây mình gặp nhau rồi nhì."

Chị Asakura nở nụ cười trên môi và nhìn tôi bằng cặp mắt sắc lẹm như dao cạo.

Tôi mỉm cười.

"Vâng. Chị là bạn gái của anh Akutagawa phải không ạ?"

Ngay lập tức chị ấy trợn trừng hai mắt và hét lên với gương mặt đỏ bừng.

"Ai là bạn gái hả?! Trông tôi giống bạn gái của tên vô tích sự đó lắm à? Cô nhìn đi đâu thế hả?!"

"Xin lỗi chị, thế là em nhầm ạ? Nhưng em thấy không khí giữa hai người rất tốt nên cứ chắc mẫm là như vậy."

"Ồ... Bạn gái của anh Akutagawa?"

"Thế còn giả thuyết bạn trai của anh Inoue thì thế nào? Là quan hệ tay ba với anh Inoue phải không?"

Tiếng ồn ào dấy lên, chị Asakura nhìn quanh một lượt và cố sống cố chết phủ nhận.

"Không đúng!"

Sau đó, chị ấy quay lại phía tôi rồi hất cằm lên đầy ngạo mạn.

"Tôi đã hẹn hò với Konoha cơ!"

"Ồ!"

Ồn ào lại một lần nữa nổi lên, anh Konoha vốn đang đứng chôn chân một chỗ cùng với chị Nanase liền vội vàng lao tới. Chị Nanase vẫn đang quần quanh lúng túng ở góc tường.

"Ê này, M-Miu!"

Tôi cũng gào lên.

"Anh Konoha không phải đã hẹn hò với chị Nanase sao ạ?!"

Chị Asakura vừa đẩy anh Konoha ra bằng khuỷu tay vừa nói với vẻ khiêu khích.

"Chuyện Konoha hẹn hò với Kotobuki so với khi hẹn hò với tôi là rấ~~~t lâu về sau nhé. Người con gái đầu tiên của Konoha chính là tôi đây."

"Miu, kiểu nói đó sẽ gây hiểu lầm đấy!"

"N-Người con gái đầu tiên!"

"Hinosaka, những cái em đang nghĩ tới trong đầu đều sai hết!"

"Ngoài ra, với cả Tutu, Maika hay là Mine, Konoha cũng giữ thái độ làm như có cảm tình, cậu ấy thực sự là một người hay chần chừ và dễ thay đổi lắm."

"Anh ấy có quan hệ với ngần ấy con gái sao?! Tutu là tên người nước ngoài ạ?!"

"Tutu là con vẹt ngày xưa anh nuôi! Maika là em gái, còn Mine chẳng phải là con trai sao?!"

"Anh hẹn hò với cả con trai saoooo?!"

"Phải đó, họ ve vãn nhau khi không một mảnh vải che thân, hồi đó tôi đã tính xiên cho cậu ấy một nhát rồi đấy."

"Chuyện đó là ở bể bơi trong kỳ nghỉ hè mà!"

Hơi thở của anh Konoha cũng trở nên hỗn hà hỗn hển.

Xung quanh nổi lên những tiếng xầm xì.

"Hóa ra anh Inoue không giống như vẻ bề ngoài, là một kẻ lẳng nhăng."

"Con trai cũng OK, nghĩa là quả nhiên tin đồn với anh Akutagawa là..."

Chị Nanase run như cầy sấy với điệu bộ có vẻ hối lỗi.

"... Em chẳng biết gì cả. Thật không ngờ anh Konoha lại có một quá khứ như vậy... Thật không ngờ anh Konoha là kẻ ngoại tình phong lưu đến thế..."

Chị Asakura cười khúc khích. Anh Konoha lấy tay ôm đầu.

"Phải không nào? Một con bé tầm thường như cô không đủ sức trở thành đối tượng của Konoha đâu."

Tôi cười toe hết cỡ.

"Nhưng mà may quá!"

"Hả?"

Chị Asakura ngẩn ra.

Anh Konoha cũng trợn tròn mắt.

"Tại vì nếu anh Konoha là người một lòng một dạ với chị Amano không hề ngoảnh đến những cô gái khác thì sẽ chẳng còn hi vọng nào cho em cả. Thế nhưng thật ra anh thân mật với khá là nhiều cô gái nhỉ. Em yên tâm rồi! Như vậy em cũng có thể nuôi hi vọng. Cảm ơn chị, chị Asakura!"

Ủa? Sao chị lại run lên thế? Chị Asakura?

Thế rồi mặt chị ấy nhăn nhúm lại, miệng đớp đớp đóng vào mở ra liên tục. Anh Konoha lại ôm đầu. Chị Nanase cũng ngẩn tò te ở góc tường...

"Ồ, chị Asakura, chị thấy khó chịu ở đâu à?"

Khi chị Asakura găm gừ "Chết tiệt!" thì ở bên cạnh vang lên tiếng cười khúc khích.

"Hử? Cười cái gì hả Takeda?!"

"Thì tại buồn cười mà."

Sau một hồi khúc khích với vẻ mặt cười, chị Takeda nhìn tôi bằng cặp mắt tròn xoe như chó con và thân thiện mở lời.

"Trước đây chị cũng gặp Nano rồi."

"Ồ"

"Ở quầy thủ tục của thư viện."

"A à!"

Tôi nhớ ra rồi. Người này là ủy viên thư viện giống như chị Nanase. Bộ dạng lúc nào cũng mỉm cười tươi vui trong khi làm việc ấy hiện lên ở một góc trong ký ức.

"Vậy nên từ lúc đó chị đã luôn nghĩ, quả nhiên Nano rất giống với người mà chị biết. Người đó cũng rất vui vẻ rạng rỡ, được mọi người xung quanh yêu mến."

"Oa oa, làm gì đến mức đó ạ."

Khi tôi còn đang ngượng chín người vì được khen, chị Takeda khẽ khàng ghé mặt lại gần và lẩm bầm với thái độ dừng dừng.

"Vì thế chắc là Nano không hiểu được anh Konoha thật sự đâu."

Sức nóng lập tức biến mất khỏi gò má đang ửng đỏ của tôi.

Mặc dù chị Takeda đang mang nét mặt tươi tỉnh và mỉm cười dễ thương, nhưng tôi lại thấy rùng mình.

Anh Konoha thật sự nghĩa là thế nào?

Tôi không hiểu được ý là sao...?

"Chii, chúng tớ chuẩn bị bắt đầu tập được chưa?"

"A, xin lỗi Tomo. Tớ sẽ ngoan ngoãn tham quan nhé ~. Nào, chị Asakura, mình ra đằng kia đi."

"Đừng có chỉ huy tôi!"

Chị Takeda và chị Asakura di chuyển về phía góc phòng.

Anh Konoha và chị Nanase đều trở nên vụng về lóng ngóng.

Trong thời gian diễn tập của vở kịch, chị Asakura vẫn giữ bản mặt cau có khó chịu còn chị Takeda hết vỗ tay lại nhận xét nọ kia ra chiều thích thú.

Về phần tôi, vì vẫn để tâm đến lời chị Takeda nói nên chẳng tập trung được vào diễn xuất chút nào.

Hôm sau, trong giờ học.

Đúng là tôi cứ nghĩ mãi trong đầu về chuyện ngày hôm qua.

Cái gì mà tôi không hiểu được anh Konoha thực sự chứ.

Tại sao chị Takeda lại nói những điều như vậy nhỉ?

Mặc dù gương mặt tươi cười nhưng giọng nói thì thăm vào tai tôi lạnh lẽo như thể thuộc về người khác.

Tôi biết rằng anh Konoha khác với vẻ bề ngoài, vừa độc địa vừa ngoan cố. Tuy lũ bạn trong lớp hay nói "Bọn tớ ghen tị với cậu đây, được sinh hoạt câu lạc bộ chỉ có hai người với một chàng trai dịu dàng như anh Inoue. Còn được anh ấy dịu dàng hướng dẫn làm bài tập về nhà nữa chứ." Thế nhưng họ không hề biết để giải được một bài toán tôi đã bị châm biếm bao nhiêu lần đâu.

Cũng có lúc anh ấy giận dữ như trẻ con không thèm mở miệng nói với tôi lấy một lời.

Tôi cũng biết, biết rất~~~t rõ thói giả nai, giả ngoan hiền của anh ấy nữa!

Thế nhưng, lời nói của Takeda lại dính chặt vào đầu không chịu rời đi, phải chăng chính tôi cũng đang cảm thấy bất an ở đâu đó.

Bất an không biết có phải thật ra tôi chẳng biết gì về anh Konoha cả hay không...

... Có lẽ, anh cũng là quái vật đấy.

Đôi mắt tối tăm phủ một làn sương mờ.

Và cả giọng nói thật trầm như chìm sâu vào bên trong khi anh ấy nói rằng tình yêu sẽ xoay chiều thành thù hận.

Anh Konoha lúc ấy cứ như người khác... Không phải, dù là ai cũng có lúc cảm thấy chán nản hay khó chịu mà thôi. Thành thật anh Konoha cũng vậy đấy!

Dù vậy, tâm trạng đầy xáo động của tôi vẫn không dịu lại và tôi cứ thế đi đến phòng câu lạc bộ Văn học trong giờ nghỉ trưa.

Từ khi quyết định việc tham gia vào vở kịch, tôi không nói chuyện với anh Konoha nhiều.

Chắc chắn vì thế mà tôi mới bất an thế này! Nói chuyện với anh Konoha xong kiểu gì sự phiền não của tôi cũng sẽ bay bằng sạch cho coi!

Xách chiếc túi đựng bánh mỳ mua ở cửa hàng trong trường, tôi rón rén mở cửa phòng câu lạc bộ.

Thế là tôi nhìn thấy anh Konoha đang quay lưng ra cửa sổ, mặt hướng về phía chiếc máy tính xách tay.

Từ ngữ nghẹn lại nơi cổ khi tôi định cất tiếng chào.

Lý do là bởi anh Konoha đang mang bộ mặt căng thẳng và hốc hác ở mức độ tôi chưa bao giờ thấy.

Tôi đã nhiều lần trông thấy bộ dạng vừa gờm gờm nhìn máy tính vừa thờ dài của anh ấy từ trước khi việc tập kịch bắt đầu.

Tôi đã nghĩ có lẽ tác phẩm mới của anh ấy bị ngưng trệ và bế tắc.

Thế nhưng hiện tại anh ấy đang nhìn chòng chọc vào màn hình bằng gương mặt đáng sợ khủng khiếp hơn lúc đó nhiều. Anh ấy hoàn toàn không nhận ra tôi đang đứng ở cửa. Nét đau đớn lộ ra trong đôi mắt, răng nghiến chặt, đôi tay đặt trên bàn phím không cử động chút nào, đủ đơn thuần nhìn màn hình mà thôi.

Gương mặt đó dần dần tràn đầy sự giận dữ.

Sau cùng, anh ấy bắt đầu viết bằng bút đỏ vào bản ghibáo cáo đặt cạnh máy tính.

Vẫn giữ nguyên cặp mắt lóe sáng lên từ sâu thẳm, anh ấy ra sức ghi ngòi bút, vạch ra các đường kẻ, viết lên những con chữ, nhưng rồi, sau khi

cẩn chặt môi và cất tiếng rên rỉ khe khẽ, anh ấy đập bút xuống bàn, xé toạc tờ báo cáo.

"!"

Tim tôi nảy lên mạnh tới mức cảm thấy đau.

Anh Konoha xé vụn tờ báo cáo, phát ra âm thanh xoẹt xoẹt không ngừng.

Cặp mắt dồn nén tâm tư, hơi thở rối loạn đầy khổ sở, dường như anh ấy vô cùng cảm hận những con chữ được viết trong đó.

Trên bàn, trên sàn nhà, những mảnh giấy trải rộng ra khắp nơi.

Với gương mặt mệt mỏi rã rời, anh Konoha nhìn xuống đồng tàn tích ấy.

Thế rồi, sau khi trút một tiếng thở dài, anh ấy bắt đầu nhặt lại những mảnh giấy vương vãi. Anh ấy thu dọn sạch sẽ cả mặt bàn và sàn nhà, rồi thả hết những mẩu giấy đã gom lại vào thùng rác với nét mặt yếu đuối mong manh.

Sau khi nhắc túi rác ra, thắt chặt miệng túi lại và ngẩng mặt lên, có vẻ anh ấy đã nhận ra sự hiện diện của tôi ở đó.

"... Hinosaka?"

Tôi co mình lại.

"À, thật ra, em bỗng nhiên muốn cùng ăn trưa với anh Konoha..."

Tôi luống cuống nói.

Làm sao bây giờ, khó xử quá đi.

"Như thế... có phiền không ạ?"

Sau khi làm mất bối rồi, anh Konoha nở nụ cười mơ hồ.

"Không sao, chẳng nào anh cũng bị bí rồi."

"E-Em xin phép."

Khi tôi thả mình xuống chiếc ghế xếp thì anh Konoha cũng ngồi lại vào chiếc ghế đối diện.

"Anh Konoha, bữa trưa của anh thì sao?"

"À... anh ăn xong rồi. Xin lỗi nhé."

Thật không thể, hay là anh chưa ăn...

"Vậy thì, mời anh tráng miệng sau bữa cơm bằng cái này,"

Tôi chìa chiếc bánh mỳ nhân kem ra. Anh ấy nhận lấy và nói "Cảm ơn em. Anh ăn nhé."

Tôi cũng xé bao cái bánh kẹp mỳ xào siêu cay của mình ra và bắt đầu ăn tóp tép.

Không khí vẫn còn nặng nề quá.

Sự im lặng bao phủ căn phòng vốn chẳng có gì ngoài sách này.

Màn hình chiếc máy tính xách tay vẫn đang được dựng lên.

"... Anh Konoha, bây giờ anh đang viết tiểu thuyết như thế nào vậy ạ?"

Vừa xé nhỏ bánh mỳ nhân kem bỏ vào miệng, anh Konoha vừa trả lời bằng giọng điệu trầm ngâm.

"Người thanh niên ôm trong lòng quá khứ đắng cay đã gặp gỡ một cô gái vui tươi. Hai người phải lòng nhau... Sự tươi tắn rạng ngời của cô gái đã dần chữa lành vết thương lòng của chàng trai đó."

"Oa... Lãng mạn thật đấy."

Bóng tối bỗng phủ lên đôi mắt của anh Konoha.

"Những cô gái có một bí mật, và chàng trai xem đó là sự phản bội đối với bản thân mình. Thế rồi, bị sự hận thù chi phối, anh ta đã giết chết người mình yêu nhất trên đời."

Giọng tôi tắc nghẹn lại trong cổ họng.

Chuyện trong tiểu thuyết đó sao?

Nhưng mà cả giọng, cả ánh mắt của anh Konoha đều rất thật... chất chứa cảm xúc... cứ như chính anh Konoha là người thanh niên đó vậy...

Biểu cảm giận dữ mãnh liệt đến nghẹt thở khi anh ấy gườm gườm nhìn màn hình và xé toạc tờ giấy ghi chép hiện lên rõ mồn một.

Câu nói tình yêu xoay chiều thành thù hận lẽ nào là anh ấy ám chỉ bản thân mình?

Anh ấy đã nói rằng một ngày kia quái vật đột nhiên được sinh ra, rằng con người sẽ trở thành quái vật...

... Chính vì yêu thương nên mới không thể thứ tha. Chính vì luôn trân trọng sâu sắc... Chính vì luôn tin tưởng đối phương...

Sống lưng tôi ớn lạnh.

Nói thế này cứ như là anh Konoha ôm trong lòng sát ý đối với chị Amano ấy! Tôi đang nghĩ cái gì vậy trời!

Tôi vội vã xua đi suy nghĩ kỳ cục ra khỏi đầu mình.

Hình như anh ấy nghĩ rằng đã làm tôi hoảng sợ, bèn lập tức khẽ mỉm cười.

"... Chuyện trong tiểu thuyết thôi."

"Đ-Đúng rồi nhỉ, a ha ha."

Tôi cũng cười.

Thế nhưng, chỉ riêng giọng thì thầm của chị Takeda vẫn văng vẳng sâu trong tai, dù làm thế nào cũng không biến mất.

... Chắc là Nano không hiểu được anh Konoha thật sự đâu.

Sau khi anh Konoha nói "sắp đến lúc chúng ta nên quay về lớp rồi", chúng tôi cùng rời khỏi phòng sinh hoạt của câu lạc bộ rồi chia tay nhau ở giữa hành lang.

"Vậy cuối giờ học lại nhờ em giúp đỡ nhé, Hinosaka."

"Vâng, em cũng vậy ạ. A-Anh Konoha! Lần tới, em sẽ làm bánh xốp hoặc dorayaki, anh hãy ăn thử nhé."

Anh Konoha cười dịu dàng.

"Ừ... miễn em không nhầm muối với đường là được."

"Anh quá đáng thế, em không nhầm đâu!!"

Cuộc đối đáp vẫn như mọi ngày.

Thế nhưng, ngay khi không nhìn thấy bóng dáng anh Konoha nữa, mây mưa mịt mù kéo đến lan ra bao trùm lên trái tim tôi.

"Đúng là mình... có lẽ không biết gì về anh Konoha thật sự cả..."

Tôi không biết rằng anh Konoha lại viết tiểu thuyết trong khi gườm gườm nhìn máy tính bằng cặp mắt như chĩa thẳng vào kẻ địch như vậy...

Khi tôi bước đi trên hành lang bằng những bước chân nặng trĩu.

A...

Tôi trông thấy bóng chị Tomo.

Tiết năm sắp bắt đầu tới nơi rồi mà chị ấy lại đang đi xuống cầu thang bằng những bước chân lảo đảo.

Chị ấy đi đâu thế nhỉ.

Tôi tò mò bám theo sau.

Giữa đường, tiếng chuông vang lên lạnh lạnh. Thế nhưng chị Tomo vẫn tiếp tục bước xuống hành lang tầng một bằng những bước chân không vững chãi.

Cuối cùng chị ấy đi vào phòng âm nhạc.

Tôi rón rén quan sát tình hình từ ô cửa sổ.

Chị Tomo lôi toàn bộ những thứ ở trong tủ tường ra, dường như đang kiểm tra bên trong từng cái, từng cái một. Chị ấy tháo dây của những bó nhạc phổ, tỉ mỉ lật từng trang. Sau đó, chị ấy lục thùng các tông, mở kẹp giấy, đang làm dở thì lại bất thành linh lại gần cửa sổ, kiểm tra xem nó có khóa không hoặc sửa đi sửa lại sửa đi sửa lại vị trí của các bức chân dung nhạc sĩ.

Chưa hết, chị ấy còn bò trên sàn nhà để nhòm vào gầm bàn, dùng miếng xóa bảng ngoan cố chà đi chà lại dù trên bảng không viết gì, sau đó

lại cúi rạp xuống sàn, lấy hai tay bịt tai và run rẩy...

Khung cảnh ấy quá ngột thở và đau đớn, khiến cho tôi không thể nhìn thêm.

Chị Tomo luôn cư xử với dáng vẻ khỏe khoắn trước mặt mọi người nhưng thực ra chị ấy vẫn luôn vô cùng khổ sở.

Có phải lúc này, khi ngồi co quắp thế kia, tai chị Tomo vẫn nghe thấy giọng của người bạn đã biến thành quái vật phải không?

Chị Tomo lại tháo bó nhạc phổ ra, lại bắt đầu lật giở từng tờ một.

Với gương mặt nhợt nhạt hốc hác, với cặp mắt như chực òa khóc tới nơi, chị ấy lặp đi lặp lại một hành động, như một phạm nhân buộc phải thi hành bản án nặng nề.

Quả nhiên cuốn sổ màu đỏ rượu ấy đã được kẹp trong tập bản nhạc cũ...

Karasuma đã lấy thứ đó đi, và chị Tomo đang tìm nó.

Tuy tôi không biết trong sổ viết cái gì nhưng... Làm sao bây giờ, tôi có nên cho chị ấy biết Karasuma đang giữ cuốn sổ đó không.

Mà không, chắc chắn chị Tomo cũng đã nhận ra điều đó.

Thế nhưng chị ấy suy sụp đến độ không chịu nổi nếu không lật đồng nhạc phổ ra để xác minh.

Chị Tomo ngồi bệt xuống sàn nhà, vùi mặt vào đầu gối, bờ vai run lên.

Chị Tomo đang khóc, còn tôi chẳng thể cất lời.

Cho đến khi tiếng chuông báo hiệu giờ học kết thúc, tôi đứng trước cánh cửa, cảm giác như lồng ngực mình sắp vỡ tung.

Sau khi nhìn theo chị Tomo lao đảo bước đi và chắc chắn chị ấy đã quay lại lớp của mình, tôi báo với lớp trưởng là mình thấy không khỏe nên sẽ nghỉ một tiếng ở phòng y tế rồi quay lại phòng âm nhạc.

Có thể tôi sẽ bị anh Konoha mắng, nhưng vì đã lỡ thấy chị Tomo như vậy rồi, tôi không thể chịu nổi nếu không làm gì đó! Tôi biết ngọn nguồn nỗi đau của chị Tomo chính là Karasuma. Đã vậy tôi sẽ gặp Karasuma và nói chuyện cho ra lẽ.

Nếu tôi đợi ở phòng âm nhạc thì có lẽ sẽ lại gặp được Karasuma. Tôi chẳng nghĩ ra phương pháp nào khác, bèn ôm gối ngồi xõm trước cái tủ khóa bị dán băng dính niêm phong.

Nếu Karasuma xuất hiện, trước tiên tôi sẽ xin cô ấy trả lại cuốn sổ, sau đó tôi sẽ hỏi vì sao cô ấy lại gây ra trò quậy phá này, sẽ nói thật cặn kẽ về những chuyện từ nay về sau, tiếp đó...

Cánh cửa cứ vậy mãi chẳng chịu mở ra.

Bỗng có âm thanh vang lên từ căn phòng dự bị.

"!"

Tôi vội vã đứng bật dậy, quyết liệt mở tung cánh cửa nổi sang bên đó.

Một cô gái với mái tóc đen buông dài đang ngồi cúi đầu trên ghế xếp.

Lưng quay về phía tôi, cô ấy nâng cuốn album để mở trên hai tay và ngắm nghía.

Chắc hẳn cô ấy nghe thấy tiếng cửa mở lẫn tiếng bước chân tôi lọt cộp tiến lại gần, nhưng vẫn tuyệt nhiên không cử động gì, cứ như một con

búp bê vậy. Cuối cùng chính tôi lại là người cảm thấy hồi hộp.

Mọi thứ trong căn phòng đó rất bừa bộn, nhạc cụ hỏng được để khắp mọi nơi. Mặc cho tôi tiến lại gần, Karasuma vẫn cúi đầu. Phần tóc mái nuôi đến độ dài ngang bằng với tóc phía sau che đi khuôn mặt của cô ấy.

Tôi nhòm qua vai cô ấy để nhìn cuốn album.

Tất cả mọi tấm ảnh dán ở đó đều là ảnh tập thể. Đôi chỗ có những khuôn mặt bị bôi trát bằng bút dầu, hoặc những đường kẻ được vẽ nguệch ngoạc như nét vẽ bậy của trẻ con.

Có bức ảnh hình như được chụp ở buổi biểu diễn. Mọi người đều mặc áo blouse trắng và váy dài...

Cảm thấy có gì đó khác thường, tôi nhìn lại bức ảnh.

Trong đó có lẫn duy nhất một cậu con trai. Mọi người đều mặc váy dài, nhưng cậu ấy mặc quần... A, không phải, là con gái.

Từ cổ trở lên bị bôi lem nhem bằng bút dầu nên tôi không nhìn rõ kiểu tóc, nhưng hình thể này chắc là con gái nhỉ...

Tại sao chỉ có cô ấy mặc quần...

Khi tôi vươn người ra để nhìn cho rõ hơn, Karasuma quay đầu lại.

Tôi vừa được nếm trải cảm xúc thực tế của mục sư Karras chiến đấu với linh hồn xấu xa trong The Exorcist. Mặc dù không phải là cổ Karasuma quay 180 độ, cũng không phải có chiếc lưỡi dài lòng thòng chui ra từ miệng cô ấy, tim tôi suýt chút nữa thì bắn tung ra ngoài.

"Đừng làm tôi giật mình thế."

"Đằng ấy tự tiện giật mình đấy chứ."

"Hừm, tôi đã biết thân phận thật của chị rồi. Chị không phải là quái vật mà là con người có tên là Karasuma Shizuku đúng không?"

Tôi nói thẳng thừng. Nhưng Karasuma đáp lại với giọng điềm nhiên.

"Trong con người cũng có 'quái vật' đấy."

Hừ hừ! Tại sao lại nói giống anh Konoha thế hả?

Anh ấy đã nói rằng "Quái vật không tồn tại. Chẳng phải con người mới là thứ biến thành quái vật sao?"

Nhắc mới nhớ, trước đây tôi cũng từng nghĩ rằng đôi mắt lạnh lẽo của Karasuma giống với anh Konoha khi nói về quái vật với gương mặt u ám.

Không! Anh Konoha khác với Karasuma. Anh ấy không phải quái vật, sau này cũng sẽ không biến thành quái vật! Cơ bản là anh Konoha rất bảnh này, dễ chịu này, tuy hơi độc địa nhưng lại dịu dàng, hiểu biết, aaaa tóm lại là không bao giờ có chuyện anh Konoha và Karasuma giống nhau!

Tôi lắc đầu quầy quậy. Karasuma lãnh đạm hỏi.

"... Đối với cô, 'quái vật' là thứ như thế nào?"

"Ờ, thì kiểu như thứ xuất hiện trong Frankenstein, to lớn kèn càng thô kệch, chỉ nhìn thôi cũng thấy rùng mình..."

"Tôi... có to lớn thô kệch không?"

"Không... tôi nghĩ là... gầy..."

"Màu tóc với màu mắt có khác người không?"

"B-Bình thường,"

Cô ấy muốn nói gì thế nhỉ? Mà đúng hơn là tại sao tôi lại nói mấy chuyện như thế này?

"Thế nên tóm lại chị là con người!"

Tôi khẳng định một cách cường ép, nhưng Karasuma chẳng hề thay đổi nét mặt, nói tiếp với giọng lao xao trầm thì.

"Nhưng những người xung quanh coi tôi là 'quái vật', sợ hãi tôi và không định đưa tôi vào nhóm bạn bè của họ."

"Chuyện đó là vì chị đã làm những chuyện độc ác với mọi người trong đội hợp xưởng. Nhét giun đất vào giày là quá đáng lắm. Cỡ như bơ nhân tạo thì còn được."

"Người tẩy chay tôi trước là bọn họ, thế mà tôi lại cần phải lo lắng cho họ đến mức đó sao?"

Phải rồi. Karasuma bị các học sinh khóa trên bắt nạt và đã trả thù.

"... 'Quái vật' trong Frankenstein khi mới thức dậy cũng mang trái tim không khác gì so với con người. Thế nhưng... gã bị con người ngược đãi và biến thành quái vật... Nếu được con người chấp nhận, có lẽ quái vật cũng có thể sống như một con người..."

Giọng nói của Karasuma quá lạnh đậm, khiến cho tôi không biết được cô ấy đang đau buồn, đang căm hận, hay đã buông xuôi trước việc mình bị người khác gọi là "quái vật".

Giọng nói như thì thầm ấy cứ ngấm dần vào trái tim tôi.

"Thế nhưng đến cả trái tim của gã cũng đã biến thành quái vật..."

Những con người đón hèn ngu muội, chỉ nghĩ đến sự an toàn của bản thân đã biến gã thành một con 'quái vật'...

Như thế chẳng phải chính con người mới là quái vật sao...

Chính những 'con người' có thể thân nhiên làm tổn thương người khác ấy..."

... Thứ thực sự đáng sợ không phải là ác linh hay quái vật mà chính là con người đúng không?

Á á, cô ấy lại nói giống anh Konoha rồi.

Con người và quái vật giống nhau sao? Hay quả nhiên là hai sự vật không tương hợp?

"Nhưng chị Tomo từng là bạn của chị đúng không? Chị Tomo đã che chắn cho chị, đã nói là Shizuku không có lỗi. Thế mà tại sao chị lại gửi thư đe dọa và bày trò phá quấy như vậy hả?"

Bóng tối như màn sương hiện lên bên trong cặp mắt lạnh lùng.

"... Đã không còn là bạn nữa."

Tim tôi thắt lại.

"Tôi nghĩ cách nói như vậy không đúng đâu. Chị đang tức giận vì chị Tomo vạch trần việc làm xấu xa của chị trước mặt mọi người à? Chị không thấy chuyện đó ngược đời sao?"

"... Cũng phải... Nhưng nếu bị đối xử như vậy bởi người mình tuyệt đối tin tưởng thì dù có trở nên căm hận cũng là việc đương nhiên."

Karasuma lẩm bầm với gương mặt tối sầm.

"Bởi lẽ cảm xúc của con người là thứ có thể thay đổi hình dạng rất dễ dàng."

Tình yêu xoay chiều thành thù hận...

Nhớ lại câu nói của anh Konoha, hô hấp của tôi như ngừng lại.

Tại sao lại trùng lặp với anh Konoha đến mức này?

Tim tôi đập nhanh đến mức khiến tôi cảm thấy đau đớn, mặt mũi nóng lên hầm hập, tôi rụt rè hỏi.

"Karasuma... C-Chị nghĩ gì về việc giết người mình yêu nhất?"

Tại sao tôi lại hỏi điều đó chứ?

Rốt cục tôi muốn xác nhận điều gì. Rõ ràng anh Konoha và Karasuma là hai người hoàn toàn khác nhau cơ mà.

Karasuma thấp giọng trả lời.

"... Tôi biết cảm giác đó, khi người ta đã yêu quá nhiều, chắc chắn sẽ không thể tha thứ."

Cô ấy thốt ra những lời đó, vẫn với ánh mắt lạnh như băng, nghèo nàn cảm xúc như từ trước đến giờ, nhưng lại làm sống lưng tôi run lên bần bật.

Ánh mắt đó! Lời nói đó! Giống hệt với anh Konoha khi xé tờ giấy ghi báo cáo!

Nhưng thứ làm tim tôi lạnh cứng không chỉ có thế.

Quả nhiên Karasuma rất hận chị Tomo sao? Hận đến mức muốn giết chết chị ấy?

Karasuma lẳng lẳng gấp cuốn album lại và rời khỏi phòng.

Khi tôi định đuổi theo thì tóc tôi bị giật rất mạnh ngược trở lại.

Tóc tôi bị mắc vào một cái chùm chọi đã hỏng. Trời ạ, tại sao lại vào lúc này?!

"Này! Hãy trả lại cuốn sổ cho chị Tomo đi! Chị Tomo đang rất cố gắng tìm nó! Rồi sau đó chị hãy nói chuyện với chị Tomo đi!"

Tôi mãi miết kêu gào, nhưng Karasuma không hề quay đầu lại.

Cô bé trốn trong tủ khóa nói rằng "Chị không phải là quái vật mà là con người đúng không?".

Cơ thể này quả thật là của con người, nhưng con người đã gọi tôi là quái vật và ngoảnh mặt đi.

Quái vật là thứ vừa là con người vừa vượt lên trên con người. Là thứ nhô ra khỏi cái khung của con người. Là thứ bị con người khiếp sợ và ngược đãi.

Con người và quái vật sẽ không bao giờ tương hợp.

Nếu trông thấy hình thù ghê sợ như chống lại Chúa trời, thì dù là người tốt đến mấy cũng sẽ run lên kinh hãi, sẽ tàn nhẫn cự tuyệt mà thôi.

Vì nhìn thấy sự ghê tởm xấu xí của bản thân ở đó? Không phải, chỉ vì không thể chịu đựng nỗi cảm giác sợ hãi khi trước mắt tồn tại một thứ đang làm những việc mà bản thân hoàn toàn không làm được mà thôi.

Dù như vậy đi nữa, có một sự thật chắc chắn là quái vật đã từng là con người...

Cảm xúc mà một con người khác của tôi đã cảm nhận được lại quá ư hỗn độn, tôi thực lòng không hiểu chúng là tình yêu đi cùng sự đồng cảm, hay là hận thù mang theo niềm căm ghét nữa.

Sự buồn phiền, nỗi đau, cơn giận dữ đã làm tổn thương chính những điều quý giá rồi.

Không thể tha thứ... Kẻ đã gây tội, phản bội niềm tin.

Chỉ nhìn thôi cũng khiến lồng ngực bị cào cấu! Muốn xóa sổ đi tất cả!

Thế nhưng đó là nguyện vọng ích kỷ của tôi. Còn chẳng phải là lời hứa, chỉ là một sự ép buộc đơn thuần.

Tôi đã mơ một giấc mơ ngu ngốc, nơi một con người khác của mình hiện thực hóa những điều mà bản thân hoàn toàn không làm được.

Mở đầu cuốn sổ bí mật lấp đầy những ngôn từ ngọt ngào, thể hiện hai người cùng nghĩ về nhau, khen ngợi nhau, thương yêu nhau. Thế mà, một người ghê sợ một người, một người đổ lỗi cho một người, tất cả mọi thứ đều sụp đổ.

Tình yêu thật dễ thay hình đổi dạng biết bao. Chuyện đó có lẽ cô bé hạnh phúc ấy sẽ không thể nào hiểu được.

SỰ TÔN THƯƠNG CỦA CÔ GÁI

VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Do bị giáo viên gọi lại sau khi tan học nên tôi bị trễ giờ đến buổi tập.

Bị hỏi đi hỏi lại rằng "Có vẻ tiết năm tiết sáu em không có ở phòng y tế, em đã làm gì, ở đâu ?", tôi bối rối không biết phải xử lý thế nào.

Sau một hồi liên tục viện một cái cớ khổ sở là "K-Khi em định đến phòng y tế thì em bị đau bụng và không thể bước nổi một bước ra khỏi nhà vệ sinh", thì cuối cùng, "Ái ái ái... lại thế rồi, cái chốt, hiện tượng hoàn hình băng hoại lại..."

(Gestaltzfall: một loại ảo giác do các tế bào thần kinh nhận biết của não bộ trở nên mệt mỏi, khả năng nhận biết giảm sút, dẫn đến hiện tượng lo lắng, rối loạn)

Tôi ôm rịt bụng và rời khỏi phòng giáo viên như trốn chạy.

Khi tôi lao vào phòng âm nhạc cũng là lúc mọi người đang làm đạo cụ và phục trang cho vở kịch.

Chuyện đó thì cũng tốt thôi, nhưng tôi cực kỳ kinh ngạc khi chứng kiến cảnh anh Konoha và Hitomi ngồi xõm trên sàn cạnh nhau và cùng đóng đinh với vẻ thân thiết.

Hai người vừa làm việc vừa nói chuyện gì đó với nhau vô cùng hào hứng!

Chị Nanase ngồi trên ghế xếp làm công việc khâu vá, cứ chốc chốc lại lén nhìn anh Konoha và Hitomi với vẻ lo âu.

C-Cái gì?! Sự sắp đặt này là gì vậy? Người ở bên cạnh anh Konoha không phải là chị Nanase mà lại là Hitomi! Hitomi cực kỳ lạnh lùng và không quan tâm đến con trai đó từ lúc nào lại có mối quan hệ nói chuyện vai kề vai với anh Konoha vậy hả? Đã có sự phát triển kịch tính nào xảy ra trong vài chục phút tôi không tồn tại ở đây thế!

"HHHHHHHHHitomi...!"

Tôi cố sức gọi bằng giọng cao chót vót.

Hitomi và anh Konoha ngẩng mặt lên nhìn tôi.

"Xin chào, Hinosaka."

Anh Konoha mỉm cười dịu dàng, giống như lúc chia tay với tôi trước cầu thang sau giờ nghỉ trưa vậy.

Ừ... Nhìn có vẻ tâm trạng anh ấy tốt hơn thường ngày, điều đó có phải do tôi tưởng tượng ra không thế?

Tôi chồm người ra đằng trước và hỏi.

"Chào anh, anh Konoha. Anh đang nói chuyện gì với Hitomi thế?"

Anh Konoha trả lời trơn tru.

"Chuyện phiếm thôi."

Hitomi cũng nói một cách lạnh lùng.

"Không phải chuyện gì to tát đâu."

"H-Hừm... Vậy ạ?"

Tôi lăm băm, tim đập thành thịch.

Lát nữa tôi phải hỏi chị Nanase thử mới được. Không phải tôi n-nghĩ ngờ gì Hitomi, nhưng...

"Thế nhé Fuyushiba. Phần tiếp sẽ nói qua mail."

Anh Konoha đứng dậy và bước đi.

Vừa nãy anh ấy tính rui nói tới "mail"! Anh Konoha biết địa chỉ mail của Hitomi à?!

"HHHHHitomi! Thế này là sao!"

Khi tôi tiến sát lại hỏi dồn thì Hitomi quay mặt đi với vẻ u ám...

"A, mình biết cuốn tạp chí này! Là tờ tạp chí đăng Cô gái văn chương đúng không?"

Giọng của các cô gái tôi nghe thấy từ sau lưng làm tôi giật thót người.

Cô gái văn chương?!

Quay đầu lại, tôi thấy mấy cô bạn trong đội đồng ca lúc nãy đang sơn màu cho mấy tấm ván nhưng giờ đã nghỉ tay và cùng dòm vào một cuốn tạp chí tiểu thuyết.

"Trời, toàn chữ là chữ! Đây là loại tạp chí mà mấy ông bố sẽ mua đúng không? Cậu đọc cái thứ này hả?"

"Trong này có một tiểu thuyết mà tớ thỉnh thoảng đọc để giết thời gian, hay cực kỳ. Tớ muốn đọc phần tiếp theo nên mới mua đây."

"Tớ biết! Cô gái văn chương đúng không? Tớ cũng đọc trong cuốn mà bố mua về, đọc xong tim đập thành thịch ấy. Nói sao nhỉ? Cảm giác vừa

ngọt vừa chua vừa thân thương quen thuộc."

"Đúng! Chính thế! Kiểu 'Mình biết cảm giác này~' hay đúng hơn là cứ cảm thấy như trước đây cũng từng đọc thứ gì đó tương tự."

"Ồ, thu hút đến vậy sao. Tác giả là ai thế?"

"Không thấy ghi."

"Hả? Vậy là sao chứ?"

"Hừm, tớ cũng chẳng biết. Chỉ riêng tiểu thuyết này là không thấy tên tác giả ở đâu cả! Ở danh sách tác giả in ở cuối tạp chí cũng viết mỗi tiêu đề Cô gái văn chương, sau đó chỉ là một ô trống."

"Tò mò thật đấy, không biết là ai viết nhỉ. Tớ cũng có cảm giác đã đọc văn phong này ở đâu đó rồi... Ấm áp, trong sáng, ư ư ư... không nhớ nổi."

Thấy tôi đột nhiên nghiêm mặt lại và im lặng, Hitomi nhìn tôi vẻ khó hiểu.

Thế nhưng, tôi không thể để ý đến việc đó.

Hình dạng thế giới bỗng chốc đổi thay, trong đầu tôi hiện lên khung cảnh chiều tà. Người con trai vừa gọi tên một người rất đồi quan trọng với mình vừa khóc.

Đó là khung cảnh tôi đã tận mắt chứng kiến, cũng là cảnh cuối cùng tôi đọc được khi dòm trộm nội dung trong máy tính của anh Konoha...

Thư mục có chứa tiểu thuyết ấy được đặt tên là "Cô gái văn chương"!

Thêm nữa, người biên tập viên tên là Sasaki đã nói chuyện với anh Konoha tại nhà xuất bản mà anh ấy dẫn tôi đến để điều tra về vụ việc của chị Akari.

Rằng chuyện đó vẫn đang tiến hành, rằng nó sẽ trở nên ồn ào lắm... Và anh Konoha lúc đó đã trả lời với ánh mắt kiên định trường thành.

... Cháu sẽ không chạy trốn nữa.

Mồ hôi tôi túa ra, trống ngực đổ dồn như sắp phát nổ. Khi tôi chuyển hướng nhìn về phía anh Konoha, anh ấy đang đứng bên cửa sổ với nét mặt cực kỳ gay gắt.

"!"

Sự tối tăm của ánh mắt ấy làm tôi nín thở.

Anh Konoha cũng nghe thấy những giọng nói đang bàn tán về tiểu thuyết sao? Anh ấy mím môi, trông vô cùng đau khổ, cứ như một tội nhân... Ánh mắt giống như khi nhìn đắm đắm vào màn hình máy tính trong giờ nghỉ trưa vậy.

Tôi nhận ra chị Nanase cũng đang nhìn về phía anh Konoha với gương mặt như đang lo sợ.

Ánh nắng yên ả của mùa thu tràn vào từ cửa sổ.

Nhưng tôi lại cảm thấy nơi anh Konoha đang đứng vô cùng xa cách với thế giới của chúng tôi. Khi đó, sau lưng tôi vang lên một giọng khỏe khoắn.

"Ở này, đằng kia, tay chân đi vắng hết rồi à."

"Em xin lỗi chị Tomo ~ Nhưng mà tiểu thuyết này hay lắm chị ơi~. Chỉ đọc hội thoại của cậu nam chính với cô bé nữ chính là tim em đã thót lên rồi ấy."

"Đúng đúng! Em có cảm giác dù không nói ra bằng lời thì họ vẫn quan tâm đến nhau, hiểu tâm tư của nhau, điều đó làm em ngưỡng mộ, mỗi

quan hệ như thế này thật tuyệt. Hay chị Tomo cũng đọc thử đi ạ?"

"A ha, thôi tha cho chị."

Chị Tomo xua tay.

"Tại vì quan hệ mà hai người hiểu lẫn nhau..."

Giọng chị ấy hơi trầm đi, mang theo tiếng vang u sầu và chua xót.

"Chỉ toàn giả dối... và sẽ trở nên đau buồn mà thôi."

Khi tôi quay đầu lại, chị Tomo đang cười như một cậu bé.

"Đùa thôi... Đơn giản là chị không hợp với thể loại thanh xuân lắm. Đọc vào xấu hổ chết mất. Nếu mấy đứa có đề cử nào thuộc thể loại hành động thì giới thiệu cho chị nhé."

Cả giọng điệu và nét mặt của chị Tomo đều tươi tỉnh không khác ngày thường. Nhưng tôi cảm nhận được chị ấy đang ép buộc chính mình, điều đó làm sâu trong lồng ngực tôi trở nên xáo động.

Khi tôi đưa ánh nhìn của mình trở lại phía anh Konoha, anh ấy vẫn đang mang gương mặt u tối.

Và cả chị Nanase... cũng đang nhìn anh Konoha với vẻ hết sức bất an.

Sáng hôm sau.

Ở hành lang trước khi bắt đầu tiết sinh hoạt chủ nhiệm, tôi cầm trong tay cuốn tạp chí có đăng chương đầu của Cô gái văn chương và liên tục bản thảo.

A... Tôi thật muốn nhảy bổ vào lớp anh Konoha và hỏi "Tác giả cuốn tiểu thuyết này là anh Konoha à?!". Nhưng mà hôm qua, khi mọi người nói

chuyện về Cô gái văn chương, mặt anh ấy cứng đờ ra và anh ấy im lặng không nói gì. Có thể anh ấy không muốn ai đụng chạm vào việc đó.

Cả lần chúng tôi đến nhà xuất bản Gió đầu hè, dù tôi có hỏi "Anh có quan hệ thế nào vậy ạ?" bao nhiêu lần thì anh ấy cũng toàn đánh trống lảng và không cho tôi biết.

Nhưng mà nhưng mà, dù không có tên tác giả nhưng cái này đúng là do anh Konoha viết đúng không? Tên nhân vật giống hệt với những gì tôi từng đọc hồi trước, nhà xuất bản cũng là Gió đầu hè luôn. Không thể nào có nhiều sự trùng hợp đến thế.

Rốt cục anh Konoha là người như thế nào?!

Thứ cảm giác xa cách đau nhói nhói mà tôi cảm thấy ở phòng âm nhạc hôm qua.

Sâu trong cơ thể tôi trỗi dậy những cơn run rẩy, sinh ra bởi nỗi bất an rằng anh Konoha đang nhanh chóng rời xa khỏi vị trí mà cho đến lúc này anh ấy vẫn luôn ở đó.

"Q-Quả nhiên là nên hỏi trực tiếp thôi."

Đúng lúc tôi chuẩn bị tinh thần sẵn sàng và cất bước, một bàn tay bất thành linh vươn tới từ đằng sau và lấy cuốn tạp chí khỏi tay tôi.

"Oái!"

Tôi giật thót khi nhìn thấy Karasuma đang lật các trang giấy.

"Là tiểu thuyết mà Tomoko bảo là... toàn giả dối đây nhì."

Giở từng trang với gương mặt lạnh tanh, cô ấy bước đi không hề gây tiếng động.

"Đợi chút đã. Đó là sách của tôi..."

Tôi vội vàng đuổi theo sau.

Karasuma không buông tờ tạp chí ra còn tôi bám theo cô ấy, cuối cùng thành ra tôi lại trốn tiết và đến phòng âm nhạc như mọi lần.

A~ Sẽ lại bị giáo viên gọi lên nữa cho mà xem ~.

Karasuma ngồi lên bàn, lật trang tạp chí trong im lặng.

"Nè, nếu chị muốn đọc tiểu thuyết thì đừng có bỗng dưng len lén áp sát sau lưng người ta. Chị nên nói một câu 'Cho tôi mượn đi' mới phải."

"..."

"Vội lại, buổi sáng, khi gặp người quen, ít nhất cũng nên nói 'Chào buổi sáng' chứ."

"..."

Mặc cho tôi nói gì, Karasuma vẫn giữ im lặng.

Cuối cùng cô ấy cũng gấp tạp chí lại và lẩm bẩm.

"... Đúng là đầy dối trá. Một câu chuyện khó chịu, đầy rẫy lừa bịp như kẻ ôm lí tưởng viễn vông Victor."

Lờ tôi chán chê xong lại còn nói thế?! Tôi tức mình, cảm thấy cứ như cô ấy nói xấu anh Konoha.

"Không có chuyện đó đâu! Hôm qua tôi cũng đọc rồi, đó là một câu chuyện xinh đẹp, dịu dàng, trong suốt như nước soda lấp lánh. Tính cách của người viết đã được thể hiện ra đó!"

"Với cô thì đúng vậy. Nhưng với những người ôm bóng tối trong tim thì chắc chắn tiểu thuyết này là chất độc. Đối với con quái vật biết rằng tháng ngày hạnh phúc chẳng bao giờ kéo dài lâu... rằng đó chỉ là giấc mơ giả dối..."

Tôi ngăn người khi nghe thấy từ "quái vật".

Và lúc ấy, trông Karasuma có chút buồn rầu.

"Ừm... tôi cũng không hiểu lắm đâu nhưng... cho dù tôi cực kỳ thích phim về xác sống, tôi cũng vẫn thích những bộ phim tươi đẹp ấm lòng. Dù nhân vật xuất hiện có hoàn toàn khác bản thân, thì tôi vẫn say mê và ao ước, rằng giá mà mình được giống như thế, nếu được như vậy thì tốt biết bao~."

Karasuma đặt tạp chí xuống bàn rồi nói.

" 'Quái vật' trong Frankenstein cũng đã ngưỡng mộ một gia đình tốt bụng sống ở trong rừng."

Phân đoạn đó cũng đặc biệt để lại ấn tượng trong tôi.

Quái vật vừa mới thức tỉnh, trên đường trốn chạy, sau khi phải chịu nhiều ngược đãi từ con người, nó chạy tới một căn lều nhỏ trong rừng và buộc phải sống chui lủi ở đó.

Ban ngày thì nhốt mình trong lều, khi đêm tới thì đi tìm quả và rễ cây để dùng làm thức ăn.

Niềm an ủi của quái vật là gia đình sống ở căn nhà bên cạnh.

Một ông già mù cùng với con trai và con gái.

Tuy nghèo đói nhưng họ sống yêu thương tương trợ lẫn nhau. Khung cảnh của gia đình ấy phản chiếu trong mắt quái vật đẹp đẽ và đáng quý vô

cùng.

Quái vật đã bí mật giúp đỡ công việc của họ và nhận được sự biết ơn.

Trong thời gian ấy, quái vật khao khát được giao lưu với họ, mong muốn trở nên thân thiết với những con người ấy, nhưng gã vẫn băn khoăn, liệu hình dáng dị dạng kinh khủng của mình có làm họ sợ hãi? Liệu mình có lại bị ngược đãi nữa hay không? Vì thế, quái vật mãi không dám xuất hiện trước mặt gia đình đó.

"... Quái vật đã nhìn gia đình hạnh phúc đó với tâm trạng như thế nào nhỉ?

Vì sự ngưỡng vọng luôn đi kèm với nỗi đau. Thứ càng quý giá bao nhiêu thì lại càng sợ sẽ phá hỏng, không thể lại gần... không thể chạm vào...

Mặc dù thứ ở trước mắt đẹp đẽ vô cùng... bản thân lại chẳng bao giờ có thể trở thành một phần trong đó. Dù ý thức được điều này mà vẫn tiếp tục nhìn chăm chăm không chớp mắt, chẳng phải chính là sự khốn khổ như sống trong địa ngục đó sao?

Dù vậy... vẫn còn tốt nếu còn có thể nhìn... nhưng đến cả điều đó cũng đã mất đi..."

Giọng Karasuma thấp như tiếng thì thầm, đánh rơi những ngôn từ trong suốt mỏng tang vào trong trái tim tôi.

Mỗi khi chúng chạm vào trái tim tôi, tôi cảm thấy lạnh người, tâm can run lên từng đợt.

Tôi muốn có người trò chuyện.

Tôi muốn người ta coi kẻ xấu xí này là bạn hữu.

Tôi muốn sống cùng những con người xinh đẹp, hiền hòa.

Quái vật không thể chế ngự mong ước của mình nữa và van vãn ông già mù làm ơn hãy đón nhận gã.

Nhưng đúng lúc đó đám trẻ con về nhà, chúng la lên hoảng sợ.

Gã bị quật bằng gậy, trái tim cũng bị đánh đến vụn nát tang thương. Gia đình đó chuyển nhà đi, đến cả việc ngắm nhìn họ cũng bị tước đoạt mất, quái vật rơi xuống lòng vực sâu thẳm của nỗi tuyệt vọng không điểm dừng.

"... Việc mang trong mình hi vọng đồng nghĩa với việc sẽ tuyệt vọng vào một thời điểm nào đó... Con người không thể đón nhận quái vật được đâu... Vì thế quái vật dù muốn gặp... cũng không thể gặp... Nó không thể chịu đựng nỗi việc nhìn thấy sự ghê tởm ghét bỏ hiện lên trên mặt đối phương..."

Những ngôn từ buồn bã không phải được thốt ra hướng đến tôi mà như đang nói với chính mình.

Quả thật Karasuma và anh Konoha rất giống nhau.

Tôi nhận ra lời nói và nét mặt của anh Konoha dù thế nào đi nữa cũng vẫn trùng khớp với lời nói của Karasuma. Cho dù anh Konoha có bạn bè, vẫn đến trường và được mọi người đón nhận một cách bình thường như thế.

Tại sao tôi lại cảm thấy anh Konoha giống với Karasuma, người đã tách mình ra khỏi vòng tròn và bị gọi là quái vật? Tại sao ngược tôi lại bị siết chặt đến thế này?

Vị trí của hai người đó đáng lẽ phải khác biệt như quái vật và Victor mới đúng.

... Có lẽ, anh cũng là quái vật đấy.

Tôi đã tiếp nhận câu nói đó của anh Konoha và chỉ coi nó như là một lời bông đùa.

Ngực tôi đau rất.

Thân thể cũng lên cơn nhức nhối.

"Karasuma, tôi không sợ quái vật đâu. Vì tôi thích phim kinh dị lẫn xác sống mà. Chắc chắn có thể trở thành bạn bè được đấy."

Tôi tuyên bố bằng cảm xúc nghiêm túc thật lòng.

Tôi rất giận quái vật đã làm chị Tomo đau khổ. Tôi đã nghĩ tôi sẽ cho kẻ đó biết tay.

Nhưng, giống như việc cầu mong hiểu được nỗi khổ tâm và sự đau đớn của anh Konoha, tôi muốn biết tại sao Karasuma lại trở thành quái vật.

Tôi muốn đưa Karasuma quay lại vòng tròn của con người.

"Chị Tomo cũng lo lắng cho chị. Thế nên tôi sẽ trở thành đồng minh của chị, hỗ trợ chị làm lành với chị Tomo."

Karasuma đắm đắm nhìn tôi bằng ánh mắt thăm dò.

"Chị cũng sẽ có thể đến trường trở lại thôi. Hãy cùng nhau nghĩ kế hoạch phục hồi nào! Trước tiên là viết thư cho chị Tomo! Sau đó là nướng bánh! Sẽ là bánh chúc mừng màu trắng và hồng. Chị Tomo từng nói rằng thích bánh pho mát nên hãy làm cái đó đi. Thêm chữ xin lỗi trên đó thì sao? À phải rồi, Karasuma sáng tác nhạc được nhỉ? Nếu vậy chị có thể viết bài hát xin lỗi được đó. Tôi sẽ hát trước mặt chị Tomo cho."

"..."

Karasuma im lặng. Tôi cười toe, giơ tay phải ra trước.

"Nè, hãy làm bạn đi."

Thế nhưng Karasuma không cầm lấy tay tôi mà lại tránh ánh nhìn sang hướng khác.

"... Tôi đã biết quá nhiều về việc phản bội và bị phản bội để mà tin vào điều đó rồi."

Anh mắt nhắm tối đó làm tim tôi đau nhói.

"Tôi sẽ không phản bội đâu. Hãy xem như là thử nghiệm và tin tôi đi."

Dù tôi có nói hết nước hết cái, thì tay của Karasuma vẫn không động đây.

Cuối cùng, cô ấy lẳng lặng đứng dậy, thì thầm...

"Walton hay mơ mộng kia, chắc chắn sẽ đến lúc cô hối hận vì những gì mình nói lúc này."

... Rồi đi mất.

Khi tôi quay lại lớp học với tâm trạng nào nề thì thấy anh Konoha đang đứng đợi ở hành lang.

"!"

Tôi cuống lên, lập tức giấu tờ tạp chí xuống bên dưới áo đồng phục. Anh ấy hỏi với gương mặt lạnh lẽo đến mức tôi tưởng như sắp có một binh đoàn chim cánh cụt diễu hành ở phía sau.

"Bụng em sao rồi, Hinosaka? Em đã đến phòng y tế à? Anh nghe Fuyushiba bảo là dạo này em ra vào phòng y tế liên tục. Anh không biết là em lại mong manh dễ vỡ thế đấy."

"E-Em cũng không biết là anh Konoha và Hitomi thân thiết với nhau như vậy đâu ạ. Với lại ra vào liên tục... thực ra chỉ khoảng 2, 3 lần thôi. Với một nữ sinh lớp 10 là quá bình thường ạ, ở mức trung bình ạ."

Tờ tạp chí sắp sửa tuột xuống, tôi bèn ôm lấy bụng và khẩn thiết nói.

"A, lại bị ảo giác hoàn hình băng hoại rồi..."

Anh Konoha chồm người ra phía trước và hét như tát nước vào mặt tôi.

"Khi anh vừa mới nghĩ là em biết nghe lời thì em vẫn chơi trò pháp sư diệt quỷ phải không?"

"Oa oa, anh đừng gí sát mặt nồng nhiệt đến vậy ạ. Em sẽ lại muốn hôn anh mất."

Tôi nói thế xong, anh ấy lập tức đưa mặt xa ra và lườm tôi một cách khỗ sở.

"Nếu bị làm thế lần thứ hai, anh sẽ không chịu được đâu."

"Phải đấy ạ. Lần thứ hai sẽ do anh Konoha chủ động mà."

"Anh không nói thế và anh cũng sẽ tuyệt đối không làm thế!"

Chuông báo bắt đầu giờ học vang lên, anh Konoha tặc lưỡi.

"Giờ nghỉ trưa anh đợi em ở phòng câu lạc bộ."

Vẫn giữ nguyên bộ mặt ở chế độ thuyết giáo, anh ấy tuyên bố như vậy và rời đi.

Tôi chạy vào lớp, rơm rớm nước mắt bắt đền Hitomi.

"... Ừ ừ... Hitomi bán đứng tớ cho anh Konoha à?"

"... Tự làm tự chịu. Nếu không bị anh Inoue thuyết giáo cho một bài thì cậu sẽ chẳng chịu thôi làm mấy trò ngu ngốc đúng không?"

Hitomi chán chường quay đi.

Giờ nghỉ trưa. Cầm theo bọc đựng com hộp, tôi đi tới phòng sinh hoạt của câu lạc bộ Văn học.

"Em, em xin phép."

Cảm giác y hệt một đứa học sinh bị gọi lên phòng định hướng học sinh. Anh Konoha đã đến trước, liếc xéo lên nhìn tôi từ đầu bàn đối diện.

Tôi bị bắt phải khai nhận toàn bộ mọi việc xảy ra cho đến lúc này.

Cả việc tôi đã nói chuyện với Karasuma ở phòng âm nhạc hôm nay nữa.

Anh Konoha công khai mĩa mai tôi hết nấc, lúc thì lườm tôi lúc thì thở dài thườn thượt.

Cuối cùng vai anh ấy rũ xuống, đồng thời cúi gục đầu áp tay lên trán.

"... Anh nghĩ là cảnh báo của đàn anh cũng hoàn toàn vô dụng đối với Hinosaka rồi. Sao em toàn tự đâm đầu vào những việc phiền toái thế nhỉ?"

"Nhưng chị Tomo bây giờ vẫn còn rất đau khổ. Ở phòng âm nhạc, chị ấy cứ kiểm tra hết lần này đến lần khác xem cửa sổ đã khóa chưa, hết lần này đến lần khác nhòm xuống gầm bàn, lại còn giấu mọi người khóc một mình nữa!"

Tôi cố hết sức biện bạch. Mỗi lần nhớ lại khung cảnh tôi thấy lúc đó, ngực tôi lại như sắp sửa rách tan.

"Vớì lại, em nghĩ Karasuma cũng có lý do nào đó mới bị biến thành quái vật!"

Chị Tomo và Karasuma. Hai người vốn dĩ là bạn bè tại sao lại phải sợ hãi và căm hận nhau cơ chứ? Nếu biết được lý do ấy, chắc chắn sẽ có thể biến thành sức mạnh của cả hai người.

Anh Konoha đăm đăm nhìn tôi.

Gương mặt chín chắn, đăm đăm nhìn, với vẻ đau đớn...

"Hinosaka thẳng thắn thật đấy."

"Ờ?"

Anh Konoha không cười, trái lại còn có vẻ lo lắng. Thế nhưng anh ấy đặt tay cái bộp lên đầu tôi và nói.

"Những thành viên lớp 12 khi xảy ra sự việc năm ngoái thì tốt nghiệp mất rồi nhưng những học sinh lớp 11 thì vẫn còn ở đây nên sau giờ học chúng ta sẽ thử hỏi chuyện. Anh sẽ nhờ trước cho."

Mặt tôi liền giãn ra toe toét.

"Cảm ơn anh! Anh Konoha! Em hôn cảm ơn anh một cái có được không?"

Anh Konoha nhăn mặt hết cỡ và rút tay ra khỏi đầu tôi.

"Từ chối."

"Thế ạ, tiếc thật. A, thế còn tập kích thì phải làm sao ạ?"

"Anh sẽ thông báo trước cho Sendou. Cũng phải nói với Kotobuki nữa nhĩ."

"E-Em sẽ báo cho chị Nanase!"

Việc tôi không muốn để anh Konoha và chị Nanase tiếp xúc gần nhau hơn nữa có phải là chơi xấu không ta?

Anh Konoha chắc cũng chẳng biết tôi đang nghĩ những chuyện như vậy đâu. Tuy anh ấy mắt tròn mắt dẹt khi thấy sự hăng hái của tôi, nhưng rốt cục anh ấy vẫn đáp:

"Ừ, nhờ em đấy."

Khi tôi ghé qua lớp của chị Nanase sau khi ra khỏi câu lạc bộ Văn học thì được cho biết rằng chị ấy đã đến thư viện.

Giờ nghỉ trưa cũng chỉ còn chút xíu nên tôi rảo bước tiến chạy đến thư viện.

Mặc dù tôi nghĩ chị ấy đang trực ở bàn lễ tân nhưng chị ấy lại không có ở đó và người của ủy ban thư viện bảo với tôi rằng:

"Chị Kotobuki đang nghe nhạc ở góc máy tính đấy."

Tôi thử đến đó và thấy chị ấy đang áp tai nghe vào tai, gương mặt buồn rầu với hàng mi sụp xuống.

Trong khi các học sinh khác chuẩn bị quay về lớp học thì chỉ mình chị Nanase không cựa quậy chút nào, vẫn ngồi yên nghe nhạc.

Tôi ngại ngần chọc ngón tay vào lưng chị ấy.

Vai chị Nanase giật nảy lên, chị ấy quay đầu lại. Nhìn thấy tôi, mắt chị ấy càng mở lớn, rồi chị ấy tháo tai nghe ra.

Một giọng hát trong vắt lọt ra từ đó.

Giai điệu dịu dàng mềm mại, lời ca có vẻ là tiếng Anh.

Tôi truyền đạt lại rằng sau giờ học câu lạc bộ Văn học có việc bận nên tôi và anh Konoha sẽ vắng mặt trong buổi tập kịch. Nghe xong, chị ấy thì thầm bằng giọng yếu đuối.

"... Thế à? Chị biết rồi."

Trong khoảng thời gian đó, tiếng hát vẫn liên tục phát ra từ chiếc tai nghe.

"Giai điệu này em nhớ là mình đã nghe rồi, là gì nhỉ?"

"... Là Amazing Grace đấy."

"A, thánh ca chị nhỉ! Em nhớ ra rồi! Anh trai em có CD! Đây là giai điệu nổi tiếng được xem là có thể gột rửa tâm hồn nhỉ! Chị Nanase có gu chọn nhạc sâu sắc thật."

Chị Nanase vừa rút đĩa CD ra khỏi máy tính vừa thì thầm bằng giọng trầm xuống.

"Bạn thân của chị... rất thích bài này. Cậu ấy nói mỗi khi nghe thánh ca sẽ có thể cảm thấy yêu mến toàn bộ thế giới này..."

Tiếng âm vang u tối làm người tôi cứng đờ ra không thể cử động được.

Quả nhiên chị Nanase không khỏe chút nào. Đã có chuyện gì sao?

Có lẽ nào là chuyện Cô gái văn chương hôm qua? Tuy tôi không dám hỏi anh Konoha, nhưng có phải chị Nanase cũng biết tác giả tiểu thuyết là anh Konoha không nhỉ?

"Chị ơi!"

"Nghe này...!"

Giọng nói của chị Nanase và tôi đâm sầm vào nhau.

Sau khi cả hai chăm chú nhìn nhau bằng bộ mặt nhất gan cứng lại vì căng thẳng...

"Không có gì hết."

"E-Em cũng không có..."

Cả hai cùng rút lại lời định nói và nhìn lảng sang hướng khác.

Bầu không khí khó xử cứ như vậy suốt từ lúc đó.

Muốn gặp.

Dù chỉ một chút thôi cũng được, tôi muốn kể chuyện, muốn trao đổi với cô ấy đôi lời, muốn chăm chú nhìn thẳng vào mắt nhau, muốn cảm nhận sự tồn tại của cô ấy ở cự li gần.

Mặc dù tôi biết tôi không thể làm những việc như là lộ diện trước mặt cô ấy.

Nếu tôi lộ mình, đến cả điều ước ao khiêm tốn cũng sẽ bị đập vỡ thành từng mảnh, tựa như con quái vật bị nguyên rửa.

Chắc rằng tôi cũng không thể nhìn chăm chú nữa đâu.

Dù vậy đi nữa, tôi muốn gặp... vẫn muốn gặp...

Tôi muốn người chú ý đến.

Ký ức ngọt, rất ngọt ngào của một năm về trước.

Những ngôn từ trao nhau mộc mạc không chủ đích và những đầu ngón tay khẽ chạm vào nhau thân thương đến nhường nào. Hạnh phúc đến nhường nào.

Thế nhưng, cùng thời điểm ấy, có cả những ký ức tàn nhẫn như xé toạc lồng ngực chúng ta.

Với con quái vật bị đến cả người sáng tạo vứt bỏ, liệu có còn cái gì mà nó có thể tin tưởng được nữa không?

Chính Victor cũng sẽ không bao giờ ôm lấy quái vật.

Sau khi tan học. Ở phòng sinh hoạt câu lạc bộ Văn học, một học sinh lớp 12 là thành viên cũ của đội hợp xướng đã kể cho chúng tôi những chuyện xảy ra hồi ấy.

Đội hợp xướng qua các thế hệ đều chỉ có các thành viên là nữ.

Cán bộ như là đội trưởng hay đội phó được chọn phần lớn là tiểu thư của các gia đình giàu có, kiểu như được đi học trường tư từ mẫu giáo trở đi, lại có thêm cả những thành phần thân cận chuyên đi theo nữa, nhìn chung đã tạo ra một bầu không khí xã giao lịch thiệp.

"Lúc thì trang trí phòng câu lạc bộ bằng hoa, lúc lại cắm hoa hồng hoặc hoa huệ tây Casablanca vào bình cổ. Họ hay trao đổi bánh quy tự làm, hoặc thư tay viết trên giấy có hoa văn, và nói cho nhau nghe cách mỗi người giải nghĩa về giai điệu hoặc lời bài hát.

Đã vậy câu chào hỏi lại còn là 'Chúc một ngày tốt lành' nữa chứ! Có cả quy ước là khi vô tình gặp đàn chị trong đội hợp xướng ở hành lang thì sẽ chào 'Chúc một ngày tốt lành'.

Trong câu lạc bộ mà nói 'Chúc một ngày tốt lành' thì cảm tưởng cứ như mình trở thành tiểu thư vậy, rất hồi hộp và thích thú, nhưng ở ngoài câu lạc

bộ thì sẽ bị bạn bè cười và hỏi 'Vừa rồi là cái gì thế?', cũng khá là xấu hổ."

Đội hợp xướng mà chị ấy kể dường như khác hẳn với đội hợp xướng bây giờ.

Số lượng thành viên cũng lớn, có đến 30 người.

"Sendou được các chị khóa trên cưng chiều như em gái. Đặc biệt là đội trưởng, lúc nào cũng 'Tomoko, Tomoko', luôn tỏ vẻ muốn giữ Sendou ở bên cạnh. Chị ấy luôn mời Sendou đến tiệc trà ở nhà mình, đến cả trang phục mặc trong buổi tiệc hình như chị ấy cũng tặng Sendou đồ của mình. Đây, nhà Sendou là gia đình công chức bình thường, làm gì có váy vóc để mặc đi dự tiệc. Mình cũng được xem ảnh rồi, Sendou mặc trang phục thướt tha như búp bê, ngượng nghịu đáng yêu lắm.

Đội trưởng và mọi người rất vui, còn bảo "Lần tới nên cho Tomoko mặc gì nhỉ", nhưng có vẻ Sendou thực sự không thích mấy chuyện như thế lắm thì phải..."

Công nhận...

Tôi không thể tưởng tượng ra tình huống chị Tomo luôn dùng ngôi xưng của con trai ấy lại thích mặc váy giống búp bê được. Hình ảnh chị ấy trong suy nghĩ của tôi là luôn ăn mặc phong cách với những bộ đồ đơn giản dù là thường phục hay trang phục tuềnh toàng.

"Có một lần, vào ngày biểu diễn, Sendou đã mặc quần đến. Dù bọn mình đã thống nhất trang phục của tất cả mọi người là áo blouse trắng và váy dài.

Thế nhưng đội trưởng và mọi người đều không giận dữ, chỉ cười bảo "Vì là Tomoko nên đành chịu vậy." Nếu là người khác thì đã lớn chuyện rồi! Trong đội hợp xướng, lời của các chị khóa trên là tuyệt đối, không bao giờ có chuyện chống đối lại đàn chị đâu. Nhưng Sendou là nhân vật được

ưa thích số một của đội trưởng. Cả các đàn chị khác cũng đối xử đặc biệt với riêng Sendou."

Tôi bất giác lạnh người nhớ lại bức ảnh tôi thấy trong phòng dự bị.

Cô gái mặc quần đứng ở chính giữa trung tâm, xung quanh là các cô gái mặc váy dài.

Tuy tôi không thấy gương mặt đã bị bôi đen bằng bút dầu, nhưng đó hóa ra là chị Tomo!

Nếu thế, việc xuất hiện một mình với chiếc quần trong buổi biểu diễn, có lẽ là cách thể hiện suy nghĩ của chị Tomo đối với các đàn chị. Rằng tôi không thích những bộ váy đăng ten diêm dúa, cũng không phải con búp bê chơi trò thay quần áo của mấy người.

Nếu là chị Tomo có vẻ dễ làm mấy việc như vậy lắm.

Và chị ấy có sức hấp dẫn tới độ kể cả chuyện đó cũng được thứ lỗi.

"Karasuma là bạn cùng lớp của Sendou, sau khi sang tháng năm, cô ấy được Sendou dẫn đến đội hợp xướng. Cô ấy trái ngược hoàn toàn với Sendou, một cô gái nhu mì lúc nào cũng giấu mặt sau mái tóc dài đen tuyền của mình và chỉ nói chuyện với mỗi Sendou mà thôi. Mình còn chẳng nhớ được giọng của Karasuma như thế nào nữa. Khi hai người nói chuyện với nhau, bọn mình nghe được tiếng Sendou nhưng giọng Karasuma quá nhỏ không thể nào nghe được."

Giọng nói trầm, yếu ớt, như tiếng vỗ cánh vo ve.

Thế nhưng đó cũng là giọng nói lưu dấu lại trong tai một cách lạ kỳ. Karasuma đã cho riêng mình chị Tomo nghe được giọng nói ấy.

Đó là vì chỉ có chị Tomo mới đặc biệt với Karasuma sao?

"Cảm giác Karasuma ngưỡng mộ Sendou, thậm chí là sùng bái. Sendou cũng rất chú ý quan tâm đến Karasuma. Hình như còn viết nhật ký trao đổi trong sổ tay với Karasuma nữa."

Là cuốn sổ màu rượu vang!

Cuốn sổ đó là nhật ký trao đổi của hai người.

Hai người thân thiết đến mức bộc bạch hết tâm tư bí mật trong cuốn nhật ký trao đổi ấy.

Vậy mà tại sao Karasuma lại biến thành quái vật?

Tại sao chị Tomo lại đuổi Karasuma ra khỏi đội hợp xướng?

Tôi giấu đi hơi thở, căng tai nghe đàn chị kể tiếp câu chuyện.

"Karasuma viết nhạc đây. Sau đó cô ấy thêm lời bài hát rồi đưa cho đội trưởng và mọi người xem. Cô ấy muốn biết có thể đem nó đến buổi biểu diễn được không."

"Là Frankenstein đúng không ạ?!"

Tôi nhồm người ra trước. Chị khóa trên nghiêng đầu.

"Mình không biết tiêu đề... nhưng hình như không phải một bản mà là một liên khúc. Bản thân việc viết nên một bản nhạc đã rất hoành tráng rồi đúng không? Đã vậy, Karasuma nhút nhát ấy còn tự mình cho đội trưởng xem bản nhạc nữa.

Nhưng đội trưởng cùng những người khác đã coi bản nhạc của Karasuma là trò cười, còn nói 'Bản nhạc mới ghê rợn hạ cấp làm sao, đời nào lại có thể hát một giai điệu vớ vẩn như thế ở buổi biểu diễn của đội hợp xướng giàu truyền thống chứ'."

Đàn chị khối 12 nhăn mặt.

Gương mặt của cả tôi cả anh Konoha đều tối sầm đi.

Bản nhạc quan trọng mình nỗ lực tạo ra bị lãng nhục như thế, không biết Karasuma đã đau đớn đến nhường nào.

"Ngay từ đầu đã là một thử thách thiếu cần trọng rồi. Đội hợp xướng ngày ấy mang bầu không khí sẽ không cho phép cái gì khác ngoài những danh khúc cổ điển, cho nên giai điệu hiện đại hay jazz đều bị đối xử như sản phẩm thị trường phù phiếm.

Kể cả Sendou mà đội trưởng yêu quý, từ khi gia nhập đội hợp xướng cũng từng nỗ lực đề xuất việc biểu diễn ca kịch mà còn bị bác bỏ thẳng thừng, nên nguyện vọng của Karasuma chắc chắn không bao giờ được thông qua."

Hơn nữa, vì đã gây chú ý với sự việc đó, Karasuma bắt đầu bị các đàn chị khối trên đày đọa.

"Đó là những hành động xấu xa nhỏ mọn, như là không chuẩn bị ghế ngồi cho Karasuma, hoặc khi phát nhạc phổ thì cố tình làm rơi rồi dẫm lên. Thế nhưng, mình nghĩ chuyện khó khăn nhất đối với Karasuma là việc Sendou đứng về phía đội trưởng."

Tôi sững sờ nuốt khan.

"Chị Tomo cũng bắt nạt Karasuma cùng với đội trưởng và những người khác ạ?"

Chị lớp 12 lắc đầu.

"... Không phải vậy, nhưng cô bé chỉ im lặng nhìn đội trưởng dẫm lên nhạc phổ của Karasuma, khi cần bắt cặp thì mời bạn khác không phải

Karasuma... Mình đoán có thể đội trưởng đã bảo cô bé không được nói chuyện với Karasuma... Chị ấy cũng từng cố tình lớn tiếng nói kháy rằng "Tomoko phải biết chọn bạn mà chơi chứ". "

"Thật sao..."

Kể cả một chị Tomo đã thể hiện ý chí của bản thân trước đội trưởng và các đàn chị bằng cách một mình mặc quần mà cũng không thể ở bên người bạn bị bắt nạt và trở thành đồng minh của người đó sao?

Quyền lực của những học sinh lớp 12 tuyệt đối đến mức đó?

"Vì thế mình cũng hiểu cảm xúc của Karasuma khi bùng nổ và bắt đầu trả thù nhóm của đội trưởng... Chỉ là những gì Karasuma đã làm lại độc ác quá... Việc đó không bình thường, rất điên rồ đấy."

Nội dung mà đàn chị lớp trên kể lại với gương mặt căng cứng chứa đựng cảm giác thực tế của người có liên quan, quả nhiên cũng khủng khiếp một cách chân thực hơn câu chuyện tôi nghe từ anh Konoha nhiều.

Những đoạn văn quái gở được nhét vào trong cặp và ngăn bàn của thành viên đội hợp xướng, ở đó viết những bí mật cá nhân kèm theo những lời vu khống vô căn cứ, mọi người đều rơi vào tình cảnh ngờ vực lẫn nhau, ai là người làm chuyện này, là cô ấy? Không, hay là cô ấy? Có thể là cô bạn mà mình vẫn thân thiết thì sao?... Ai cũng như phát rồ, cảnh các thành viên mặt sát nhau biến thành chuyện thường ngày.

Trong thời gian đó, những dụng cụ sắc nhọn được giấu ở cửa hoặc phím đàn. Bức ảnh bố của đội trưởng đi vào khách sạn cùng một cô gái mặc đồng phục học sinh được dán lên bản tin trường khiến cho chị ấy không thể tới trường được nữa. Có cả học sinh lớp 12 đã bị thương sau khi phanh xe đạp bị ai đó tác động vào.

Mọi người đều sợ quái vật.

Họ nghi hoặc không biết người ở cạnh mình có phải là quái vật không, ngày ngày sống trong sợ hãi.

"Tình cảnh thực sự rất bi thảm. Không thể tin tưởng ai được nữa, mọi người lần lượt bỏ đi, mình nghĩ đội hợp xưởng thế là kết thúc rồi. Nếu Sendou không ngăn Karasuma lại thì có lẽ mọi chuyện sẽ còn kinh khủng hơn nữa."

Ánh mắt tối sầm, anh Konoha hỏi.

"Mình nghe nói Sendou đã quay về phía Karasuma và hét lên 'quái vật' trước mặt mọi người."

"... Phải. Em ấy đã kêu lên rằng 'Không thể tha thứ cho những việc Shizuku đã làm được. Shizuku là 'quái vật'. Cậu ra khỏi đội hợp xưởng đi'."

"Karasuma đã trả lời sao?"

"... Sau khi tất cả biểu cảm trên gương mặt biến mất, đột nhiên cô ấy gườm gườm nhìn Sendou rồi rít lên 'Tôi sẽ không tha thứ đâu, tôi sẽ báo thù'."

... Tôi sẽ không tha thứ đâu, tôi sẽ báo thù.

Cảm giác như mình cũng nghe thấy chất giọng chứa chan căm phẫn ấy, tôi lạnh toát sống lưng.

Sau khi đàn chị lớp 12 đó đi khỏi, anh Konoha đặt ngón trỏ lên môi, cúi đầu nghĩ ngợi.

Vậy đúng là Karasuma hận chị Tomo sao? Có lẽ chính vì họ từng là bạn bè với sự đồng điệu về tâm hồn, nên cô ấy càng không thể tha thứ việc chị Tomo đứng về phía những đàn chị lớp 12 đó.

Người bơi bắn tấm ảnh chị Tomo mặc quần cũng là Karasuma à? Việc cố tình nhét con búp bê mặc váy xếp tầng diềm đăng ten trong tủ khóa cũng là lời nhắn đến chị Tomo?

Một lời nhắn với ý nghĩa là "Rốt cục cậu vẫn là con búp bê của đội trưởng và đám người của chị ta"...

Tưởng tượng ra sự mãnh liệt của nỗi giận dữ và độ thâm sâu của lòng hận thù mà Karasuma đang mang trong lòng, cơ thể tôi lạnh toát, run lên cầm cập.

Nhưng bản nhạc mà chị Tomo định biểu diễn lại là tác phẩm Karasuma đã tạo ra!

Chắc hẳn Karasuma cũng đã mong muốn nó được trình bày trước công chúng trong buổi diễn.

Thế thì tại sao cô ấy lại tìm cách phá hoại vở kịch vậy?

Tại sao cô ấy lại nói với tôi rằng không nên hát bài hát này thì hơn? Tại sao lại nói ra những lời như dọa nạt, rằng bài hát sẽ gọi quái vật tỉnh giấc?

Tại sao vào lúc này, khi đã một năm trôi qua kể từ vụ việc trong quá khứ...

Tình bạn dành cho chị Tomo mà Karasuma đã cất giữ trong lòng đã quay mặt trái ra thành sự hận thù rồi sao?

... Đã không còn là bạn nữa.

Nhớ lại giọng nói nguội lạnh ấy, tim tôi bị bóp nghẹt.

Không, sai rồi!

Không đời nào có chuyện căm thù đến tận xương tủy người từng là bạn mình được!

Tôi kêu lên với anh Konoha.

"Chắc chắn Karasuma biến thành quái vật là vì cô ấy cô đơn lẻ loi chỉ có một mình. Cả việc bắt đầu gửi thư đe dọa và bày trò quậy phá chẳng phải cũng vì muốn người ta nhận thấy sự tồn tại của bản thân hay sao? Chắc hẳn Karasuma thật ra rất muốn đến trường... muốn làm lành với chị Tomo! Chính chị Tomo cũng đang ân hận khi không thể cứu giúp Karasuma. Chẳng phải vì thế mà chị ấy mới định biểu diễn ca khúc Karasuma viết ở lễ hội văn hóa đó sao?"

Tôi không hề nghi ngờ gì việc anh Konoha sẽ đồng tình với tôi và nói "Phải đây, anh cũng nghĩ thế".

"Em nghĩ nếu hai người nói chuyện với nhau, chắc chắn sẽ thấu hiểu được nhau ngay lập tức. Và chúng ta sẽ có một kết thúc có hậu!"

Thế nhưng, đôi mắt của anh Konoha càng ngày càng trở nên tăm tối.

"Không biết nữa..."

"Ờ..."

"Chuyện có đơn giản như vậy không nhỉ."

Lòng ngực tôi lạnh toát. Tại sao anh Konoha lại làm bộ mặt nặng nề nghiêm trọng như thế kia?

"N-Nhưng sâu xa bên trong Karasuma cũng không phải là người xấu... Với lại không thể nào căm hận bạn bè của mình từ tận tâm can đâu ạ."

Anh Konoha thở dài, vẻ như vẫn còn điều vướng bận trong lòng.

"Hinosaka đúng là thằng thản thật."

Trong lời nói ấy có lẫn vị đắng chát, làm cho tôi ghen giọng.

Bằng ánh mắt nghiêm khắc, anh Konoha nhìn thẳng vào tôi.

"Có thật là Victor và quái vật sẽ sửa chữa được mối quan hệ đó không? Những người bị quái vật giết sẽ không bao giờ sống lại. Cho dù như vậy mà Victor vẫn có thể yêu thương quái vật sao? Quái vật cũng có thể tha thứ cho kẻ sáng tạo đã vứt bỏ mình à?"

... Walton mơ mộng.

Nghe thấy giọng nói thương hại của Karasuma, cổ họng tôi đau rát.

"Đó, đó chỉ là trong tiểu thuyết thôi phải không ạ!"

"Đúng thế, nhưng em lúc nào cũng chỉ nhìn thấy câu chuyện như em mong muốn."

Giọng nói lạnh lùng lại làm lồng ngực tôi buốt giá.

Ánh sáng buồn thương đau khổ hiện lên trong cặp mắt đang nhìn tôi chăm chú.

"Khi em đọc Công chúa Yonaga và Mimio của Ango cũng vậy. Em nói rằng công chúa bị yêu quái xấu xa ám vào. Trong nhận thức thông thường của em, em chỉ nghĩ được rằng người vui mừng khi nhìn người khác chết là người đang bị yêu quái ám thôi phải không?"

Chắc rằng em không bao giờ hiểu được rằng có thể có những người sinh ra đã như vậy hay người trở nên như vậy vì một nguyên nhân tác động nào đó.

Nếu đó là bản chất của công chúa thì sao? Nếu Mimio bị thu hút bởi chính con người đó của công chúa thì sao? Em thậm chí còn chẳng buồn tưởng tượng những chuyện như thế, hay chuyện tại sao Mimio lại giết công chúa, tại sao công chúa bị đâm vào ngực lại mỉm cười hạnh phúc. Em chỉ đơn thuần kêu thất vọng vì câu chuyện này không có kết thúc có hậu mà thôi."

Anh Konoha... đang nói gì vậy.

Bóng tối cứ dần dần bao phủ lên cặp mắt đang đăm đăm nhìn tôi.

Anh ấy giận tôi?

Ngạc nhiên? Thương hại?

Không hiểu được tại sao đột nhiên anh Konoha lại nói chuyện này, tôi thấy đầu óc rối ren đến mức hơi thở ngày một trở nên khổ sở, thậm chí không thể chớp mắt.

"Kể cả Walton mà em diễn cũng sợ hãi và khinh miệt quái vật. Anh ta đã mắng chửi quái vật 'Đồ vô nhân tính! Đồ ác ma giả nhân giả nghĩa!' khi quái vật tới gặp cái xác không hồn của Victor. Thế nhưng, khi quái vật biến mất cùng với tảng băng trôi, Walton đã làm gì? Anh ta nhẹ nhõm vì quái vật đã biến mất chẳng? Anh ta vẫn hận quái vật? Hay là sợ hãi? Em nghĩ thế nào?"

Làm sao đây, tôi không biết.

Bởi vì chuyện đó không được viết trong Frankenstein.

Quái vật nhảy lên một tảng băng rồi tan biến vào đêm tối. Câu chuyện kết thúc ở đó.

Tôi không biết được Walton sau đó đã làm gì, nghĩ gì...

Tôi cũng hoàn toàn không biết anh Konoha đang muốn nói điều gì nữa!

Tại sao anh ấy lại hỏi chuyện đó vậy?

Chỉ nhìn thấy câu chuyện như tôi mong muốn... điều đó là không được sao? Tôi không được nghĩ rằng Victor và quái vật có thể tha thứ cho nhau sao?

Tôi thật không hiểu nổi anh Konoha!

Toàn thân tôi đau rần rần, đầu nóng bừng, rơm rớm nước mắt.

Anh Konoha giật mình, yếu ớt sụp mắt xuống.

"... Xin lỗi, anh quá lời rồi."

Anh ấy nắm chặt tay, nhìn đăm đăm xuống bàn và thở một hơi ngắn, dường như đang trách móc chính mình.

Sau đó anh ấy ngẩng mặt lên và mỉm cười buồn bã.

"Anh thật sự xin lỗi. Hình như anh trở nên hơi nhạy cảm."

Nghe giọng nói đó có vẻ như anh ấy đang quan tâm tới cảm giác của tôi, một giọng nói dịu dàng hơn bình thường. Nhưng trái lại, tôi cảm thấy như mình bị đẩy ra xa hơn, tưởng như anh ấy đã nói rằng "Thôi bỏ đi, em sẽ không bao giờ hiểu được".

Vẫn với cảm xúc khó chịu như vậy, tôi bỏ phòng sinh hoạt câu lạc bộ Văn học lại sau lưng.

"... Em sẽ thử suy nghĩ thêm về chị Tomo và Karasuma... Cả về Walton nữa, em sẽ xem như bài tập về nhà."

"... Anh cũng sẽ thử hỏi thêm những người khác về Karasuma."

Tuy cả hai đều nở nụ cười, nhưng cả lời nói lẫn biểu cảm của hai đứa đều muôn phần lúng túng.

Tôi nhanh chân tiến bước trên hành lang lạnh lẽo vắng bóng người, đầu vẫn cúi gằm.

Mặt trời đã lặn, xung quanh đã nhuộm màu đêm tối. Gương mặt nhìn nghiêng thăm thương của tôi khi nghiêng chặt rằng phản chiếu trên tấm kính cửa sổ.

Walton như thế nào sau khi nhìn quái vật rời đi?

Nếu biết được điều đó, liệu tôi cũng có thể hiểu vì sao anh Konoha bỗng dưng đặt câu hỏi như thế không?

Tuy nhiên, cho đến lúc này, tôi chưa bao giờ thử nghĩ tới điều đó, nên tôi chẳng biết gì cả.

Vì muốn gặp Karasuma nên tôi tới phòng âm nhạc. Tôi muốn xác nhận thực sự Karasuma đang muốn làm gì. Tôi muốn hỏi 'Tưởng tượng của tôi không sai phải không? Chị không thật lòng căm hận chị Tomo phải không?' và hi vọng cô ấy gật đầu.

Thế nhưng, người ngồi bệt trên sàn của căn phòng trống trải và lặt vặt số lượng lớn những trang nhạc phổ với cặp mắt vẫn tia máu lại là chị Tomo.

Cảnh này giống với lần tôi nhìn thấy lúc trước.

Với nét mặt đau đớn như nghẹt thở, chị ấy rải đầy ra sàn những bản nhạc đã ngả màu ố vàng và tìm kiếm cái gì đó.

Suốt thời gian đó, bờ vai chị ấy run run, mặt cúi gằm như đã rơi vào tuyệt vọng.

Ngực tôi như sắp bị nghiền nát vụn.

Nguyện vọng của Karasuma là làm chị Tomo khổ sở như thế này sao? Karasuma cũng nghĩ rằng chị Tomo cần phải đau đớn nhiều hơn nữa, giống như quái vật đã hủy hoại Victor sao?

Không có chuyện đó! Mà không, tôi muốn tin rằng không có chuyện đó!

Thế nhưng, khi nghĩ đến "Sự thật là như thế nào?", hơi thở tôi tắc nghẹn, tôi không thể nghĩ thêm được gì hơn.

Học sinh lớp 12 tên là XX bị thương do hỏng phanh xe đạp.

Đội trưởng XX ngắt xiủ vì tấm ảnh người bố thành đạt đang điều hành một công ty lại cùng vào khách sạn với nữ sinh cấp 3 được dán lên bảng tin trường.

Xuất hiện những lời xì xào rằng nữ sinh cấp ba chụp trong bức ảnh rất giống con qua ở đội hợp xướng, nhưng đều bị bỏ qua bằng vẻ mặt không bộc lộ cảm xúc gì.

Đội phó XX và thủ quỹ XX giành giật một người đàn ông.

XX thật ra rất ghét XX, toàn xé thư nhận được từ XX vứt đi và nói xấu trong bóng tối.

XX nghĩ rằng XX hay khoe mẽ tri thức thật là khó ưa.

XX rất ghét cái giọng cao the thé của XX, mỗi lần bị khoác tay dính như keo đều cảm thấy rùng mình.

XX cay cú vì thua XX trong bài kiểm tra văn học cổ điển, nên đã âm thầm tạo ra những vết xây xước nhỏ trên hộp bút của XX bằng kim bảng.

Chỉ cần làm sụp đổ chút xíu sự cân bằng là được.

Trong cuốn sổ bí mật của hai người, một người nở nụ cười thỏa mãn, và một người bắt đầu hoảng sợ.

Này Walton mơ mộng, vẫn chưa kết thúc đâu.

Quái vật không thể tha thứ cho Victor được.

Cơn cuồng điên của quái vật sẽ bắt đầu từ bây giờ.

Giờ tan học ngày hôm sau, đôi chân đi tới phòng âm nhạc của tôi nặng như hóa chì. Cứ mỗi bước tiến lên, tôi lại nhớ đến lời nói của anh Konoha và lùi về sau ngay lập tức.

Tối qua, tôi nằm trên giường đọc lại Frankenstein, đã nghĩ, nghĩ và nghĩ xem Walton sau đó sẽ thế nào, đến mức não như sắp thành canh tương sôi sủi bọt.

Dù vậy, tôi vẫn không tìm ra được câu trả lời.

Trong bức thư viết cho chị gái, Walton đã hưng phấn nói đó là đoạn kết, nhưng không hề viết lấy một lời về bản thân mình. Tại sao tác giả Mary Shelley lại kết thúc câu chuyện ở một chỗ lửng lửng lơ lơ vậy nhỉ? Thực ra có thể vì nhân vật chính Victor đã chết mất rồi nên buộc lòng phải kết ở đây thôi, nhưng tôi vẫn mong việc Walton sau này ra sao cũng được viết đàng hoàng. Nếu bà ấy làm vậy thì 200 năm sau tôi đã không phải đau đầu như thế này.

Dù tôi có quay sang giận lấy Mary Shelley thì tâm trạng tôi cũng chẳng tươi tỉnh lên chút nào.

"... Mặt cậu ử ê như bánh đa nhúng nước kìa."

Hitomi đang bước đi bên cạnh cay nghiệt nói.

"... Hitomi, có phải tớ... ngu không nhỉ?"

"Để đến lúc này rồi mà sao cậu vẫn còn lăm bắm một chuyện quá hiển nhiên như vậy thế."

"L-Làm ơn. Hitomi, hãy đối xử với tớ dịu dàng một chút thôi!"

Khi cuối cùng cũng đến được phòng âm nhạc, tôi thấy anh Konoha đang nói chuyện với chị Nanase. Chị Nanase toàn nhìn ra chỗ khác, đôi môi cử động một cách vụng về. Anh Konoha gật đầu với ánh mắt đau thương.

Thấy tôi giữ khoảng cách với anh Konoha như thế không có việc gì, Hitomi hỏi.

"Cậu không chào anh Inoue à?"

"Ừ... ừ. Sẽ thật không phải nếu làm phiền khi anh ấy đang nói chuyện với chị Nanase."

Vẫn im lặng, Hitomi nhìn tôi với vẻ nghi ngờ.

Những lúc như thế này, Hitomi sẽ không hỏi han xem đã có chuyện gì. Chuyện đó khiến tôi cảm thấy rã~~~t biết ơn, nhưng đổi lại, tôi vẫn sẽ khổ vì bị cậu ấy nhìn chăm chăm bằng cặp mắt như giám sát.

"H-Hitomi, đừng nhìn tớ mãnh liệt như thế, tớ sẽ yêu cậu mất."

Tôi vừa toát mồ hôi vừa liếc mắt thăm dò tình hình phía anh Konoha.

Tuy tôi bối rối không cất nổi câu chào, nhưng quả nhiên việc anh ấy đang nói chuyện gì với chị Nanase vẫn làm tôi tò mò quá~~~.

Tôi nhìn thấy anh Konoha rút kịch bản ra khỏi cặp, và cùng với nó, thứ giống như những cánh hoa trắng tràn ra rơi lả tả theo. Mắt anh Konoha

mở lớn. ở bên cạnh, chị Nanase cũng cựa mình.

Ờ? Gì vậy? Giấy bị cắt vụn à...?

Khi anh Konoha khom người nhặt thứ vừa rơi tung tóe dưới sàn lên...

"Ôi trời! Ai đó đã xé sách của tớ...!"

Khi tôi quay đầu lại, một cô gái của đội đồng ca đang nặng xị lên với tờ tạp chí trong tay.

Tôi giật thót khi nhìn những mảnh giấy bị xé vụn nằm vung vãi dưới chân cô ấy.

"Oái, gì thế này? Thật quá đáng."

Những cô gái khác cũng tím tím lại.

"Chỉ có phần Cô gái văn chương bị xé thôi, sau đó vẫn kẹp vào như cũ. Khi tớ mở ra thì chúng tràn ra tung tóe."

Cô gái văn chương!

Tôi kinh ngạc không thốt nên lời, quay ra nhìn anh Konoha.

Anh Konoha đang nhìn chăm chăm những mẫu giấy nhỏ xíu vương vãi trên sàn với bộ mặt dữ tợn. Ở bên cạnh, chị Nanase đang bắt chuyện, gương mặt nhợt nhạt xanh xao.

"Sao lại thế được! Buổi trưa, khi tôi làm tranh nền bóng quái vật vẫn không có gì xảy ra cả!"

"Phải đó, khi ấy tớ cũng nhìn thấy Yukko trả lại tạp chí."

"Ờ?! Tớ không có xé nhé."

"Không phải Yukko đâu. Cậu ấy phải dọn dẹp này, chạy đôn chạy đáo suốt, xong rồi về lớp luôn mà vẫn để quên trên bàn mà. Tớ nghĩ là lúc ấy đấy. Ai đã làm nhì?"

"Có lẽ nào là 'quái vật' không?"

Ai đó thấp giọng thì thầm.

Lập tức, tiếng kêu than vang lên khắp nơi.

"Không, thôi ngay đi!"

"Phải đấy, vở kịch cũng đang tiến hành suôn sẻ mà."

"Thế thì ai đã xé hả?"

"Mọi người hãy bình tĩnh lại."

Đúng vào lúc anh Konoha đứng lên định xoa dịu tình hình...

"G-Gay to rồi!"

Một cô gái của đội hợp xưởng lao vào, mặt mày biến sắc.

"Chị Tomo bị ngã xuống từ cầu thang, đã được xe cứu thương chở đến bệnh viện rồi...!"

SỰ TÔN THƯƠNG CỦA CÔ GÁI

VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Ngày hôm sau. Tất cả mọi người cùng đi tới bệnh viện nơi chị Tomo đang nằm.

"Chị sẽ ra viện kịp trước lễ hội văn hóa, kể cả phải chống gậy thì chị cũng sẽ lên sân khấu nên đừng có lo nha."

Chị Tomo cười nói như vậy.

"Chẳng hiểu sao hôm đó chị lại ngã người ra rồi bị trượt chân."

Hay là...

"Chị Tomo... chắc không phải chị bị ai đó... đẩy từ sau lưng đâu nhỉ?"

Một cô bạn trong đội hợp xướng hỏi với bộ mặt cứng ngắc.

"Đồ ngốc! Cậu hỏi cái gì vậy hả?!"

"Nhưng mà, bị ngã ở một chỗ chẳng có chương ngại vật gì như thế thật kỳ quặc! Chị Tomo, chị nói thật cho bọn em biết đi!"

"Đúng thế, em không muốn thấy cảnh mỗi mình chị Tomo bị trở thành mục tiêu và gặp nguy hiểm đâu!"

"Em cũng không thể dễ yên được! Mọi người sẽ cùng chung sức bắt con quái vật..."

Khi đến cả những cô gái luôn sợ hãi con quái vật từ trước tới giờ cũng đồng thanh nói.

"Đủ rồi!"

Chị Tomo hét lên.

Từ này đến giờ chị Tomo vẫn đang trò chuyện với gương mặt tươi cười, nhưng bây giờ mặt chị ấy trở nên nhẵn nhúm, lấy cả hai tay bịt tai và run lên cầm cập.

"Chị đã nói là tự mình bị trượt chân rồi! Chuyện đó là sự thật!"

Chị Tomo hoàn toàn hoảng sợ, cư xử cứ như một đứa trẻ non nớt.

Cảm xúc đó không phải là bi thương hay đau đớn, mà là kinh hãi. Lúc này, chị Tomo sợ hãi con quái vật đó hơn bất kì ai đang ở trong căn phòng này!

"Anh hiểu rồi, Sendou. Một mình em tự bị trượt chân té phải không?"

Anh Konoha lên tiếng như muốn trấn an chị Tomo.

Chị Tomo run rẩy gật đầu.

"Đúng... Đúng thế. Chỉ là... chỉ là... con quạ..."

Quạ ư...?!

Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh con chim màu đen tuyền giang rộng đôi cánh, cùng với đó là khuôn mặt của Karasuma ẩn sau mái tóc đen dài. Toàn thân tôi bỗng lạnh run.

"C-Con quạ, nó..."

Sau khi lặp lại lần nữa những lời đó, chị Tomo bật khóc như không thể chịu đựng sự sợ hãi thêm một giây phút nào nữa.

Với cảm giác như máu huyết trong người bị rút đi đâu mất, tôi chỉ biết đứng nghe tiếng khóc thút thít của chị Tomo.

"... Hồi sinh nhật chị Tomo cũng hoảng loạn như vậy."

Rời khỏi phòng bệnh, chúng tôi bước đi trên hành lang với khuôn mặt u ám.

"Đã có chuyện gì xảy ra trong sinh nhật của Sendou à?"

Nghe anh Konoha hỏi, một cô bạn của đội hợp xướng xìu giọng trả lời.

"Sinh nhật của chị Tomo là vào ngày 19 tháng 9. Hôm đó mọi người đã lên kế hoạch chúc mừng để gây bất ngờ cho chị Tomo.

Một đứa trong chúng em phải cản đường chị Tomo để kéo dài thời gian, trong lúc đó mọi người chuẩn bị những việc khác, như trang trí phòng câu lạc bộ chẳng hạn, khi chị Tomo mở cửa phòng ra, chúng em đã cùng hát bài Chúc mừng sinh nhật.

Bọn em tưởng chắc chắn chị Tomo sẽ vui mừng, thế mà chị ấy đứng sững lại trước cửa, mặt tái xanh và hét lên 'Đủ rồi'."

Sau đó chị ấy bịt tai lại ngồi thụp xuống, kêu lên "Làm ơn, dừng lại đi, đủ lắm rồi" hết lần này đến lần khác.

"... Chị Tomo lúc ấy cũng cực kỳ run sợ."

Tiệc sinh nhật bị hủy, còn chị Tomo thì về nhà.

Thế rồi hôm sau, chị ấy đã xin lỗi tất cả mọi người.

"Xin lỗi nhé! Tại chị mới nói chuyện với mẹ, mẹ bảo là tình hình ông chị ở quê chuyển biến xấu, không biết có trụ được đến sinh nhật chị hay không. Chị nhớ lại việc đó nên mới..."

Mặc dù mọi người đều thở phào khi biết lý do, nhưng tất cả vẫn thấy có gì đó lẩn tránh không ổn.

"... Không biết có thật là tình hình của ông chị ấy xấu đi không nữa. Bọn em cũng băn khoăn biết đâu còn lý do nào khác thì sao... Để không làm bọn em lo lắng, chị Tomo đã chẳng nói gì với chúng em cả..."

Mọi người đều xùi xuống.

Anh Konoha lắng nghe câu chuyện ấy với vẻ mặt nghiêm trọng vô cùng.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, tôi tạm biệt mọi người rồi quay lại trường một mình.

Các dãy lớp học lúc này đã bị bao phủ trong màn đêm lạnh lẽo.

Mỗi lần bước một bước trên hành lang vắng bóng người, trái tim tôi lại run lên, con ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Tôi có dự cảm cô ấy chắc chắn đang có mặt ở đây, trong lòng tồn tại một nỗi sợ không biết đâu là giới hạn.

Nếu như điều đang chờ đợi ở phía trước là xác sống hay quái vật, có lẽ tôi đã rất háo hức vui mừng chạy đi gặp chúng. Tuy nhiên thứ mà có lẽ đang chờ tôi lại là một con người. Điều đó bóp nghẹt trái tim tôi, làm những bước chân đi trở nên nặng trĩu.

Có lẽ việc chị Tomo bị té từ cầu thang là do Karasuma. Có lẽ cô ấy đã làm gì đó chị Tomo. Ví dụ như là đẩy chị ấy ngã xuống...

Mặc cho tôi không ngừng phủ nhận, suy nghĩ đó vẫn lớn vồn trong đầu làm tôi ghệt thờ.

... Con quạ...

Ngực tôi bị khoét sâu mỗi khi nhớ lại vẻ mặt kinh hãi và giọng nói vắn vẹo của chị Tomo.

... C-Con quạ, nó...

... Chị đã nói là tự mình bị trượt chân rồi! Chuyện đó là sự thật!

Tại sao chị Tomo lại sợ hãi như vậy? Tại sao chị ấy nhăn mặt lại khổ sở, nói bằng chất giọng đau đớn đến thế kia?

Chị Tomo từng nói Shizuku không phải là người xấu, rằng bạn ấy rất tốt, thế nhưng lại sợ hãi quái vật đến tột cùng, sự kinh hoàng ngập tràn trong đôi mắt...

... Chắc hẳn Karasuma thật ra rất muốn đến trường... muốn làm lành với chị Tomo.

... Em nghĩ nếu hai người nói chuyện với nhau, chắc chắn sẽ thấu hiểu được nhau ngay lập tức.

Tôi đã tin như thế.

Tuy nhiên, điều đó có đúng không?

Phải chăng đó chỉ là những gì tôi muốn nghĩ, đúng như anh Konoha nói.

Phải chăng sự thực là Karasuma mãi mãi không thể tha thứ cho chị Tomo, và nếu là để báo thù thì cô ta có thể坦然 làm tổn thương chị ấy?

Nguyện vọng của Karasuma không phải là làm lành với chị Tomo mà là khiến cho chị ấy nếm trải cảm giác đau khổ...

Nếu mọi chuyện là như vậy... nếu đó là "sự thật", tôi phải làm gì đây?!

Tôi sững người, dừng bước trước cửa phòng âm nhạc.

Ai đó đang hát ở phía bên kia.

Một giọng hát trầm, rất trầm, như tiếng côn trùng vỗ cánh.

"Ta hận cái ngày mà thân xác này nhận được sự sống."

"Hồi kẻ sáng tạo bị nguyên rủa."

"Vì có gì mà người lại tạo nên con quái vật khiếm đảm mà đến cả chính người cũng ghê tởm và quay mặt đi?"

Khác với tiếng gào thét điên cuồng trong lúc luyện tập, dù chắc chắn là cùng một giai điệu, cùng một lời ca, nhưng bài hát tôi nghe câu được câu chẳng ấy lại như một tiếng xì xào, thăm thì hờ hững.

Thế nhưng tôi lại cảm thấy dường như trong đó ẩn chứa hận thù và tuyệt vọng, khiến cơ thể tôi bỗng chốc lạnh đi như băng giá.

Không khí xung quanh như đâm vào da thịt, tôi nín thở và mở cửa ra.

Đèn không bật, trong phòng tối mờ mờ.

Ánh trăng và đèn đường rọi vào từ cửa sổ, khiến bóng tôi lại le lói ánh sáng trắng xanh.

Một cô gái đang ngồi bắt chéo chân trên bàn, tựa như hòa tan vào bóng tối.

Mái tóc đen như lông quạ phủ xuống hai bên khuôn mặt cúi gằm, khiến tôi không thể nhìn thấy biểu cảm của cô ấy.

Bờ môi trắng nhợt khẽ chuyển động, lặng lẽ phát ra những tiếng ca tựa như một lời nguyện.

Tôi dựng tóc gáy trước cảnh tượng kì dị xúi quẩy ấy.

Thật đáng sợ!

Tôi thầm nghĩ như vậy.

Thế nhưng, chân tôi vẫn bước đi và tôi vẫn cất lời.

"Chị Tomo bị té cầu thang phải nhập viện rồi..."

Tiếng ca ngừng lại.

Trong phòng âm nhạc trở nên lặng ngắt như tờ, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

"... Tôi có biết."

Lời thì thầm đó như mũi dao sắc nhọn xuyên thẳng ngực tôi.

"Bởi vì tôi đã chứng kiến mà."

Hai gối tôi tưởng như sắp khụy xuống.

Chứng kiến nghĩa là nhìn thấy cảnh chị Tomo ngã xuống từ cầu thang sao?

Có phải Karasuma đang nói mình đã đẩy chị Tomo té ngã không vậy?

Nói một cách hờ hững thế này? Cô ấy thừa nhận chuyện đó bằng giọng nói không có chút cảm xúc nào như vậy sao?

Không đúng, chắc hẳn trong chuyện này có uẩn khúc nào đó.

Tôi nắm chặt tay, cố gắng nói bằng giọng bình thường.

"Không phải là do chị làm, phải không?"

Tôi dồn sức vào bờ môi, cố nở một nụ cười, nhưng khuôn mặt cứ cứng đờ ra không suy chuyển.

"T-Tôi... tin chị. Tin chị sẽ không làm chuyện đó... Bởi vì, chị và chị Tomo, là bạn bè..."

Karasuma ngẩng mặt lên.

Mái tóc rẽ sang hai bên, cô ấy chăm chăm nhìn tôi bằng cặp mắt trống rỗng.

Nỗi sợ hãi mà tôi cảm nhận giây phút đó...

Nó giống như khi Victor Frankenstein trông thấy hình hài con quái vật đang nhòm về phía mình từ ngoài cửa sổ.

Hình hài kinh khủng hiện lên trong ánh trăng!

Con quái vật bị nguyên rửa được tạo nên bằng cách chấp vá các phần cơ thể của người chết...!

Tôi lùi lại, còn Karasuma thì tiến lại gần.

"Nếu cô tin tôi, tại sao cô lại sợ hãi?"

Cô ấy hỏi bằng một giọng trầm đục.

"Ánh mắt cứ như đang nhìn thấy 'quái vật' vậy..."

Không phải, không phải như vậy, dù cố gắng biến hộ trong lòng như vậy, nhưng cơ thể tôi lại không tài nào ngừng run rẩy, đôi chân vẫn tiếp tục lùi về phía sau.

Tôi đang sợ cô ấy.

Tôi không thể che giấu điều đó.

Tôi rất sợ, thật đáng sợ...

"... Cô từng nói chúng ta có thể làm bạn nhỉ?"

Một thứ gì đó không rõ hình dạng thật, một thứ gì đó vượt quá khả năng lý giải của tôi, từ từ tiến lại gần không gây ra tiếng động.

"Giả sử tôi là người đẩy ngã Tomoko, và khiến cho Tomoko chết, cô vẫn nói được câu đó à? Cô sẽ trở thành đồng minh, bảo vệ tôi với tư cách bạn bè chứ?"

Tôi không thể trả lời cô ấy.

Tôi sợ cả mái tóc đen khế đung đưa phủ lên hai gò má, tôi sợ cả cái cách đôi đồng tử không mang theo chút hơi ấm nào nhìn chăm chú vào tôi. Đơn thuần là vô cùng sợ hãi.

Trước mắt tôi lúc này không phải xác sống cũng không phải yêu ma. Mà là một con người! Một con người nhưng... mang gương mặt quái vật...!

Lưng tôi chạm vào vách tường.

Tôi không còn lùi thêm được nữa.

Tôi không có nơi nào để trốn chạy cả.

Karasuma dòm vào mặt tôi, ở một khoảng cách gần tới mức tôi có thể cảm nhận hơi thở lạnh như băng của cô ấy.

Sự giận dữ hiển hiện rõ ràng trong ánh mắt lạnh lẽo ấy.

Tôi rùng mình, co rúm người lại trước sự thay đổi đó. Karasuma nói với vẻ bức bối.

"... Tôi đã cảnh báo trước rồi. Rằng cô sẽ hối hận. Cuối cùng cô cũng cự tuyệt "quái vật" như một thứ không thể lý giải mà thôi. Vậy thì đáng lẽ ngay từ đầu cô nên khinh bỉ, sợ hãi, đừng có lại gần mới phải."

Con dao của ngôn từ đâm một nhát rồi khoét sâu vào trái tim tôi.

Người nói có thể làm bạn, chính là tôi.

Người đưa tay ra cũng là tôi.

Thế nhưng tôi đang coi cô ấy như quái vật, sợ hãi và cự tuyệt...

Tôi thậm chí còn cảm nhận được sát ý tỏa ra từ mắt cô ấy trong một khoảnh khắc.

Tuy nhiên, Karasuma lẳng lặng bước ra xa khỏi tôi rồi lẩn tránh với ánh mắt khinh thường.

"... Cô, đúng là một kẻ khiến người khác bức mình."

Sau đó cô ấy rời khỏi phòng âm nhạc.

Tôi từ từ ngồi thụp xuống, tự tay ôm ghì lấy cơ thể của mình, cả người run lẩy bẩy.

Tôi, đã cự tuyệt quái vật.

Tôi chẳng biết, hoàn toàn chẳng biết cái gì hết. Cả về Karasuma, cả về chị Tomo, và cả ý nghĩa lời cảnh báo của anh Konoha, tôi đều không hiểu bất cứ thứ gì! Tựa như gia đình sống trong khu rừng kia, tôi đã sợ hãi và đuổi quái vật đi!

Trước nỗi đau và cơn chấn động như nghiền nát trái tim thành từng mảnh... trước sự nặng nề của tội lỗi tôi đã vô tình gây ra... tôi chỉ biết gục đầu và không ngừng run rẩy.

Một người, thét lên là hãy thôi đi.

Một người, nhìn chăm chăm bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Cậu đã khoác lên người y phục hoa lệ, trở thành thú cưng của những con người đó và phản bội tôi. Cậu không còn quyền ra lệnh cho tôi nữa.

Phải, chắc chắn mọi thứ đều sẽ suôn sẻ. Tôi không nghe lời cậu nữa đâu.

Cậu không còn là người sáng tạo của tôi nữa.

Tôi sẽ hoàn thành việc báo thù bằng ý chí của chính tôi.

Prometheus trong thần thoại Hi Lạp đáng lẽ không được ban lửa cho con người.

Frankenstein cũng vậy, đáng lẽ không được tạo ra quái vật.

Cả hai đều đã phạm vào đại tội phản bội thần linh.

Thần thánh tuyệt nhiên không hề từ bi và công chính. Họ sẽ không tha thứ cho những kẻ báng bổ quyền uy của mình.

Prometheus đã bị trói vào tảng đá, nội tạng bị kèn kèn rửa ra ăn.

Ngày tiếp theo, và ngày tiếp theo nữa, da dẻ và nội tạng của ông ta lại được phục hồi, chỉ với mục đích duy nhất là cho cái mỏ nhọn hoắt của lũ kên kên lại được đục khoét thêm lần nữa.

Nỗi đau khổ kéo dài vô tận, Frankenstein cũng lần lượt mất đi những người thân yêu nhất.

Lý tưởng chói lòa là thứ sẽ mang lại bi kịch khủng khiếp thảm thương.

Trong khi chị Tomo nằm viện, các cô gái của đội hợp xưởng trở thành trung tâm, công tác chuẩn bị cho vở kịch vẫn tiếp tục được tiến hành.

"Chúng mình cùng cố gắng nhé, cho tới lúc chị Tomo quay lại."

"Đúng thế! Không thể chịu thua quái vật được. Nhất định bọn mình sẽ khiến cho vở kịch thành công!"

Việc chị Tomo bị thương ngược lại khiến cho mọi người trở nên đồng lòng nhất trí. Mặc dù có thể đó cũng chỉ là cách làm ra vẻ mạnh mẽ để gạt đi nỗi bất an của họ mà thôi...

Hình ảnh mọi người động viên lẫn nhau "Cùng cố gắng nhé", "Ừ!" với những nụ cười tỏa sáng chói chang, làm cho cơ thể tôi cứng lại, ngực đau như bị đâm một nhát.

Từ cái ngày tôi cự tuyệt Karasuma, tôi không còn có thể cười một cách đàng hoàng.

Tôi cũng không bỏ sức ra tập kịch, hay chờ đợi suy nghĩ những chuyện đâu đâu, rất nhiều lần tôi bị gọi tên và giật nảy người.

Ngay cả anh Konoha cũng hỏi tôi.

"Hinosaka, có chuyện gì à?"

Nhưng tôi chỉ lảng tránh ánh mắt của anh ấy và trả lời.

"Không có gì ạ."

Mỗi khi nhớ tới lời nói của Karasuma, cổ họng tôi nghẹn lại, gần như không thở được.

... Cô từng nói chúng ta có thể làm bạn nhỉ?

... Cuối cùng cô cũng cự tuyệt "quái vật" như một thứ không thể lý giải mà thôi. Vậy thì đáng lẽ ngay từ đầu cô nên khinh bỉ sợ hãi, đừng có lại gần mới phải.

Đúng như những gì anh Konoha nói.

Tôi vốn dĩ chỉ chứng kiến câu chuyện mà tôi mong ước. Tôi chưa một lần suy nghĩ về cảm xúc của Mimio khi bị cuốn hút bởi công chúa Yonaga, về lý do công chúa Yonaga mỉm cười khi bị Mimio đâm vào ngực, về việc Walton đã suy nghĩ gì khi gặp quái vật, nghe được những ngôn từ của gã, và anh đã làm gì sau tất cả mọi chuyện xảy ra.

Từ trước đến nay, tôi chỉ biết quan sát mọi vật bằng giá trị quan của bản thân. Có lẽ, tôi đã từng làm tổn thương ai đó bằng những việc mà bản thân tôi xem nó như là ý tốt của mình.

Anh Konoha chắc hẳn cũng phát chán với những phát ngôn đầy trẻ con của tôi rồi.

... Cô, đúng là một kẻ khiến người khác bức mình.

Mỗi khi muốn nói điều gì đó, trong đầu tôi lại hiện lên lời của Karasuma, từ ngữ liền mắc lại trong cổ họng. Tôi dần dần mất tự tin ở lời nói của mình, chỉ biết gục đầu chán ngán.

Trên đường về nhà.

"Hitomi... tớ phiền phức lắm hả?"

Hôm nay vẫn tiếp tục không làm gì ra hồn trong buổi tập, tôi lê bước nặng nề trên con đường được chiếu rọi bởi ánh trăng.

"Hâm à."

Hitomi trả lời một cách thản nhiên.

"Nano luôn phiền phức suốt từ trước tới giờ rồi còn gì nữa."

Thay vì giữ ý, an ủi tôi rằng không có chuyện đấy đâu, cậu ấy nói thẳng thừng như vậy lại khiến cho tâm trạng tôi trở nên lơ lửng.

"Vậy à, đúng là tớ phiền phức lắm à... phải làm thế nào để không trở nên phiền phức nữa nhỉ..."

"Bây giờ thì vô ích thôi. Kể từ lần đầu gặp nhau, cậu vẫn luôn ồn ào bắt chuyện, phiền không tả nổi rồi."

"Ừ... xin lỗi nhé."

"Hồi lớp 7, khi mọi người trong lớp không ai chịu mở miệng với tớ, Nano vẫn cứ chạy tới lớp tớ mỗi giờ nghỉ và bắt chuyện đúng không."

Cho dù tớ im lặng thì cậu vẫn tiếp tục nói lia lịa một mình chẳng khác nào mấy người tiếp thị mua hàng trên chương trình ti vi, thật sự là phiền chết người."

"C-Cậu khó chịu lắm à...?"

Hồi đó, tôi hết sức lo lắng cho Hitomi, nên cứ mỗi khi tiếng chuông báo hết tiết vang lên là tôi lại chạy ngay tới lớp của cậu ấy. Bởi vì việc tôi có thể làm được cho Hitomi chỉ có ở bên cậu ấy và vui vẻ trò chuyện mà thôi.

Nhưng, đối với Hitomi, hành động của tôi chỉ là sự quấy rầy thôi sao? Vì tôi cứ oang oang nói chuyện nên đã khiến cậu ấy cảm thấy xấu hổ hay sao?

"Cực kì khó chịu luôn."

Vẫn nhìn về phía trước, Hitomi nói thẳng.

"Nhờ thế, mặc dù tớ vốn nghĩ trường học thật là một nơi nhàm chán, chẳng đi học nữa cũng không sao, cả đời không nói chuyện với ai cũng không sao, thế mà bây giờ tớ lại đến trường mỗi ngày..."

Có một chút dịu dàng lộ ra trong chất giọng bình thản ấy.

"Nano, chính tại sự phiền phức của cậu mà bây giờ tớ mới đang làm những chuyện ruồi bu như một nữ sinh cấp 3 đấy."

Tâm nhìn của Hitomi vẫn hướng thẳng về phía trước, đôi mắt và giọng nói cũng rất lạnh lùng. Tuy nhiên, đó đã là những lời động viên tốt nhất của cậu ấy.

Cuối cùng thì cái miệng của tôi cũng có thể cử động một cách tự do, tôi bật cười mỉa máo.

"Thì ra cũng có những chuyện tốt xảy ra nhờ có sự phiền nhiễu của tớ nhỉ."

Hitomi im lặng.

Điều đó đối với Hitomi chính là cách ngầm khẳng định.

Tôi hiểu ý nghĩa của nó là "Chẳng thế thì là gì".

Tôi khẽ huých vai cậu ấy và nói "Cảm ơn cậu", nghe vậy, Hitomi lạnh nhạt trả lời.

"Tớ chỉ nói sự thật mà thôi. Rằng sự phiền phức của Nano đã hết thuốc chữa rồi. Thế mà bây giờ cậu lại đi lẩn tẩn suy nghĩ về chuyện đó, cậu đúng là đồ hâm."

Thế nhưng, tôi cứ liên tục dí vai mình vào cánh tay của Hitomi, miệng lặp đi lặp lại "Ừm, cậu nói đúng".

Đêm hôm đó, tôi viết một lá thư cho Karasuma.

Sau khi vo tròn hết lá thư này tới lá thư khác, tôi bắt đầu viết lại từ đầu.

"Xin lỗi chị.

Vì không biết lúc nào mới có thể gặp chị nên tôi quyết định viết thư."

"Xin chị hãy tới tham gia lễ hội văn hóa.

Tôi muốn được nói chuyện với Karasuma nhiều hơn."

Sau khi viết được hai trang, tôi bỏ chúng vào phong thư màu vàng nhạt.

Ngày mai tôi sẽ hỏi thành viên đội hợp xưởng cũ địa chỉ nhà Karasuma.

Tôi kẹp phong thư vào tập kịch bản rồi chìm vào giấc ngủ.

Năm ngày sau khi tôi bỏ lá thư gửi cho Karasuma vào hòm bưu điện, chị Tomo tới trường... lúc đó là hai ngày trước lễ hội văn hóa.

Các thành viên đội hợp xưởng vẫn đang mong đợi sự trở lại của chị Tomo đều tỏ ra vui mừng.

"May quá, vậy là chị Tomo sẽ kịp tham gia lễ hội văn hóa."

"Như vậy là chúng ta sẽ có thể cùng đứng trên sân khấu với chị Tomo rồi."

Tuy nhiên, vì chị Tomo xuất hiện ở phòng âm nhạc với gương mặt hốc hác, vô cùng mệt mỏi và u ám, tất cả đều ghen giọng.

Tôi cũng rất kinh ngạc trước sự thay đổi của chị Tomo.

Trông chị ấy có vẻ hơi gầy đi, nhưng đó không phải tất cả. Ánh sáng từ đôi mắt hoạt bát xưa kia đã không còn nữa, gương mặt tươi cười tựa một cậu bé hiếu động giờ đã hóa giá băng, chỉ còn lại nỗi khổ đau cay đắng.

Ngay cả cơ thể của chị ấy cũng chưa bình phục hoàn toàn, chân còn bị bó thạch cao, hai tay chống nạng.

"Chị xin lỗi vì nghỉ lâu quá, từ hôm nay chị sẽ cố gắng trở lại."

"Không đâu, lần này chị Tomo cứ trông cậy vào bọn em đi ạ."

"Đúng thế, chị Tomo."

Hai mắt chị Tomo rưng rưng khi nghe lời động viên của mọi người. Sau đó, chị ấy vẫn chống nạng đi vòng quanh chỉ đạo chỗ này chỗ nọ để chuẩn bị cho buổi diễn ngày mai, tuy nhiên trông sắc mặt chị ấy thật sự rất xấu, cứ như đang cố gắng chịu đựng điều gì đó.

Anh Konoha nói với vẻ lo lắng,

"... Hình như Sendou cứ khẳng khẳng nói rằng mình phải tham gia lễ hội văn hóa bằng mọi giá và đã cố ép mình phải đến trường."

Hình ảnh chị Tomo tiếp tục thực hiện công việc với nhịp thở rối loạn khó khăn trông vô cùng đau đớn, khiến họng tôi như thắt chặt lại.

Lúc ở bệnh viện, chị Tomo đã vừa khóc vừa run rẩy.

Chị Tomo sợ "quái vật". "Quái vật" làm chị ấy khiếp đảm.

Chị Tomo cũng đang phải liên tục đối mặt với nỗi sợ hãi mà tôi đã cảm thấy tại phòng âm nhạc ngày hôm đó.

Cho dù vậy, chị ấy vẫn muốn đứng trên sân khấu.

Chị ấy vẫn muốn để cho mọi người nghe được ca khúc mà Karasuma đã viết ra.

Trái tim tôi đau đớn, cổ họng nóng ran khi nghĩ về điều đó.

Có lẽ mối quan hệ giữa chị Tomo và Karasuma không hề giản đơn, đúng như những gì anh Konoha từng nói. Chị Tomo vẫn còn có ý định giữ sự liên kết với Karasuma...

Sau khi buổi tập kết thúc, tôi có việc ở lớp của mình, xong xuôi đâu đấy tôi bèn quay trở lại phòng âm nhạc và nhận ra bên trong có bật đèn.

Đạo cụ, phục trang và rương đạo cụ vẫn bị vứt bừa bộn lung tung, còn chị Tomo đang ngồi ngẩn người trên ghế. Chứng kiến cảnh tượng đó, ngực tôi lại nhói lên.

Chị ấy đang nghĩ về Karasuma sao?

"Chị Tomo."

Nghe tôi gọi, chị ấy mệt mỏi quay đầu lại.

"A, Nano-chi."

"Đến giờ về rồi. Để em giúp chị dọn dẹp."

"Cảm ơn em."

"Cái hộp này để ở đâu ạ?"

"Cái độ cho vào trong tủ tường hộ chị."

Khi tôi mở một cánh cửa chiếc tủ tường ra và định nhét cái hộp vào thì có thứ gì đó kẹt lại khiến nó không thể nào vào gọn bên trong.

Khi tôi lấy tay mò thì một cuốn sổ màu rượu vang rơi ra khiến tôi giật hết cả mình.

"Cuốn sổ này...!"

Là Karasuma đã đem trả lại sao?! Hay nó là quyển khác...?

Lúc ấy, chị Tomo chống nạng hồi hải lao về phía tôi với bộ dạng như chỉ chực vấp té.

"Là sổ của chị! Chị cứ tìm nó mãi!"

Chị ấy đoạt cuốn sổ từ tay tôi rồi ôm ghì nó trước ngực.

"Tốt quá, cuối cùng cũng tìm thấy rồi."

Mắt chị Tomo rơm rớm nước. Có lẽ là vì quá xúc động, chị ấy nói bằng giọng run run.

"Nè, sau khi buổi diễn ngày kia kết thúc, chắc hẳn 'quái vật' sẽ không xuất hiện nữa đâu nhỉ."

Chị Tomo khi thì thầm những lời nói đó, dường như đến cả việc hít thở cũng thật đớn đau, có lẽ sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào, cho dù như thế, tôi thấy rằng chị ấy vẫn đang gồng mình chịu đựng nỗi đau ấy.

Nỗi sợ hãi khi bạn bè biến thành một cái gì đó khác ngay trước mắt mình.

Sự mâu thuẫn muốn đón nhận mà lại không thể đón nhận.

Cảm giác có tội khi đã buông tay.

Dù gần như bị nghiền nát bởi vô vàn cảm xúc, chị Tomo vẫn không cắt đứt mối nhân duyên với Karasuma.

Mắt tôi cay cay như sắp khóc. Vì muốn cố vũ chị Tomo, tôi đặt tay lên bờ vai chị ấy và cố gắng nở nụ cười.

"Sẽ không sao đâu ạ, chắc chắn mọi việc sẽ tốt đẹp cả thôi."

Đột nhiên biểu cảm trên khuôn mặt chị Tomo đông cứng lại.

"!"

Nỗi sợ tràn ngập trong đôi mắt đang mở lớn, gương mặt nhẵn nhúm, bờ môi run lên, cứ như thể chị ấy đang nhìn vào con quái vật đứng sau lưng tôi vậy.

"? Chị Tomo, chị làm sao vậy?"

Chị Tomo ngay lập tức ngoảnh mặt sang chỗ khác rồi nói với giọng khàn khàn.

"Không có gì, chị chợt nhớ ra mình quên dặn người phụ trách ánh sáng về buổi tổng duyệt ngày mai. Lát nữa chị sẽ gửi tin nhắn vậy."

"Vậy ạ..."

Trông sắc mặt của chị Tomo vẫn còn rất tệ.

"Nano-chi, em trả hộ chị rương đạo cụ này nhé."

"Vâng, cái này mượn từ đâu vậy ạ?"

"Ở phòng dụng cụ đấy."

"Dạ, vậy em đi rồi sẽ quay lại ngay!"

Tôi xách theo rương đạo cụ rời khỏi phòng câu lạc bộ.

Chị Tomo có sao không nhỉ...

Ngoài cửa sổ tối om. Nếu buổi diễn ngày một thực sự kết thúc ổn thỏa thì may quá.

Với cả, mong rằng Karasuma cũng đến xem...

Khi tôi xuống cầu thang và đang rảo bước dọc theo hành lang tầng một.

Tôi thấy một cô gái khoác trên mình đồng phục của trường đang đứng ở phía trước.

Cô gái có mái tóc đen thẳng mượt che phủ hai bên gương mặt và cặp mắt u tối...

"Karasuma...!"

Tôi gọi âm lên như thể tìm được phao cứu sinh.

"Chị tới gặp tôi phải không? Karasuma? Chị đã đọc thư rồi à?"

Karasuma im lặng nhìn tôi với ánh mắt lạnh lùng.

Đột nhiên cô ấy cúi đầu, phần tóc mái dài vẫn che khuất mọi biểu cảm trên gương mặt, cô ấy xoay người rồi đi về phía một góc hành lang.

"Khoan! Đợi tôi với! Karasuma...!"

Tôi mãi miết chạy, rương đạo cụ kêu lên lạch cạch bên mình.

Tuy nhiên, khi tôi đặt chân tới vị trí Karasuma vừa đứng lúc này thì không còn thấy bóng dáng cô ấy đâu nữa.

Trái tim tôi đập thành thạch diện loạn.

Có phải Karasuma đến trường vì đã đọc thư của tôi không? Và cuốn sổ cũng do cô ấy mang tới trả lại à? Nếu đúng vậy thì tôi vui lắm.

Phòng dụng cụ là một căn phòng chứa đồ nằm ở góc tầng một.

Vì đèn tuýp không bật được nên căn phòng tối om, tôi phải để cửa mở hết cỡ và đi vào trong nhờ ánh đèn từ hành lang hắt đến.

Ngày mai nếu Karasuma cũng tới, tôi sẽ nói chuyện gì với cô ấy nhỉ.

Mặc dù tôi đã viết trong thư là tôi muốn nói chuyện với cô ấy, nhưng trên thực tế thì tôi lại không biết mình nên bắt đầu từ đâu, nên nói cái gì khi gặp mặt.

Tuy nhiên, tôi thực sự muốn đối diện với Karasuma một lần nữa.

Khi tôi đặt rương đạo cụ lên giá và định quay trở ra thì một tiếng "Sầm!" vang lên và tầm nhìn của tôi bị che phủ bởi bóng tối.

Có ai đó vừa đóng cửa.

Tiếng khóa cửa vang lên lách cách, tôi vội đặt tay vào nắm đấm cửa và xoay.

Nó không mở ra!

"Xin lỗi! Bên trong vẫn còn người! Xin hãy mở ra ạ!"

Tôi đập cửa la lên. Tuy nhiên không có bất kỳ phản ứng nào đáp lại.

Tôi bị nhốt...?

Cơ thể tôi lạnh toát.

Tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết liên tục đập cửa và hét lên rất nhiều lần nhưng xung quanh vẫn im lặng như tờ.

Đúng rồi! Tôi có thể gọi điện thoại nhờ người tới giúp! Nhưng khi vừa cho tay vào túi, tôi thất vọng tràn trề.

"... Mình bỏ điện thoại trong cặp rồi."

Làm sao bây giờ. Tôi sẽ kẹt ở đây đến sáng mất.

Đúng lúc ấy một giọng thì thầm vang lên bên kia cánh cửa.

"... Đây Walton mơ mộng."

"Karasuma!"

"... Nếu không muốn bị tổn thương thì đừng lại gần 'quái vật' thêm nữa."

Âm thanh vang vọng của giọng nói lạnh lùng làm người tôi đông cứng từ đầu ngón chân trở đi.

Trong giọng điệu của Karasuma, tôi không hề cảm nhận được một chút nào thiện ý dành cho tôi cả. Chỉ có sự thương hại và coi thường mà thôi.

Sự hiện diện của con người lạnh lẽo rời xa. Người khóa cửa... là Karasuma sao?!

Tôi không muốn tin điều đó. Nhưng, nhưng mà...! Không chỉ cơ thể mà trái tim tôi cũng đông cứng lại.

Karasuma ghét tôi đến thế sao? Lá thư mà tôi viết đã không chạm được tới trái tim của Karasuma à?!

So với việc phải ở lại đây cho tới sáng hôm sau, thì sự ác ý của Karasuma còn làm tôi đau khổ, hì thương gấp bội phần, cơ thể như bị xé thành từng mảnh.

Không lâu sau đèn hành lang cũng tắt.

Trong phòng hoàn toàn tối đen, giá buốt như ở trong tủ lạnh.

Tôi ngồi bệt xuống sàn, hai tay ôm lấy đầu gối.

Tôi không sợ ma hay những câu chuyện kinh dị trong trường.

Tuy nhiên, khi phải ở một mình trong một nơi vừa lạnh vừa tối, tôi cảm thấy mình sắp bị nghiền nát bởi nỗi bất an.

Quái vật trong Frankenstein cũng như thế này phải không nhỉ?

Lén lút giấu mình trong túp lều chật chội.

Chỉ có thể ra ngoài bằng cách hòa mình vào bóng đêm. Có phải gã đã không được nói chuyện với ai, không chạm mắt với ai, chỉ có thể cuộn tròn thân hình to lớn ngồi thu lu một góc.

Niềm vui duy nhất của gã là nhìn lén gia đình lương thiện qua khe hở của túp lều.

Thế nhưng, cả điều đó cũng dần dần biến thành nỗi đau khi gã nhận ra mình không thể trở thành một phần của họ.

Không biết quái vật đã suy nghĩ gì ngày qua ngày trong túp lều đơn độc ấy nhỉ.

Không biết Karasuma luôn che giấu gương mặt bằng mái tóc đã nghĩ gì khi một mình đi lại trong trường.

Khi cô ấy lẩm nhẩm bài hát về quái vật trong phòng âm nhạc không bật đèn, thứ tồn tại trong lòng Karasuma là buồn thương hay là căm hận?

Tại sao quái vật cố tình làm ra những chuyện khiến Victor phải đuổi theo mình?

Tại sao Karasuma liên tục xuất hiện trước mặt tôi? Tại sao lại làm thế, trong khi lúc nào cũng bảo tôi là đồ phiền phức?

... Việc mang trong mình hi vọng đồng nghĩa với việc sẽ tuyệt vọng vào một thời điểm nào đó...

... Vì thế quái vật dù muốn gặp... cũng không thể gặp... Nó không thể chịu đựng nổi việc nhìn thấy sự ghê tởm ghét bỏ hiện lên trên mặt đối phương...

Khi ấy, trông Karasuma rất cô đơn. Vô cùng cô đơn.

Đó không phải là dấu hiệu mà Karasuma muốn gửi cho tôi sao?

Rằng cô ấy không muốn ở một mình.

Rằng cô ấy muốn nói chuyện với người khác.

Rằng cô ấy muốn người nào đó nhận ra mình đang có mặt ở đây.

Thế nhưng tôi đã cự tuyệt Karasuma mất rồi.

... Giả sử tôi là người đẩy ngã Tomoko, và khiến cho Tomoko chết, cô vẫn nói được câu đó à? Cô sẽ trở thành đồng minh, bảo vệ tôi với tư cách bạn bè chứ?

Karasuma đã hỏi tôi với ánh mắt lạnh lùng.

Nếu như Karasuma là "quái vật" thực sự thì sao? Liệu tôi có thể bất chấp điều đó mà đón nhận cô ấy?

Khi Walton nghe thấy tiếng thở than của quái vật trên thuyền, anh ta đã nghĩ gì?

"Ôi, không phải vậy... không phải vậy."

"Ta lúc nào cũng khát vọng tình yêu và tình bạn, nhưng lúc nào ta cũng bị bỏ rơi."

"Người nói rằng đó không phải là chuyện bất công ư? Cho dù toàn bộ nhân loại đã gây ra tội lỗi với ta, thế mà chỉ mình ta bị coi như kẻ phạm tội sao?"

Dù thế... dù cho quái vật đã chịu khổ sở đau đớn đến chừng nào, sự thật là gã đã giết hại người nhà, bạn bè, người yêu của Victor vẫn không hề thay đổi.

Và cả hình hài khủng khiếp khi gã rống lên điên loạn trước mặt Walton cũng thế...

Walton đã đón nhận tất cả những điều đó như thế nào? Sau khi quái vật rời đi, anh ta đã suy nghĩ gì, đã làm gì nhỉ?

Cảm hận?

Đau lòng?

Hay là yêu? Đã có thể yêu? Liệu có phải là thấu hiểu...?

Thế nhưng phải làm gì mới có thể hiểu đây?

Phải làm gì mới có thể tiếp cận được một vật thể tồn tại hoàn toàn khác với mình?

Có thể chạm vào không? Có thể hiểu nhau không?

Phải làm gì để không run sợ, không kinh hãi!

Có lẽ đúng như anh Konoha đã nói, những điều tôi làm chỉ là áp đặt nguyện vọng có lợi cho mình lên người khác mà thôi.

Bởi vậy anh Konoha mãi nhìn tôi bằng cặp mắt thương hại như vậy và nói rằng, em chỉ nhìn thấy câu chuyện mà em mong muốn.

Và kết quả của điều đó là đây. Tôi đã không thể cứu vớt bất kì ai. Tôi làm tổn thương tất cả.

Cho dù tôi mở to hai mắt thì cũng chỉ màn đêm đen kịt phản chiếu lại mà thôi, tôi tưởng như mình sắp bị nuốt chửng vào trong đó.

Tôi không biết phải lấy gì làm đích để thoát khỏi bóng tối này.

Khi tôi vùi mặt vào hai đầu gối và run rẩy...

Tôi có cảm giác ánh sáng chạm vào gò má.

Tôi ngẩng mặt lên và nhận ra ánh sáng đang... tràn qua khe cửa.

Đèn hành lang đã được bật lên rồi.

Tiếng xoay nắm cửa vang lên cạch... một cái, và cửa từ từ mở ra.

Tôi nheo mắt lại vì chói.

Giọng nói hấp tấp gọi tên tôi.

"Hinosaka."

Giọng nói lo lắng cho tôi.

Là giọng nói ấy, giọng nói tôi đã được nghe trước mặt hồ hút trọn ánh trăng vào một buổi tối giữa mùa hè ấy...

Người đàn anh tôi rất thích đang đứng bên kia cánh cửa, tựa như cách anh ấy đột ngột xuất hiện giữa những hàng cây ngày hôm ấy...

"A-Anh Konoha...!"

Tinh thần trở nên yếu đuối, cảm xúc như vỡ òa, tôi bật khóc.

Nước mắt rơi lã chã, tôi cứ thế ôm chầm lấy anh Konoha.

"E-Em xin lỗi, em xin lỗi! Em xin lỗi."

"Sao em lại xin lỗi? Em lại làm chuyện gì để mà phải xin lỗi rồi à?"

Anh Konoha vỗ nhẹ lên lưng tôi.

"Bởi vì chắc chắn em lại làm phiền anh rồi. Híc, em xin lỗi, em xin lỗi về mọi thứ. N-Nhưng mà, thật tốt quá... em cứ nghĩ, sẽ không thể ra khỏi đây cho tới sáng mai... vừa lạnh, lại còn cô đơn, em bắt đầu nghĩ lung tung, khổ sở, đau không thở nổi. May mà anh Konoha đã tới mở cửa cho em..."

"Fuyushiba đã gọi cho anh báo rằng mãi không thấy em từ trường về. Thế nên anh đã đi tìm em đây. Bụng dạ anh cứ nhộn nhạo cả lên, vì cái kiểu của em chắc hẳn lại gây ra chuyện động trời gì rồi, giờ thấy em vẫn ổn anh cũng nhẹ cả người."

Cả giọng nói và bộ ngực đang ôm lấy tôi đều dịu dàng và ấm áp.

Vị trí đó mới dễ chịu làm sao, tôi cứ nắm ghì lấy áo sơ mi của anh Konoha và tiếp tục khóc sụt sùi. Thế rồi đột nhiên, tai tôi nghe thấy một giọng nói rất trầm và căng thẳng.

"Hơn nữa, nhờ có em, anh đã xác định chính xác được thân phận thật của 'quái vật' rồi."

Khi tôi ngẩng đầu lên, giữa khung cảnh tranh tối tranh sáng, tôi thấy anh Konoha đang nhìn vào khoảng không với ánh mắt sắc nhọn đến rùng mình.

Quái vật, quái vật, quái vật...

Những ngôn từ như một cú va chạm mạnh.

Ánh mắt nhìn thẳng vào thứ đáng khinh.

Kẻ phản bội, kẻ vong ân phụ nghĩa, người nghĩ xem ai đã chìa tay ra khi người lâm vào cảnh ngộ thảm thương?

Ai đã cho người ánh sáng?

Thế mà người lại định đâm sau lưng người cứu vớt mình sao?

Người định nguyên rửa người cứu vớt mình sao?

Chính người mới là nguồn cơn của mọi tai họa, là tà ác xấu xa...

SỰ TÔN THƯƠNG CỦA CÔ GÁI

VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Một ngày trước lễ hội văn hóa. Tôi và anh Konoha đợi một người trong phòng âm nhạc sau giờ học.

Hôm nay sẽ tổ chức tổng duyệt ở nhà thể chất. Vì chị Tomo nằm viện suốt cho nên chúng tôi chỉ lấy được thời gian tổng duyệt ở nhà thể chất sát nút vào ngày hôm nay.

Chắc bây giờ mọi người đều đang trên đường đến đó rồi.

Khi tôi ngẩng đầu nhìn anh Konoha đứng bên cạnh, tôi thấy anh ấy đang đắm đắm nhìn về phía cửa với ánh mắt nghiêm trang.

Tối hôm qua, anh ấy cũng làm vẻ mặt này khi nói "Anh đã xác định chính xác được thân phận thật của 'quái vật' rồi."

Mặc dù tôi có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh ấy nhưng lúc này không phải bầu không khí thích hợp cho tôi cất tiếng một cách dễ dàng. Gương mặt nhìn nghiêng của anh Konoha căng thẳng đến mức độ như vậy đấy.

Tôi sực tỉnh khi tiếng mở cửa vang lên.

"Muốn gặp trước buổi tổng duyệt là sao thế ạ?"

Gõ lộc cộc chiếc nạng lên sàn, chị Tomo bước tới. Gương mặt đầy mệt mỏi, bất an, giống như ngày hôm qua.

Anh Konoha nói với giọng điệu rành rọt.

"Anh đã biết được thân phận thật của 'quái vật' rồi. Nên anh muốn nhờ Sendou hợp tác"

"Hợp tác?"

Vẻ mặt chị Tomo lại càng bất an hơn.

"Đúng thế, nội dung anh sắp nói ra đây không khác gì 'tưởng tượng' của anh cả. Cho nên anh muốn người trong cuộc là Sendou sẽ bổ sung những chỗ sai hay bị thiếu."

"Tại sao phải làm chuyện đấy bây giờ ạ? Tổng duyệt chỉ thực hiện được trong hôm nay thôi. Ngày mai là diễn chính rồi. Bây giờ em không muốn nói về chuyện đó. Mọi người đều đang đợi nên chúng ta phải tới nhà thể chất thôi."

Anh Konoha lên tiếng ngăn lại chị Tomo đang muốn quay đầu rời đi.

"Em không muốn nghe câu chuyện của anh có phải vì em sợ biết được sự thật không? Tuy nhiên, chính lúc này là thời điểm trước khi chúng ta biểu diễn thật sự, nên lại càng phải làm rõ chân tướng của sự việc. Quái vật rốt cuộc là cái gì? Tại sao quái vật được sinh ra? Nếu không giải quyết ngọn ngành, vở kịch sẽ bị quái vật cắn xé và nuốt chửng mất."

Chị Tomo giật thót người rồi ngược lên nhìn anh Konoha với ánh mắt yêu cầu.

Trái lại, ánh mắt của anh Konoha ghim lấy chị Tomo bằng một sức mạnh không gì lay chuyển.

Giọng anh Konoha bắt đầu truyền đi trong căn phòng nhạc lặng ngắt như tờ.

"Trong sự việc lần này đang tồn tại 'Quái vật của quá khứ' và 'Quái vật của hiện tại'. Quái vật của quá khứ xuất hiện ở đội hợp xưởng vào một năm trước. Ban đầu chỉ ở mức độ đồ đạc bỗng nhiên biến mất. Sau đó, mức độ dần dần được đẩy cao lên, những mẫu giấy viết những lời vu không được bỏ lại, đồ sắc nhọn được giấu ở cửa hoặc phím đàn.

Cuối cùng có cả thành viên câu lạc bộ gặp tai nạn do phanh xe đạp bị ai đó động tay vào, rồi cả học sinh không đi học được nữa vì ảnh gia đình bị dán lên bảng tin, đội hợp xưởng bị bao trùm trong sự bất an và nghi hoặc.

Một câu lạc bộ có truyền thống lâu đời bị dồn ép đến mức suýt nữa phải giải tán bởi duy nhất một con quái vật.

Anh nghe nói Sendou... chính em là người đã tố cáo con 'quái vật' này và đuổi nó ra khỏi câu lạc bộ. Chuyện này không sai chứ?"

Chị Tomo nhăn mặt vẻ như không muốn nhớ lại và lâu bầu bằng giọng cứng ngắt.

"... Vâng."

"Tên của 'quái vật' là Karasuma Shizuku. Một học sinh lớp 10 ít nói, quanh người tỏa ra bầu không khí u ám. Có vẻ cả ở câu lạc bộ lẫn ở trên lớp, cô ấy gần như đều không nói chuyện với ai, chỉ trừ một người, chính là em.

Cô ấy chỉ nói chuyện bình thường với một mình em. Anh nghe nói hai người còn trao đổi nhật kí với nhau nữa."

Ngay khi cái tên Karasuma xuất hiện, đôi chân mày của chị Tomo càng nhíu lại với vẻ khổ đau. Đứng một bên quan sát chị ấy thôi cũng khiến dạ dày tôi quặn lại.

"... Vì Shizuku không giỏi truyền đạt suy nghĩ của mình thành lời nói... nên em nghĩ rằng hình thức viết nhật kí sẽ giúp bạn ấy bộc lộ được cảm xúc của bản thân."

"Hai em từng là bạn bè thân thiết nhỉ."

"...Vâng."

"Em đã viết gì trong quyển sổ đó?"

Chị Tomo dồn lực vào đôi tay đang giữ chiếc nạng. Tôi nhớ lại hình ảnh chị Tomo trân trọng ôm ghì lấy cuốn sổ màu rơm vàng.

Và cả hình ảnh Karasuma giữ cuốn sổ cùng màu trước ngực và thì thầm "Tôi tới lấy đồ bỏ quên"

Chị Tomo thấp giọng nói.

"Toàn là những chuyện... vụn vặt thôi. Như hôm đó đã có chuyện gì xảy ra, hay là chuyện về câu lạc bộ... rồi thì Shizuku rất thích sáng tác nhạc nên có cả chuyện đó nữa..."

"Cho đến khi xảy ra vụ việc, Karasuma là một người có tính cách hiền lành, ít đưa ra chủ kiến. Thế nhưng, một ngày kia, cô ấy lại chủ động đề xuất với các học sinh lớp trên rằng cô ấy muốn diễn ca khúc Frankenstein mà cô ấy tự sáng tác trong buổi biểu diễn. Em cũng đã ủng hộ chuyện đó."

Một cái bóng phủ lên đồng tử của chị Tomo.

"Shizuku... cảm thấy bản thân mình cô độc tựa như con quái vật xuất hiện trong Frankenstein nên không hề có chút tự tin nào. Vì thế, em muốn nhân cơ hội này giúp bạn ấy gần gũi với mọi người hơn... Với cả giai điệu mà cậu ấy sáng tác thực sự rất tuyệt vời..."

Tôi có thể cảm nhận được sự đau đớn trong giọng thì thầm của chị ấy.

A, thì ra lúc đó chị Tomo và Karasuma thật sự là bạn bè của nhau...
Nghĩ vậy, tôi càng cảm thấy đau lòng.

Trong mắt anh Konoha cũng hiện lên nét u buồn.

"Tuy nhiên, nguyện vọng biểu diễn của Karasuma lại bị cự tuyệt. Đội hợp xướng thời điểm đó chủ trương diễn các tác phẩm mang tính truyền thông, và không tiếp nhận bất kì loại hình nào khác. Bản nhạc của Karasuma bị chế giễu như một thứ ghê rợn, hạ cấp, và rồi chuyện đó khiến cho cô ấy bắt đầu bị những đàn chị lớp trên bắt nạt.

Cho dù vậy, Karasuma vẫn âm thầm chịu đựng.

Vì cô ấy đã quen với việc bị xa lánh, nên cô ấy chọn cách im lặng mà sống, tựa như quái vật của Frankenstein đã phải lén lút ẩn mình."

Chị Tomo đang cúi đầu bỗng đột ngột ngẩng mặt lên với vẻ tức tối và trừng mắt nhìn anh Konoha.

"Anh hãy thôi đi! Nói chuyện này để làm gì cơ chứ? Anh định làm thám tử đấy à?"

Không hề nao núng, anh Konoha đáp trả bằng ánh mắt nghiêm trang.

"Anh không phải là thám tử. Đúng như em thấy, anh chỉ là một học sinh cấp 3 mà thôi. Những điều anh nói không phải là suy luận, mà là 'tưởng tượng' của anh."

"Tưởng tượng?"

"Phải, anh chỉ tưởng tượng từ những sự thật trong quá khứ, rằng rốt cuộc thì thứ gì, ai, đã biến cô gái nhút nhát hướng nội Karasuma Shizuku thành 'quái vật'! Thứ trở thành nguồn cơn khiến quái vật trong Frankenstein

nung nấu ý định phục thù là sự 'tuyệt vọng' khi nó bị gia đình trong rừng từ chối.

Còn Karasuma cũng đã biến thành quái vật do em, người bạn duy nhất của cô ấy lại đứng về phía các đàn chị lớp trên. Cô ấy trả thù những kẻ đã cướp em đi, hủy hoại đội hợp xướng từ trong nội bộ...."

Chi Tomo tái xanh mặt mũi.

"N-Nếu như em che chở cho Shizuku, em nghĩ bạn ấy sẽ càng bị bắt nạt nhiều hơn nữa..."

"Nhưng kết quả cuối cùng, em đã phản bội Karasuma. Không chỉ có thế. Em còn tố cáo Karasuma ngay trước mặt mọi người, và đuổi cô ấy ra khỏi đội hợp xướng."

Sự nghiêm khắc tăng dần lên trong giọng nói và từ ngữ của anh Konoha.

Tôi cảm thấy lo ngại.

Anh Konoha đang định khai ra sự thật nào từ trong trí tưởng tượng của anh ấy?

Điều đó có mang lại hạnh phúc cho chị Tomo và Karasuma không?

Chị Tomo nói với giọng run run. Sự bi ai tràn ngập trong đôi mắt đang sụp xuống.

"Em chỉ muốn... Shizuku không làm những chuyện như vậy nữa... Shizuku cứ như không còn là Shizuku nữa..."

"Dù vậy, trong câu chuyện được kể lại, em là người hùng đã cứu đội hợp xướng. Hòa bình trở lại với đội hợp xướng, quái vật thì bị lãng quên. Thế mà tại sao sau một năm, vào lúc này, quái vật lại quay trở lại?"

'Quái vật của hiện tại' xuất hiện từ khi nào?"

Đúng vậy, tôi cũng luôn thắc mắc chuyện này.

Tại sao Karasuma lại chờ tới bây giờ mới bắt đầu báo thù?

Tại sao cô ấy lại muốn gây trở ngại cho buổi diễn?

Tôi nín thở, lắng tai nghe từng lời của anh Konoha.

"Lời đe dọa đầu tiên xuất hiện ngay sau khi quyết định diễn Frankenstein ở lễ hội văn hóa và việc luyện nhạc bắt đầu.

Sau đó liên tiếp xảy ra những việc như là phòng dự bị trở nên xáo trộn, bàn ghế dịch chuyển, đồ đạc biến mất, tủ khóa bị mở, kịch bản có lời nhắn bằng mực đỏ đúng không.

Dù các em đều lo âu không biết đó có phải là lời nguyên của quái vật hay không, nhưng việc này chẳng phải hiện tượng thần bí hay cái gì tương tự. Đó đều là những hành vi có thể thực hiện được bởi con người. Ví dụ như việc cái tủ khóa đột ngột mở ra."

Anh Konoha đi về chiếc tủ khóa.

"Khóa của cái tủ này đã bị phá hỏng từ trước, nên nó vẫn luôn ở trạng thái mở ra một cách tự nhiên. Vậy phải làm gì để đưa nó về trạng thái đóng lại?"

Anh Konoha kéo tuột một lượt chỗ băng dính trên đang phủ trên cánh cửa.

Cánh cửa ngay lập tức mở ra.

Bên trong trống rỗng. Cánh cửa đã mất đi vật chống đỡ đang đưa kéo kẹt.

Anh Konoha quay người về phía chúng tôi.

"Từ chỗ này của cái cửa..."

Anh ấy chạm vào phần khóa, rồi khẽ di chuyển ngón tay sang ngang.

"Nếu ta vắt ngang một sợi ruy băng ở phần hộp này, rồi cột một vật nặng vào đầu dây, ta sẽ có thể đóng cửa lại từ bên trong. Nếu dùng đá làm vật nặng đó thì sau một khoảng thời gian, đá sẽ tan ra và cửa sẽ tự động mở."

Anh ấy buông tay khỏi cái cửa đã đóng một lần và khiến nó mở ra.

Tôi nhớ lại cảnh khi cửa tủ mở ra, lông vũ đỏ bay tứ tán, và cảnh khói trắng tràn ra ngoài. Còn cả sợi ruy băng màu đỏ rơi ra nữa. Thì ra ở đầu sợi ruy băng đó đã cột đá khô để biến nó thành vật nặng!

Chị Tomo đánh mặt lại và im lặng.

Anh Konoha rời khỏi tủ khóa, và tiến về phía tủ tường.

"Kịch bản bị ghi những ngôn từ của quái vật được tập hợp và bảo quản ở đây."

Anh ấy gõ nhẹ năm đấm lên tủ tường. Bả vai của chị Tomo nảy lên, cứ như chị ấy bị âm thanh bé nhỏ ấy làm cho kinh ngạc.

"Miễn mở được tủ tường thì sẽ có thể nhân lúc trong phòng không có ai để viết lại lời nhắn. Người quản lý chìa khóa tủ là em nhỉ, Sendou? Với tư cách chủ nhiệm câu lạc bộ, em cũng có nhiều cơ hội ra vào phòng âm nhạc. Cả việc di chuyển bàn, hay làm xáo trộn phòng dự bị, làm loạn các bức chân dung, em đều có thể làm được."

Trong một khoảnh khắc, tôi không hiểu anh Konoha đang nói gì.

Bởi vì, điều đó, nghe như thể chị Tomo chính là....

"Anh đang nghi ngờ em?!"

Chị Tomo hét lên.

Tôi cũng cảm thấy rối loạn.

Chị Tomo là người đã tác động vào tủ khóa và kích bản sao? Vì sao chị ấy cần làm những việc đó cơ chứ?

"Đây cũng là 'tưởng tượng' của anh Inoue à? Nhưng những gì anh Inoue vừa nói thì cho dù không phải là em vẫn làm được đúng không? Giả sử như ngay cả anh Inoue..."

Chị Tomo phản bác với bộ mặt gay gắt, còn anh Konoha vẫn bình tĩnh trả lời.

"Em nói đúng. Những thành viên khác, hoặc kẻ xâm nhập từ bên ngoài đều có thể làm được. Thế nên anh đã trở nên lúng túng. Tuy nhiên, ngày hôm qua, khi anh gọi điện cho em về việc của Hinosaaka, em đã vô cùng luống cuống và cho anh biết rằng có lẽ em ấy đang ở phòng dụng cụ phải không."

Chị Tomo giật nảy người.

Ngày hôm qua, khi tôi bị nhốt trong phòng dụng cụ, anh Konoha nói rằng anh ấy tới tìm tôi vì Hitomi đã gọi điện cho anh ấy.

Hình như thấy tôi về nhà trễ, mẹ đâm lo và gọi điện tới nhà của Hitomi.

Hitomi đã gọi vào số di động của anh Konoha, và anh Konoha đã liên lạc với chị Tomo sau đó.

"B... Bởi vì Nano-chi đi cất rương đạo cụ mãi không thấy quay lại, nên em nghĩ là biết đâu..."

Chị Tomo tránh ánh mắt khỏi anh Konoha, giọng cũng trở nên the thé.

Vì sao chị Tomo lại dao động đến vậy? Ngực tôi đập thành thịch, tưởng như sắp vỡ tung.

"Phải. Em đã bỏ mặc Hinosaka, người không quay lại từ phòng đạo cụ, và đi về trước. Chẳng phải việc này không giống một người đầy trách nhiệm như em chút nào sao?"

"Vì đâu em lúc đó chỉ toàn nghĩ về quái vật..."

"Nếu đúng như vậy thì em lại càng phải lo lắng và đi tìm Hinosaka mới phải. Nếu là em lúc bình thường thì đã làm vậy rồi. Thế nhưng tại sao em lại một mình đi về trước? Không phải do chính em là người đã nhốt Hinosaka lại sao? Không phải vì em nghĩ rằng Hinosaka sẽ gọi điện thoại cầu cứu sự giúp đỡ sao? Thế nhưng Hinosaka lại không mang theo điện thoại và không thể ra ngoài. Khi biết chuyện đó qua cuộc điện thoại của anh, em đã rất cuống quýt còn gì."

Anh Konoha nói liền một mạch không ngơi nghỉ.

Cứ như một trận cuồng phong.

Chị Tomo không thở nổi, đứng sững bàng hoàng.

"Chính bởi chuyện đó mà anh đã tin chắc người gây ra chuỗi vụ việc là em... Sendou."

"!"

Tôi nuốt tiếng hét của mình vào trong.

Anh Konoha vừa quả quyết rằng "quái vật" chính là chị Tomo.

Chị Tomo kêu lên với ánh mắt như van lơn.

"Làm sao có thể có chuyện đó được chứ, bởi vì em còn bị đẩy xuống từ cầu thang và bị thương..."

Anh Konoha trầm tĩnh nói.

"Kì lạ thật, chính em đã nói mình bị trượt chân té ngã cơ mà."

Chị Tomo giật mình chợt tỉnh và ngậm miệng lại.

... Chị đã nói là tự mình bị trượt chân rồi! Chuyện đó là sự thật!

Chị Tomo đã khẳng định như thế, lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại.

Mặc dù khi ấy chị Tomo hoảng sợ như một đứa trẻ con.

... Chỉ là... chỉ là... con quạ... con quạ nó...

Mặc dù chị ấy đã nói bằng giọng thốn thức và bật khóc.

Tôi tưởng rằng chị Tomo đang bao che cho Karasuma. Thế nhưng, lẽ nào không phải như vậy?

Tại sao khi đó chị Tomo lại hoảng loạn đến thế?

Còn nữa, khi tôi thông báo chuyện chị Tomo bị té từ cầu thang cho Karasuma, câu trả lời mà tôi nhận được là...

...Tôi có biết.

Karasuma đã thì thầm với cặp mắt lạnh lẽo.

... Bởi vì tôi đã chứng kiến mà.

Tại sao Karasuma lại nói như vậy?

Tại sao cô ấy lại thốt ra những lời làm người khác nghi ngờ bản thân là thủ phạm vậy!

Anh Konoha nói tiếp, đôi mắt bình yên không chút gợn.

"Anh sẽ nói lại một lần nữa cho rõ ràng, em đã tự rơi xuống. Không phải do bị ai đó đẩy từ sau lưng, cũng không phải vô tình trượt chân. Em biết rõ rằng mình sẽ ra sao nếu bước hụt nhưng vẫn làm vậy bằng ý chí của mình."

Khuôn mặt của chị Tomo nhăn nhúm lại, chị ấy gào lên như sắp khóc.

"Bị đặt! Tại sao em lại phải làm chuyện như vậy chứ?!"

Chị Tomo phủ nhận và chất vấn anh Konoha, còn anh ấy vẫn nhìn thẳng và nói.

"Bởi vì em chính là Victor Frankenstein, kẻ đã sinh ra con 'quái vật' đáng thương ấy."

Chị Tomo mở to hai mắt, như vừa bị quất một gậy vào ngực.

Tôi cũng quên cả thở.

Chị Tomo là Victor ư?

Giọng nói của anh Konoha truyền đi trong căn phòng có bầu không khí căng như dây đàn.

"Thiên tài trẻ tuổi nung nấu lý tưởng cháy bỏng ấy đã định kết nối cơ thể người chết với nhau để tạo ra con người. Thế nhưng thứ được sinh ra là một con quái vật ghê tởm mà chính chàng, đáng sáng tạo ra nó cũng phải ngoảnh mặt đi.

Victor muốn chạy trốn khỏi con quái vật, nhưng quái vật lại luôn bám đuổi Victor, dần tước đi những gì chàng yêu quý. Cuối cùng quái vật nói với Victor "ta sẽ tới gặp người vào đêm tân hôn" rồi sát hại cô dâu của chàng. Vậy anh hỏi em, Sendou, em cảm nhận được cái bóng của quái vật từ khi nào vậy?"

Gương mặt đanh lại, chị Tomo im lặng.

Anh Konoha chậm rãi chỉ ra.

"Có phải là vào ngày sinh nhật của em không?"

"!"

Sự hoảng sợ xuất hiện trong đôi mắt đang nhìn chúng tôi của chị Tomo.

"Vào sinh nhật năm nay của em, các cô bé trong câu lạc bộ đã bí mật lập kế hoạch tổ chức tiệc và hát chúc mừng sinh nhật. Một bạn lớp 10 đã nói khi đó mặt em tái dại đi và em trở nên vô cùng hoảng loạn. Em còn nói lý do của việc ấy là vì em nhớ lại chuyện tình hình sức khỏe ông của em trở xấu nữa."

... Không biết có thật là tình hình của ông chị ấy xấu đi không nữa. Bọn em cũng băn khoăn biết đâu còn lý do nào khác thì sao...

"Về lý do thực sự khiến em run sợ, theo 'tưởng tượng' của anh, đó là do em đã cảm nhận được rõ ràng niềm hạnh phúc. Em đã vực dậy câu lạc bộ từ đồng hoang tàn, được bao quanh bởi những đàn em luôn hết lòng ngưỡng mộ, đảm nhiệm vai trò đội trưởng một cách tràn trề sinh lực, làm thêm để đi du học, cuộc sống của em đang hoàn toàn viên mãn. Tất cả lời nói và hành động của em đều được khẳng định, đón nhận, sùng bái bởi những người yêu quý em. Em là sự tồn tại không thể thiếu của đội hợp xướng, tỏa sáng rực rỡ ở trung tâm, nhận được tình yêu của tất cả mọi

người. Khoảnh khắc em mở cửa, nghe bài hát chúc mừng sinh nhật dành cho mình và được chào đón bằng những nụ cười ấm áp của mọi người, em đã ý thức được điều đó.

Rằng mình đang hạnh phúc biết bao.

Và em sợ. Bởi vì sao, vì 'quái vật' sẽ đến khi ta đang ở đỉnh cao hạnh phúc..."

Khuôn mặt của chị Tomo tái nhợt như xác chết.

Hệt như Victor đang nhìn quái vật trước mặt mình. Sững sờ nhìn vào thứ sẽ mang đến tai họa cho bản thân.

"Quái vật trong Frankenstein tuyên bố với Victor rằng 'Ta sẽ tới gặp người vào đêm tân hôn'.

Điều đó nghĩa là nó sẽ báo thù ngay tại khoảnh khắc ấy, khi Victor sắp được nếm trải hạnh phúc lớn nhất của đời mình.

Khoảnh khắc em được bao bọc trong tiếng ca và ánh mắt tràn đầy sự tin yêu của các đàn em trong đội, em đã nghe thấy âm thanh của con quái vật, giống như Victor.

Em vô cùng bất an, không biết quái vật sẽ xuất hiện trước mặt mình vào lúc nào.

Em lần lượt nhớ lại từng ký ức trong quá khứ, lo sợ rằng biết đâu tấn thảm kịch năm đó sẽ lặp lại thì sao.

Và rồi, tựa như một cách chứng minh, một cô bé lớp 10 đã gặp tai nạn khi đi xe đạp."

Cô bạn trong đội hợp xướng kể rằng khi tai nạn xảy ra, chị Tomo đã cực kỳ lo lắng.

... Khi tớ bị tai nạn xe đạp, chị ấy lo lắng cứ như chuyện của mình vậy, đến bệnh viện thăm nom, còn nói xin lỗi nhé, xin lỗi nhé liên tục nữa.

Hình như lúc đó anh Konoha đã rất để ý tới việc này.

"Tai nạn của cô bé đàn em có lẽ hoàn toàn chỉ là một sự ngẫu nhiên xui xẻo. Tuy nhiên, chắc hẳn em đã nhớ lại chuyện xảy ra một năm trước, một học sinh lớp 12 gặp tai nạn do phanh xe đạp bị ai đó tác động vào. Và thế là, em bắt đầu đắm chìm trong suy nghĩ cuối cùng quái vật cũng đã xuất hiện để báo thù."

Cả người chị Tomo run lấy bầy.

Một màu đau đớn hiện lên trong mắt của anh Konoha.

"Vì vậy, để làm nguôi cơn giận của quái vật, em quyết định sẽ diễn kịch, đồng thời em nghĩ rằng bản thân không được phép trở nên hạnh phúc. Nếu bản thân em trở nên bất hạnh, có lẽ quái vật sẽ thỏa mãn. Không được trở nên hạnh phúc, nhất định phải trở nên bất hạnh... Em muốn tránh tai họa lớn bằng cách che lấp bằng tai họa nhỏ hơn."

Một chuỗi hình ảnh hiện lên trong đầu tôi.

Với cặp mắt đầy tơ máu, chị Tomo vừa thở khò khè vừa cầm chiếc bút dạ đỏ viết loạn xạ lên những trang kịch bản...

"Ta sẽ tới gặp người vào đêm tân hôn."

"Ta sẽ tới gặp người vào đêm tân hôn."

"Ta sẽ tới gặp người vào đêm tân hôn của người đó!"

Có lẽ trong tai chị Tomo vẫn luôn vang vọng câu nói ấy từ suốt một năm trước.

... Tôi không tha thứ, tôi sẽ báo thù.

Kể từ thời khắc người con gái từng là bạn hóa thành quái vật không rõ hình thù và gườm gườm nhìn bằng cặp mắt đục ngầu lóe sáng.

Tựa như nỗ lực vô ích của Victor muốn xóa khỏi kí ức sự tồn tại của quái vật.

Chị ấy vừa sợ hãi bóng đen đang tiến lại gần, vừa nhuộm đỏ lông vũ trắng rồi nhét vào trong tủ khóa. Trong căn phòng âm nhạc mờ mờ tôi đã bị nuốt trọn bởi bóng đêm, chị ấy thay đổi vị trí từng cái bàn, lật ngược từng cái ghế, lấy phấn viết đi viết lại "Ta sẽ tới gặp người vào đêm tân hôn" lên bảng, bẻ vụn phấn đỏ, lấy chân dẫm lên với gương mặt như sắp khóc. Chị ấy rên rỉ không ngừng, dù vậy, giọng hát của quái vật vẫn tiếp tục vang lên như oán trách. Chị ấy vẫn luôn bị bao trùm trong nỗi sợ hãi một ngày kia, con quái vật với đôi mắt trống rỗng sẽ đột nhiên xuất hiện từ trong bóng tối.

"Cứ cẩn thận! Thời gian của người sẽ trôi đi trong sợ hãi và khốn khổ, cuối cùng tia sét giáng xuống chắc chắn sẽ tước đoạt vĩnh viễn hạnh phúc của nhà người."

"Trong khi ta đang giãy giụa bò dưới đáy sâu thảm hại mà ta lại để cho người có được hạnh phúc sao?"

" Ta sẽ tới gặp người vào đêm tân hôn."

"Ta sẽ tới gặp người vào đêm tân hôn."

"Ta sẽ tới gặp người vào đêm tân hôn."

Chị Tomo cắn chặt môi như để kiềm chế nỗi đau.

"..."

Anh Konoha tiếp tục nói với ánh nhìn nghiêm khắc.

"Giống như Mary Shelley đã sáng tạo ra quái vật trong Frankenstein nơi biệt trang đóng kín giữa những cơn mưa mùa hạ, em đã quá sợ hãi quái vật của quá khứ, vì thế mà tạo ra quái vật trong chính trái tim mình rồi lại trở nên hoảng sợ. Em không thể chịu đựng cảm giác sợ hãi khi chờ đợi không biết lúc nào quái vật sẽ hiện ra, cho nên em bèn tìm đường chạy trốn khỏi nỗi sợ bằng cách tự mình hóa thân thành quái vật.

Quái vật sẽ xuất hiện khi nào?

Sự báo thù bao giờ mới đến?

Nó định cướp đoạt cái gì?

Nó định hủy hoại cái gì?

Nỗi sợ vô tận sinh ra từ việc không hiểu rõ.

Nghĩ đến nỗi bất an mà chị Tomo đã trải qua, cổ họng tôi cũng tắc nghẹn, không thở được nữa.

Tôi không thể trách cứ chị Tomo.

Trong đầu tôi hiện lên dáng vẻ chị Tomo trong phòng âm nhạc sau giờ tan học, run rẩy, kiểm tra khóa cửa sổ hết lần này đến lần khác, cúi rạp xuống sàn và ghé tai nghe.

Chị ấy đã bị dồn vào đường cùng, đang ở rất gần bờ vực của sự tan vỡ.

Anh Konoha vẫn tiếp tục nói.

"Này, Sendou? Hà có gì em lại sợ hãi quái vật đến mức này?"

Cứ như thế việc em phải chịu, sự căm hận của quái vật là điều đương nhiên vậy...

Vì em đã đứng về phía các đàn chị và bỏ rơi Karasuma sao?

Không chỉ có thế.

Anh 'tưởng tượng' rằng ở đây vẫn còn một lý do khác lớn hơn!"

Nét mặt của chị Tomo đóng băng lại, tưởng như không khí cũng phát ra âm thanh răng rắc.

Trái tim tôi cũng có cảm giác như bỗng nhiên bị ai đó níu chặt.

Vẫn còn sự thật chưa được làm sáng tỏ sao?

Anh Konoha lãnh đạm tiếp lời.

"Quái vật trong Frankenstein lần lượt tước đoạt khỏi tay Victor những gì mà chàng trân quý.

Những học sinh lớp trên từng cùng chiều em cũng đã bị quái vật làm tổn thương và không xuất hiện trước mặt em nữa. Nhưng, những người đó có thật sự là người mà 'em yêu quý' không nhỉ?

Sendou, em có thật sự là 'đàn em được yêu mến' của bọn họ không?"

Anh Konoha mở cuốn album đã chuẩn bị từ trước và đưa nó về phía chị Tomo.

Ở đó dán một bức ảnh có những gương mặt bị bôi đen.

Chị Tomo có mặt ở đó, một mình chị ấy mặc quần, lẫn giữa những cô gái mặc váy dài.

"Các đàn chị yêu chiều em như em gái, mời em tối tiệc gia đình, thay nhau mặc đồ cho em như một con búp bê. Tuy nhiên, liệu em có phải một cô gái sẽ cảm thấy hạnh phúc với việc mặc những bộ váy điệu đà không?

Trong tấm hình này... em là người duy nhất mặc quần, trông giống như bị cô lập hơn là được đối xử đặc biệt đây. Một cựu thành viên của đội hợp xướng đã nói với anh rằng trong ngày diễn ra buổi diễn, em đột nhiên xuất hiện với chiếc quần. Cô ấy nói những học sinh lớp trên đã cười nói 'Vì là Tomoko nên đành chịu vậy' và tha thứ cho em."

Chị Tomo cắn môi.

Nỗi đau, sự cay đắng, sự mâu thuẫn lộ ra trong ánh mắt.

Bị cô lập sao? Chị Tomo ấy à?

"Có phải thật ra chỉ có mình em được thông báo mặc trang phục khác? Khi nhìn thấy em mặc quần tối, có phải đám học sinh lớp trên đã cười em một cách độc địa không? Chẳng phải em đã luôn chịu đựng ánh mắt chế nhạo của họ à? Việc họ mời em tối tiệc gia đình và mặc váy cho em cũng là để khinh rẻ và làm em bẽ mặt đúng không?

Tuy đây chỉ là sự tưởng tượng của anh, nhưng anh nghe nói đội hợp xướng hồi đó là nơi tập hợp của những tiểu thư nhà có tiền, đặt nặng truyền thống, một câu lạc bộ cao sang trang nhã. Ở trong một nơi như thế, con người mang lối suy nghĩ tự do, cháy bỏng lý tưởng cải cách, sở hữu khí chất thu hút lòng người như em chẳng phải là rất chướng mắt sao?

Anh cũng từng nghe chuyện khi em đề xuất biểu diễn nhạc kịch đã bị chê cười và bác bỏ. Những học sinh lớp trên chỉ giả bộ yêu thương em để xúc phạm em triệt để."

Cơ run trỗi lên từ sâu trong cơ thể.

Những gì anh Konoha nói là thật sao?

Chi Tomo đã bị đàn chị khóa trên bắt nạt!

Nhưng đàn chị là cựu thành viên đội hợp xướng cũng đã nói.

Rằng biết đâu những chiếc váy lờ xòe đăng ten là thứ khiến chị Tomo khổ sở.

Rằng việc chị ấy xuất hiện ở buổi diễn với chiếc quần là để thể hiện tình thần phản kháng ấy.

Nếu đến cả chuyện đó cũng là trò chơi khăm của hội tiền bối, đúng như anh Konoha nói...

Một bức tranh hoàn toàn khác trước đây bỗng hiện lên.

... Vì là Tomoko nên đành chịu vậy.

Khuôn mặt của những đàn chị đang dõi theo cô em gái ngổ nghịch với ánh mắt tràn ngập yêu thương bỗng trở nên vắn vẹo khó coi.

... Vì là Tomoko nên đành chịu vậy.

Giọng nói đó, ánh mắt đó, nụ cười đó, chứa toàn độc tố... đen ngòm.

Tại tôi thậm chí nghe thấy cả tiếng cười khúc khích khoái trá đầy ác ý của bọn họ.

Chị Tomo không phản bác. vẫn cắn chặt môi, chị ấy cúi gằm. Bàn tay giữ nạng run lên khe khẽ. Những sự kiện trong quá khứ dần thay đổi màu sắc và hình dạng!

"Em chỉ có thể bạch bạch sự uất ức không nơi giải tỏa của mình với bạn thân Karasuma. Có phải em đã viết những chuyện đó vào cuốn nhật ký trao

đôi của hai đứa không?

Các thành viên khóa trên không cướp em từ tay Karasuma, mà họ định tách Karasuma xa khỏi em. Chứng kiến người bạn quan trọng bị hành hạ ngay trước mắt mà không thể giúp gì, em trở nên căm thù cách đối xử tàn tệ của bọn họ.

Những việc mà Karasuma đã làm với đàn chị khối trên cũng là nguyện vọng của em. Mà không, chẳng phải chính em đã khiến Karasuma làm chuyện đó sao?

Frankenstein là câu chuyện kể về sự đối đầu của quái vật và Victor. Victor sở dĩ sợ hãi quái vật đến thế phải chăng là bởi anh ta đã thấy hình ảnh xấu xí của chính bản thân bên trong nó? Victor Frankenstein cũng là quái vật!"

"!"

Sự 'tưởng tượng' được nói ra làm hô hấp của tôi như dừng lại.

Victor cũng... là quái vật!

"Không phải!"

Tiếng thét của chị Tomo xé rách toạc bầu không khí.

Khuôn mặt của chị ấy nhăn nhúm, môi khô khốc, cánh tay và bả vai đều đang run rẩy.

"Em, không phải quái vật! Không phải quái vật! Chuyện đó đều là do Shizuku tự ý gây ra..."

"Nhưng... em đã không ngăn cô ấy lại! Chẳng phải em đã lén mừng thầm khi chứng kiến các đàn chị khối trên trở nên rối loạn trước trò chơi khăm của Karasuma sao?"

Chị Tomo nghẹn giọng. Tiếng rên rỉ đau đớn thoát ra từ sâu trong cổ họng.

"Nhờ công Karasuma bí mật hành động, những thành viên lớp trên căn đường biến mất, em đã có thể tự do hát những khúc ca mà mình thích. Được các đàn em ngưỡng mộ, nắm trong tay một nơi chốn khiến cho mình thoải mái. Bản thân em đã không phải bắn tay một chút nào, biến một mình Karasuma thành quái vật..."

Chị Tomo lắc đầu liên tục.

"Không phải! Không phải như vậy! Em chưa từng nói một lời nào rằng em muốn đàn chị bị thương hay dán hình của bố đội trưởng cho mọi người thấy! Em không mong muốn mọi thứ đi xa đến mức đó. Độc ác... đến mức đó..."

Cây nạng nghiêng sang một bên, chị Tomo mất thăng bằng và ngã gục xuống sàn.

Cây nạng bị rơi phát ra âm thanh đinh tai rồi lăn lông lốc. Đầu gối vẫn khụy trên sàn, chị Tomo bấu móng tay trên mặt đất, liên tục lắc đầu, liên tục gào thét.

"Em chỉ viết vào trong sổ rằng sẽ thật tốt nếu đội trưởng và đám người của chị ta biến mất... Ban đầu đó chỉ là tưởng tượng của em mà thôi. Rằng phải làm như thế nào mới trừng phạt được bọn họ. Bởi vì em không thể làm được những chuyện đó ngoài đời nên em đã trả thù ở bên trong cuốn sổ.

Em cũng viết bí mật của đội trưởng cùng đám người thân thiết với chị ta vào trong đó, rằng bọn họ chỉ là một đám hèn hạ, dù cư xử ra cái vẻ thanh cao nhưng thực ra lòng dạ đen tối, chỉ toàn đâm chọt, ngáng chân nhau mà thôi.

Vì em là thứ 'đồ vật yêu thích' của bọn họ, cho nên chỉ cần nịnh nọt một chút là họ sẽ đặc ý huyền thuyên nói xấu những người khác... Em cũng ghi lại tất cả những chuyện đó vào sổ... Làm như vậy khiến tâm trạng em trở nên nhẹ nhõm hơn một chút... Dù sao thì chưa đến một năm nữa hội lớp 12 cũng phải tốt nghiệp rồi, em có thể xem như em chỉ cần chịu khổ đến lúc ấy nữa thôi.

Thế nhưng... Em không ngờ Shizuku lại thực hiện những chuyện mà em đã ghi vào cuốn sổ.

Đầu óc tôi choáng váng trước "sự thật" được phơi bày.

Từ trước tới giờ tôi rốt cuộc đã nhìn đi đâu vậy.

Tôi đã hiểu nhầm căn nguyên của sự buồn thương, đớn đau, sợ hãi của chị Tomo.

Chị Tomo vốn được ngưỡng mộ, luôn nở nụ cười với đôi mắt sáng trong như một cậu bé, lúc này đây lại đang nằm rạp trên sàn nhà, mặt nhăn nhúm, mắt quắc lên đục ngầu, liên tục thốt ra miệng những lời dồn nén bao thù hận và thở khò khè như một con thú.

Đây rốt cuộc là câu chuyện như thế nào vậy chứ!

Nó rõ ràng không phải một câu chuyện nói về niềm tin và tình bạn tốt đẹp.

Nó u tối... thâm trầm hơn thế! Là về nỗi đau, bội phản và sự phục thù...

Một mình Karasuma bị đuổi ra khỏi đội hợp xưởng, sau một năm, đã mang theo tâm trạng như thế nào khi chứng kiến người bạn thân trước đây của mình sợ hãi quái vật và dần trở thành một con quái vật? Chứng kiến Victor cho dù bản thân không ra tay nhưng vẫn đang lao đầu tới bờ vực diệt vong!

Những giọt nước mắt rơi lã chã từ đôi mắt của chị Tomo.

"Vì Shizuku đã làm ra những chuyện đó... C-Cho nên em... cảm thấy sợ hãi... bởi vì, một con người bình thường không thể làm vậy được... Những chuyện đó em không viết vào sổ với một ý định nghiêm túc đâu... Thế mà, Shizuku đã... cười... Cả lúc chị Sawako bị đứt tay do lưỡi dao kẹp trong phím đàn. Cả khi chị Midori gặp tai nạn... Cả lúc mọi người sợ hãi 'quái vật' và run như cầy sấy... Hay khi mọi người bắt đầu cáo buộc lẫn nhau 'có phải cậu là quái vật không'..."

Giọng nói run rẩy đứt quãng bị nhuộm đen bởi nỗi sợ, những giọt nước mắt rơi trên sàn nhà cũng không hề trong suốt mà trông như màu máu.

Trong ánh mắt của anh Konoha cũng hiện ra nét u buồn. Anh ấy nhẹ nhàng gập gối ngồi xuống trước mặt chị Tomo, và nói tiếp ra chiều quan tâm.

"Karasuma đã vượt khỏi tầm tay của em. Tựa như Victor không thể kiểm soát được quái vật, em chỉ trích Karasuma là quái vật rồi đuổi cô ấy đi... Em đã hi sinh Karasuma để đạt được tất cả những gì em mong muốn. Chính vì thế, em lại càng không thể không sợ hãi trước ý thức về tội lỗi của mình. Em đang sợ rằng một lúc nào quái vật sẽ xuất hiện để báo thù."

"E-Em chỉ muốn biểu diễn giai điệu mà Shizuku hằng mong ước... Chỉ vậy thôi, có lẽ làm như vậy sẽ khiến Shizuku tha thứ cho em... Chỉ cần vở kịch kết thúc thành công..."

Chị Tomo không dám nhìn vào mắt anh Konoha, nói ra những lời yếu đuối, còn anh Konoha hỏi lại bằng ánh mắt nghiêm khắc.

"Vở kịch liệu có kết thúc vô sự được không nhỉ? Em nghĩ nó sẽ kết thúc ổn thỏa à? Tựa như con quái vật trong Frankenstein thoát khỏi sự khống chế của người sáng tạo Victor và trở nên cuồng loạn, con quái vật

bên trong em có lẽ cũng không còn nằm trong sự kiểm soát của em nữa rồi phải không Sendou?"

Ngay lập tức, chị Tomo ngẩng phắt mặt lên.

Tôi giật mình khi thấy ánh mắt chị ấy nhìn anh Konoha tràn ngập hận thù. Dùng tay trái nâng đỡ cơ thể, chị ấy vung tay phải lên và cào lên mặt anh Konoha một đường chéo.

"...!"

"Anh Konoha!"

Anh Konoha cản tôi lại khi thấy tôi định chạy tới.

"Không sao đâu, Hinosaka."

Nhịp thở ra của chị Tomo trở nên hoang dại, mắt lóe lên, chị ấy không ngừng gào rú.

"Không phải, không phải như vậy! Anh không phải anh Inoue! Anh đang bị Shizuku nhập rồi. Giống như Nano-chi cũng từng bị Shizuku nhập vậy! Shizuku từng đặt tay lên vai em cười nói 'Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp nên không sao đâu', 'Mình sẽ chuẩn bị một món quà sinh nhật thật đặc biệt cho cậu'... Và rồi cậu ấy lại làm ra những chuyện quá đáng như vậy... Shizuku không bình thường! Cậu ấy đã trở thành 'quái vật'! Cậu ấy hóa thân thành quạ đen và giám sát em! Bởi vì Nano-chi bị Shizuku nhập nên em mới nhốt Nano-chi lại!"

Đầu óc tôi rối loạn.

Quả nhiên chị Tomo là người đã nhốt tôi ở trong phòng dụng cụ sao?

Vậy còn Karasuma?

A, nhưng lúc đó, đúng là chị Tomo đã nhìn tôi bằng ánh mắt sợ hãi khi tôi nói "Sẽ không sao đâu, chắc chắn mọi chuyện sẽ tốt đẹp" vì muốn khích lệ chị ấy.

Mắt chị Tomo đã thấy tôi giống như quái vật!

Tôi rùng mình bởi sự thật đó.

Người không bình thường lúc này là chị Tomo mới đúng!

"Shizuku đã nhập vào em và bắt em làm ra đủ thứ chuyện! Người gửi lời đe dọa cũng như làm trò với tủ khóa không phải em, mà là Shizuku! Việc em ngã cầu thang cũng do mệnh lệnh của con quạ! Nó đã đe dọa em 'Được mọi người vây quanh, cậu đang thích thú đây à, không phải cậu đang hơi bị hạnh phúc đây sao, cậu nghĩ cứ vậy là biểu diễn bình yên vô sự được à?'. "

Một con người rất đổi bình thường một ngày kia đột nhiên biến thành quái vật không rõ hình thù.

Con người trở thành quái vật...

Tôi run rẩy, cảm nhận điều đó một cách rất chân thật.

Vẫn bò rạp trên sàn, chị Tomo gầm ghè lườm chúng tôi như đe dọa và tiếp tục gào rú.

Con người có thể vượt qua lẫn ranh một cách đơn giản như vậy sao?!

Chị Tomo vui vẻ hoạt bát đâu rồi?

Anh Konoha cắn môi rồi tóm chặt lấy cánh tay của chị Tomo.

"Anh biết một người từng lấy dao điêu khắc cửa cổ chính mình và nói rằng bản thân không làm mà do có người khác ép buộc.

Sendou! Em phải nhìn thẳng vào sự thật! Dù em có tiếp tục phủ nhận và chạy trốn khỏi những việc em đã làm thì con quái vật vẫn sẽ đuổi theo em đến cùng trời cuối đất. Em sẽ bị bao trùm trong sợ hãi và không nhìn thấy sự thật nữa. Nếu em không đối diện với con quái vật bên trong em bằng chính ý chí của mình thì sẽ không giải quyết được chuyện gì hết."

"Thôi đi, 'quái vật'! Đừng đụng vào tôi!"

Chị Tomo hất tay của anh Konoha ra.

Nửa trên thân người của chị ấy lao đảo, rồi chị ấy phủ phục xuống sàn, bịt chặt hai tai.

Tiếng bước chân vang lên ở hành lang, những cô gái thuộc nhóm đồng ca bước vào phòng.

Có cả chị Nanase đi cùng nữa.

Có lẽ vì chúng tôi mãi không xuất hiện để tổng duyệt nên mọi người tới gọi chẳng.

Nhìn thấy chị Tomo co quắp trên sàn, tất cả cùng nhao nhao lên.

"Chị Tomo! Chị làm sao vậy?"

"Đã có chuyện gì xảy ra vậy, anh Inoue!"

Chị Tomo vừa khóc vừa lặp đi lặp lại "Không có gì đâu, chị chỉ bị té ngã thôi".

Bộ dạng giống hệt chị Tomo tôi đã thấy ở bệnh viện.

Mọi người vây xung quanh chị Tomo, tranh nhau lo lắng cho chị ấy, có người còn bảo chị ấy đến phòng y tế để sơ cứu đầu gối bị trầy khi ngã.

Chị Tomo được các cô gái của đội hợp xướng đỡ đứng dậy, vừa run rẩy vừa dậm bước đi ra khỏi phòng âm nhạc.

"Sendou."

Anh Konoha lặng lẽ cất tiếng gọi.

Vai chị Tomo khẽ rung lên một cái, chị ấy cúi đầu.

Hướng về tấm lưng cô đơn đó, anh Konoha nói với ánh mắt khổ sở.

"Quái vật mà em căm hận không phải là Karasuma, mà là chính bản thân em."

"..."

Chị Tomo đứng yên không nhúc nhích. Những cô bạn thuộc đội đồng ca nhìn anh Konoha với vẻ mặt lúng túng.

Thế nhưng ngay lập tức, chị Tomo ngấp ngừng nắm lấy tay áo của họ kéo đi, và tất cả mọi người rời khỏi phòng với vẻ hoang mang lo lắng.

Chỉ có mình chị Nanase ở lại.

Ba người chúng tôi im lặng mất một lúc.

Cuối cùng chị Nanase hỏi với vẻ do dự.

"... Tại sao Sendou lại khóc vậy?"

Anh Konoha trả lời với gương mặt tối sầm.

"Người viết thư hăm dọa là Sendou."

"Sao?!"

Chị Nanase mở to mắt.

"V... Vậy à."

Chị ấy thì thầm với giọng khàn khàn. Rằng đúng là không thể tin nổi.

Đâu đó trong lòng tôi vẫn thấy không muốn tin. Tuy nhiên, đó là sự thật. Chị Tomo quá sợ hãi quái vật, dẫn đến kết quả là chị ấy cũng biến thành quái vật và gây tổn hại cho vợ kịch.

Lá thư đe dọa, tử khóa, tất cả đều do chị Tomo.

"... Chị Tomo... cũng xé tiểu thuyết trong tạp chí phải không nhỉ."

Có lẽ là như vậy.

Bởi vì khi các cô gái trong đội hợp xưởng nói chuyện về Cô gái văn chương, chị Tomo từng nói một cách cay đắng rằng "Mối quan hệ mà cả hai người cùng hiểu lẫn nhau ấy hả, mối quan hệ như thế nghe thật đầy giả dối".

Anh Konoha mở miệng nói.

"Không, việc đó là do... Kotobuki, là cậu làm nhỉ."

Tôi giật mình kinh ngạc, hết nhìn anh Konoha, lại lập tức quay sang nhìn chị Nanase.

Anh Konoha hướng ánh mắt bình lặng tựa như trong suốt nhìn chị Nanase, còn chị Nanase thì đành mặt lại, đứng im không nhúc nhích.

Vẫn kiên định nhìn thẳng vào mắt chị Nanase, anh Konoha nói.

"Khi đó, có người đã bỏ những mảnh giấy vụn bị xé vào cặp của tôi... Khi nhìn thấy chúng, tôi hiểu ngay rằng, người xé sách là người biết rõ tôi

là tác giả của tiểu thuyết ấy."

Chị Nanase nhìn anh Konoha với đôi mắt tựa như sắp khóc ngay lúc này.

"... Trong số những người như vậy, người có thể bỏ nó vào cặp tôi tại thời điểm ấy, chỉ có mình cậu thôi."

Nét mặt của anh Konoha cũng thật mong manh và yếu đuối.

Tác giả của Cô gái văn chương quả nhiên là anh Konoha!

Nhưng mà, nếu như vậy, tại sao chị Nanase chỉ lấy tiểu thuyết của anh Konoha khỏi tạp chí rồi xé vụn nó ra cơ chứ?

Tại sao chị ấy lại cố tình nhét một phần vào cặp của anh Konoha?

Cứ như thế chị ấy muốn nói cho anh ấy biết mình chính là người đã làm chuyện đó...

Chị Nanase nín chặt lấy váy đồng phục, rồi chị ấy nghiêng răng, nhìn đáp lại anh Konoha bằng nét mặt nỗ lực cùng cực và trả lời.

"Vì... tôi muốn thử... làm tổn thương Inoue. Tôi muốn thử nghiệm xem liệu mình cũng có thể khiến cho Inoue bị tổn thương hay không. Ở... ở hành lang trong giờ nghỉ, khi thấy Inoue và Hinosaka nói về chuyện hai người đã hôn nhau... đầu tôi nóng bừng lên..."

Là lúc tôi trốn tiết và anh Konoha đợi tôi ở hành lang với bộ mặt đáng sợ!

Tôi bảo anh ấy rằng "Vì em sẽ muốn hôn anh đây nên anh đừng gí sát mặt như thế", còn anh Konoha thì trả lời "Anh sẽ không chịu nổi nếu bị em hôn lần thứ hai"...

Chị Nanase đã nghe được câu chuyện giữa chúng tôi khi đó sao?!

À, vì thế nên khi tôi đến thư viện để thông báo chuyện chúng tôi nghỉ tập, chị ấy đang nghe nhạc với vẻ mặt tối sầm.

Chị ấy đang nói dở câu, "... Đây... em và Inoue..." thì chữa lại, "... Không có gì cả" và ngậm chặt miệng không nói nữa.

Kể cả tôi, nếu nghe phải câu chuyện như thế chắc cả đêm sẽ không ngủ được. Chị Nanase chắc hẳn đã trằn trọc nghĩ ngợi, khổ sở vô cùng suốt một đêm. Vào lúc đó, khi bỗng tìm thấy cuốn tạp chí bị bỏ quên ở phòng câu lạc bộ, chị ấy mới không tìm được mà xé tan nó.

"Cậu có giận tôi không?"

Chị Nanase hỏi anh Konoha bằng cặp mắt nửa như khát khao, nửa như sợ hãi.

Anh Konoha trả lời với gương mặt lạnh lẽo chút u sầu.

"Tôi không giận đâu."

"!"

Khoảnh khắc ấy, thứ cảm xúc lan rộng ra trên gương mặt chị Nanase là sự tuyệt vọng.

Sự tổn thương khủng khiếp mà chị Nanase phải chịu bởi lời nói của anh Konoha truyền sang tôi, khiến cả tôi cũng có cảm giác trái tim mình bị bóp nát.

Chị Nanase khe khẽ rên lên, hít một hơi để nuốt vào dòng nước mắt đang dâng trào, rồi kêu lên đau khổ.

"Ý... Ý cậu là tôi còn không có giá trị để cho cậu giận à? Khi Asakura khiến cậu bị tổn thương, cậu đã mang bộ mặt như sắp chết đến nơi phải không? Cậu còn định tự sát đôi với Asakura nữa phải không? Cả khi cậu bị chị Tooko bỏ rơi và nói cậu phải viết tiểu thuyết, cậu cảm thấy như chị Tooko phản bội mình và đã khóc phải không? Thế mà tại sao cậu lại nhìn tôi với ánh mắt bình thản như vậy hả...?!"

Tiếng thét như trút ra tất cả mọi cảm xúc trong lòng.

Thế nhưng nét mặt của anh Konoha không mảy may suy chuyển. Anh ấy chỉ đơn thuần nhìn chị Nanase với vẻ buồn rầu đôi chút mà thôi. Ngay cả tôi cũng hiểu được sự buồn bã đó khác với nỗi buồn mà chị Nanase hằng mong đợi.

Chị Nanase muốn làm anh Konoha tổn thương sâu sắc hơn. Chị ấy muốn anh Konoha phải tuyệt vọng, hỗn loạn, điên lên vì giận bởi sự phản bội của mình.

"... Tôi không có tư cách trách cứ cậu. Tôi chỉ cảm thấy thật có lỗi vì đã khiến cậu bị tổn thương thôi."

"Chỉ có thể thôi ư?!"

Chị Nanase ghen ngào nói, bàn tay nắm chặt run lên.

Cảm thấy thật có lỗi... Một câu nói mới tàn nhẫn làm sao.

"P-Phải rồi... Tôi khác với chị Tooko hay Asakura. I-Inoue không yêu tôi mà. Tôi chỉ là kẻ vô tình ở bên cạnh Inoue khi cậu yếu đuối... Nếu như người nói với Inoue 'Cậu không cần phải viết nữa' lúc ấy không phải là tôi đi chẳng nữa thì chắc hẳn Inoue cũng vẫn sẽ dựa vào người đó! Là ai cũng được chứ gì!"

Chị Nanase quay lưng lại rồi vùng chạy.

Chị ấy cứ thế mà rời khỏi phòng âm nhạc.

Anh Konoha không hề cử động.

Bằng ánh mắt nghiêm khắc, anh ấy dõi theo chị Nanase.

"Anh mau đuổi theo chị ấy đi!"

Tôi la lên.

"Chị Nanase bị tổn thương lắm đấy! Tại sao anh lại nói cái kiểu đó thế ạ! Anh hãy đuổi theo chị ấy đi! Em xin anh!"

Tôi biết là anh Konoha đáng ra có thể nói những lời rất khác, thế mà...

Anh Konoha từng hẹn hò với chị Nanase, kết quả là phải chia tay nhau, và làm chị Nanase đau khổ, cho nên anh ấy đã hối tiếc vì điều đó đến vậy cơ mà!

Chẳng phải anh ấy cũng từng cay đắng nói rằng anh ấy không muốn thất bại một lần nữa, không muốn làm tôi tổn thương như thế đây sao.

Thế mà, tại sao anh ấy có thể nói một điều độc ác nhường ấy, với cặp mắt bình thản nhường ấy cơ chứ!

Không phải anh ấy biết rõ làm vậy sẽ khiến chị Nanase bị tổn thương hay sao!

"Đuổi theo rồi sao nữa?"

Cái đầu nóng của tôi nguội lạnh hoàn toàn với câu nói ấy.

Anh Konoha nhìn tôi với nét mặt u ám tựa như lúc anh ấy nói "Em chỉ đọc những câu chuyện theo đúng như em mong muốn mà thôi".

Bằng giọng khô khốc, anh ấy nói với tôi trong khi tôi cứng đờ ra như hóa đá.

"... Trước lễ tốt nghiệp, khi anh viết tiểu thuyết để trao cho chị Tooko, Kotobuki đã nhìn anh với ánh mắt đau buồn. Anh vẫn luôn nghe thấy giọng cô ấy nói 'Cậu đừng viết'.

Cho dù vậy anh vẫn không thể dừng viết được.

Anh từng nói rằng anh đang viết câu chuyện về người đàn ông ra tay sát hại người anh ta yêu nhất nhỉ... Trước đây anh nghĩ rằng anh không thể lý giải được một chuyện như vậy. Nhưng trong lúc viết... trái tim anh nguội hẫng lại, anh đã có thể tỉnh táo bình thản ngắm nhìn những xúc cảm của anh ta..."

Có thứ gì đó hiện lên trong ánh mắt của anh Konoha, tựa như sự đau đớn, tựa như niềm bi thương, tựa như cơn điên loạn.

"Anh... có thể viết được."

Lời lầm bầm ấy làm tôi nổi da gà.

"Cho dù người ở gần bên mình chết đi, có lẽ anh vẫn sẽ viết về cái chết đó..."

Anh từng cho rằng một con người như vậy là kẻ tồi tệ bậc nhất. Thế nhưng anh lại có thể làm cái việc tồi tệ nhất đó mất rồi. Vậy, em có cảm tưởng gì về con người ấy của anh?"

Tôi... không thể trả lời.

Giống như khi Karasuma chất vấn tôi ở chính nơi này một tuần trước.

Giống như khi cơ thể tôi lạnh đi và run rẩy, không thốt ra lời nào chỉ biết lùi về phía sau bởi câu nói "Cho dù tôi là kẻ giết người thì cô vẫn sẽ

đón nhận tôi chứ? Sẽ trở thành bạn của tôi chứ?"

Tôi sợ hãi trước một thứ gì đó mà tôi không biết, một thứ gì đó mà tôi không thể thấu hiểu, thứ gì đó xuất hiện từ nội tâm của anh Konoha.

Tôi thấy anh Konoha trông như một con quái vật mang hình dạng con người.

... Vì thế chắc là Nano không thể hiểu được anh Konoha thật sự đâu.

Trong đầu tôi, chị Takeda đang cười tựa như chú cún con bén hơi người.

Dù tôi nghĩ mình phải nói gì đó, nhưng chẳng có từ ngữ nào được phát ra.

Như thế này giống hết lần với Karasuma!

Nhìn tôi im lặng không biết đến lúc nào, anh Konoha dường như bỏ cuộc, khẽ... nở một nụ cười.

Một nụ cười cay đắng, dường như dành cho chính bản thân mình.

"... Hinosaka, em cũng nên về nhà đi. Buổi tổng duyệt hẳn là bị hủy rồi."

Sau khi nhẹ nhàng nói vậy, anh ấy rời khỏi phòng âm nhạc.

Những con chữ lấp kín trang cuối cùng của cuốn sổ.

Quái vật, quái vật, quái vật...

Cô gái tóc đen phản chiếu trong gương.

Thì thầm với bản thân mình đang ở bên trong chiếc gương ấy.

Đúng vậy, người là quái vật, là quái vật, là quái vật...

Ta không tin vào thứ gọi là tình yêu của Chúa.

SỰ TÔN THƯƠNG CỦA CÔ GÁI

VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương 7

"... Aa, sáng mất rồi."

Ngày diễn ra lễ hội văn hóa.

Tôi ôm cái đầu nhức như búa bổ do thiếu ngủ, leo xuống khỏi giường và mở tâm rèm có màu vàng của nắng.

Ánh nắng buổi sáng xuyên thẳng vào mắt với cường độ đủ để có cảm giác đau.

"Vở kịch sẽ ra sao đây?"

Chúng tôi vẫn chưa duyệt lại. Hơn nữa hôm qua, cả chị Tomo lẫn chị Nanase đều không ở trạng thái có thể đứng hàng hoàng trên sân khấu. Anh Konoha cũng thế...

Trong đầu hiện lên ánh mắt tối tăm và nụ cười cay đắng của anh Konoha hôm qua, tôi cảm thấy khó thở.

Suốt cả một đêm, tôi vừa trở mình trên giường hết lần này đến lần khác vừa nghĩ xem mình nên làm gì, nhưng quả nhiên vẫn chẳng nghĩ ra.

Tôi đi xuống cầu thang, rửa mặt và thay đồng phục.

Ở bàn ăn, tất cả mọi người trong gia đình đã tề tựu đông đủ. Bố, mẹ, ông anh sinh viên và đứa em trai đang học cấp hai.

Mọi người trò chuyện sôi nổi từ sáng, khiến cho tôi gần như bất giác quên đi sự kiện ngày hôm qua.

Phải chăng mọi thứ chỉ là một cơn ác mộng?

Thế nhưng ngay lập tức, tôi nhớ đến ánh mắt lạnh lẽo của anh Konoha, giọng rên rỉ của chị Tomo, tiếng thét gào của chị Nanase, điều đó như khoét ra những hố sâu hoắm trong lồng ngực tôi vậy.

"Nano, từ nãy đến giờ con ấn ngực bao nhiêu lần rồi đây. Ăn cơm phải nhai cho thật kĩ nghe chưa."

"Nuốt chửng không tốt cho cơ thể đâu, Nano."

Bị bố mẹ nhắc nhở theo kiểu đó, tôi gục đầu chán nản.

Nếu mọi người đều sống yên bình như gia đình tôi có phải tốt không...

... Chắc là Nano không hiểu được anh Konoha thật sự đâu.

AAA!! Lại nhớ đến rồi~~~!

Vẫn với tâm trạng rầu rĩ ủ ê, tôi ra khỏi nhà sớm hơn mọi ngày.

Không khí giá băng của tháng Mười một chạm vào da tôi lạnh lạnh.

Giọng nói của anh Konoha khi đặt câu hỏi cho tôi cũng lạnh như thế này, lại còn lẫn khuất nỗi buồn ở đâu đó.

Tại sao tôi không thể trả lời lại anh Konoha một cách đàng hoàng nhỉ?

Tôi đã nhai đi nhai lại rằng em thích anh, em thích anh, cực kỳ thích anh, lúc nào cũng lảng nhảng bám theo anh ấy, thế mà ở thời khắc vô cùng quan trọng thì lại chỉ biết tái mặt, đứng ngệt ra, không biết tôi vô dụng đến mức nào nữa.

Từ khi gặp gỡ anh Konoha, tôi đã đọc không biết bao nhiêu là sách.

Một thế giới mà tôi không hay biết mở ra, tôi thu nạp được thêm nhiều tri thức mới, vốn từ cũng tăng lên đáng kể, vậy mà lúc ấy miệng tôi chẳng dẹt nên được bất cứ ngôn từ nào.

Tôi đã khiến anh Konoha phải nở nụ cười cay đắng ấy.

Tôi có cảm giác việc tôi im lặng cũng khiến anh Konoha tổn thương, làm cho trái tim tôi càng thêm đau xót.

Nếu là chị Amano thì có thể trao cho anh Konoha những lời cần thiết vào lúc ấy hay không?

Có phải chị ấy đã chấp nhận toàn bộ mọi thứ của anh Konoha, bất kể có chuyện gì cũng vẫn mỉm cười dịu dàng và ôm chặt lấy anh ấy?

Nếu tôi là "Cô gái văn chương" thật sự, phải chăng tôi sẽ không làm anh Konoha bị tổn thương? Tôi có thể hiểu được anh Konoha thật sự?

Tôi không biết từ nay trở đi phải tiếp xúc với anh Konoha như thế nào nữa.

Trong toa tàu điện đông nghẹt, kể cả trong lúc đang bị xô đẩy từ tứ phía trái phải trước sau, tôi vẫn suy nghĩ đủ thứ mòng mòng trong đầu, tảng đá trong lồng ngực chẳng hề nhẹ bớt đi, cho đến khi tôi ra khỏi cửa soát vé và cúi đầu lầm lũi bước đi trên con đường đi bộ dài dẫn đến trường...

"Chào buổi sáng, Hinosaka."

Một giọng nói đồng dạng bay tới tai tôi.

Khi tôi ngẩng đầu lên, hình ảnh phản chiếu trong mắt tôi là anh Konoha đang đứng cạnh hàng cây ven đường với nét mặt hiền hòa.

Tại sao anh Konoha lại...?

Ánh sáng trong vắt buổi sớm mai rọi xiên vào gương mặt thanh khiết có nét trưởng thành của anh Konoha.

Anh ấy đứng thẳng lưng, cao hơn cả gốc cây tiêu huyền mọc bên cạnh, mặc đồng phục của trường, tay xách cặp và ôm trên ngực một chiếc phong bì giấy nâu.

Thấy tôi lúng túng vì bị bất ngờ, nét mặt anh ấy lộ chút vẻ chua xót, rồi anh ấy điềm tĩnh mỉm cười.

"Việc phục kích té ra căng thẳng hơn anh tưởng... Cũng may mà gặp được chứ không bị lỡ mất nhau."

"A, anh đợi em à?"

"Ừ."

Anh ấy nheo mắt dịu dàng và gật đầu.

"Anh có việc nhờ Hinosaaka."

"Nhờ em?"

"Anh muốn em đưa cái này cho những người tham gia vở kịch."

Nói rồi, anh ấy chìa chiếc phong bì giấy nâu cỡ A4 cho tôi.

Có một tập giấy được để trong đó.

"Anh đã thay đổi một phần kịch bản. Anh xin lỗi vì đột ngột như vậy, tuy nhiên anh đã copy phần thay đổi đủ với số người rồi nên mọi người hãy xem qua cho đến lúc diễn chính thức nhé. Lời thoại của Hinosaaka gần như

không thay đổi gì nên không sao đâu. Anh chỉ biến tấu một chút lời thoại của anh và phần đồng ca thôi."

Tôi đắm đắm nhìn lên anh Konoha, hỏi với cảm xúc run rẩy từ sâu trong cơ thể.

"Anh đã viết sau khi về nhà hôm qua ạ...?"

"Ừ, làm đến sáng luôn nên không liên lạc được. Xin lỗi nhé. Với cả anh đang vướng một việc khác, nên phải ghé đăng đó trước khi tới trường. Nhưng chắc chắn anh sẽ tới kịp giờ diễn chính thức. Cho nên..."

Chất giọng đang nói với tôi rất đổi hiền hòa, ánh mắt hướng vào tôi cũng chứa đầy sự tin tưởng ấm áp.

Trong khung cảnh buổi sáng bình yên tĩnh lặng. Như để lưu lại ánh mắt ấy, ngôn từ ấy, từng thứ, từng thứ một thật sâu vào ký ức, tôi nhìn lên anh Konoha và chờ đợi những lời anh ấy nói.

"Hinosaka, em có thể đưa kịch bản cho mọi người và truyền đạt lại lời của anh không? Răng hãy gặp nhau trên sân khấu nhé."

Ánh sáng dịu dàng lan tỏa trong đôi mắt, bờ môi của anh Konoha.

Anh Konoha đã ủy nhiệm cho tôi việc đó.

Dù tôi không thể trao cho anh Konoha những lời anh ấy mong muốn, anh ấy vẫn tới gặp tôi.

Anh ấy nhìn thẳng vào mắt tôi và mỉm cười.

Tất cả những điều đó làm ngực tôi nóng lên, trái tim đập đi thanh thản như thể toàn thân được tắm trong luồng ánh sáng thuần khiết trong lành.

Tôi thấy ghen ghét nơi sống mũi, chỉ chực òa khóc tới nơi.

Những chuyện đã tối đen một màu như thế, đã mất phương hướng đến thế, đã khổ đau như thế, tất cả đều tan đi trong ánh sáng buổi sớm mai.

Tôi có thể nghĩ rằng anh Konoha đang đứng trước mặt tôi lúc này đây cũng là một anh Konoha thật sự.

Không phải tôi hoàn toàn không biết gì về anh Konoha. vẫn có phần nào đó của anh ấy mà tôi biết rõ.

Tôi cũng mỉm cười gật đầu. Có lẽ nước mắt đã trào ra chút ít.

"Em hiểu rồi. Em sẽ nói lại với mọi người."

Khóe miệng anh Konoha giãn ra.

Anh ấy nheo mắt dịu dàng, vươn tay ra và nhẹ nhàng xoa đầu tôi.

"Cảm ơn. Nhờ em nhé."

"Vâng."

Khi tôi nhận lấy chiếc túi giấy, tay tôi và tay anh ấy chạm vào nhau, dường như có một luồng sức mạnh chảy vào từ đầu ngón tay ấy.

Buổi diễn chắc chắn sẽ ổn thôi.

Không sao cả.

Bởi vì chỉ bằng một nụ cười và ngôn từ vô cùng nhỏ bé, câu chuyện vốn tối tăm đã bỗng bừng tỏa sáng lấp lánh sống động đến thế này.

Đặt chân đến trường, ôm chiếc phong bì chứa kịch bản trong tay, tôi đi về phía lớp của chị Tomo.

Tuy nhiên, đi được nửa đường, một cô bạn trong đội hợp xướng chạy lại, mặt mày tái xanh tái xám.

"Nano-chi! Chị Tomo bảo là không đến được!"

"Hả?? Tại sao?!"

"Chị ấy nói là chân đau lắm, thực sự không đứng được trên sân khấu đâu. Sáng nay chị ấy đã liên lạc với tớ như thế."

Đội phó Aya rũ vai xuống và thông báo.

"Sao lại thế! Chị ấy đã nói dù có chống nạng cũng sẽ diễn cơ mà!"

"Tớ nghĩ không phải tại vết thương đâu. Vì hôm qua chị Tomo chẳng bình thường chút nào..."

Tôi vẫn chưa nói với mọi người chuyện chị Tomo là "quái vật". Dù thế, có vẻ mọi người cũng đều quan sát thấy chị Tomo có chuyện gì đó rồi thì phải.

Các cô gái nói với vẻ hoàn toàn bỏ cuộc.

"Chỉ còn cách biểu diễn không có chị Tomo thôi. Nếu chị Tomo vẫn ở nguyên tình trạng như hôm qua thì đằng nào cũng không đứng trên sân khấu được."

"Phải đấy... Chẳng còn cách nào khác."

"Ừ..."

"Tớ sẽ dẫn chị Tomo đến!"

"Sao cơ?!"

Mọi người ngạc nhiên nhìn tôi.

Tôi đẩy chiếc phong bì chứa kịch bản về phía Aya.

"Cái này! Là kịch bản anh Konoha đã thức trắng đêm qua để viết lại! Trong lúc tập luyện đã xảy ra nhiều chuyện, cũng không tổng duyệt được lần nào, nhưng anh Konoha nghĩ rằng nhất định chúng ta sẽ tạo nên một buổi diễn tuyệt vời! Anh ấy muốn tớ nói lại với mọi người rằng anh ấy có việc nên sẽ đến muộn nhưng hãy gặp nhau trên sân khấu nhé! Thế nên tớ cũng sẽ truyền lại lời của anh Konoha cho cả chị Tomo nữa!"

"Nhưng, nhưng mà, Nano-chi!"

Mọi người đều tỏ ra bối rối, hoang mang. Tôi nói tiếp.

"Tớ nhất định sẽ dẫn chị Tomo đến nên hãy cho tớ địa chỉ nhà riêng của chị ấy đi! Với cả, hãy chia bản copy trong này cho mọi người và chuẩn bị cho vở kịch nhé!"

Mọi người mắt tròn mắt dẹt gật đầu.

Tôi rút ra hai bản từ phong bì màu nâu rồi chạy đi.

Quay về lớp xong...

"Hitomi! Tớ phải đến nhà chị Tomo bây giờ, bảo thầy giùm tớ là tớ đi muộn nhé! Còn nữa, nhờ cậu thay tớ làm chân bán hàng ở gian bánh kẹo trẻ em của lớp mình nữa! Sau đó hãy nhận kịch bản mới từ Aya của đội hợp xướng nhé! Với cả, với cả... hãy gặp nhau trên sân khấu nhé!"

Sau khi tuần liền một tràng, tôi quay lưng lại Hitomi đang cau mày và lại một lần nữa lao đi.

Xem nào, xem nào, để đến nhà chị Tomo thì tàu và xe bus cái nào nhanh hơn ta?

Vừa kiểm tra sơ đồ lộ trình trên điện thoại, tôi vừa sốt ruột thay giày, chạy ra khỏi sảnh, xông vào sân trường đang xôn xao nhộn nhịp trong

những công đoạn chuẩn bị cho lễ hội văn hóa. Khi tôi chạy qua chiếc cổng chào được trang hoàng lộng lẫy dừng cho lễ hội văn hóa...

"Cô bé tập sự, trốn học à?"

Một giọng gọi tôi lại từ cửa sổ của chiếc ô tô đen bóng loáng.

Chị Maki mỉm cười quyến rũ tựa như đóa hồng đỏ thắm. Tôi ngẩn tò te vì thấy chị ấy ôm một đứa trẻ bụ bẫm trong tay.

Khi đứa trẻ bắt đầu oe oe tấm tức khóc.

"Ái chà, Haruto, con tỉnh rồi à? Hửm? Sao thế? Măm măm hả? Vừa mới cho ăn ban nãy xong, con đúng là đứa nhóc tham ăn. Giống ai thế nhỉ? Hãy nhịn thêm một tẹo nữa nhé."

Chị ấy vừa nói như vậy bằng giọng tươi tỉnh vừa dùng đưa cánh tay một cách nhịp nhàng.

Đdđđđđđ đứa bé đó có lẽ nào ra đời từ bụng của chị Maki?! Chị ấy bảo đang mang bầu là thật sao?! K-Khoan, bây giờ không phải lúc nghĩ tới chuyện đó.

Tôi bám cả hai tay vào khung cửa sổ ô tô và hét lớn.

"Xin lỗi! Hãy cho em mượn chiếc xe này kèm cả tài xế ạ! Chi phí em xin phép sẽ thanh toán khi trưởng thành ạ."

Hình như bị giật mình vì tôi đột ngột thò mặt ra, đứa trẻ ré lên khóc.

[Mười phút sau]

Tôi ngồi tựa vào chiếc ghế sau rộng đến mức khiến tôi cảm thấy mình không sao bình tĩnh nổi.

"Thanh toán sau khi trưởng thành cũng ổn đấy."

Người lái xe là chú Takamizawa và tôi đang bị chú ấy cười.

"Ừ ừ... Chuyện đó là do sự cấp bách của hoàn cảnh..."

Nhớ lại cảnh mình gào loạn lên trước cổng trường rằng "Hãy cho phép em thanh toán sau khi trưởng thành! Nếu ngược em tăng thêm một cỡ nữa thôi, em sẽ làm người mẫu khóa thân hay gì cũng được! Không quan trọng bối cảnh! Em sẽ đáp ứng bất cứ tư thế nào!", tôi đỏ bừng mặt mũi.

Đứa bé khóc ngằn ngặt như Godzilla tí hon. Chị Maki tiếp tục nựng đứa trẻ và bước xuống xe.

"Em khá là giỏi vòi vĩnh đây. Mà thôi, dù sao có vẻ em vẫn còn đang trong thời kỳ trưởng thành, chị rất mong đợi đấy."

Nói rồi, chị Maki cho tôi mượn xe và tài xế là chú Takamizawa mà không buồn hỏi lý do.

Aaa, mặc dù nói là tình huống khẩn cấp, nhưng tôi lại mắc nợ chị Maki nữa rồi. Vụ này mà lộ ra với anh Konoha thì kiểu gì cũng sẽ bị thuyết giáo.

Đáng lẽ tôi nên nói là hai cỡ chứ nhỉ... Một cd thì có vẻ sẽ to ra ngay thôi... Mà không, xét về tương lai nếu tối thiểu không lớn thêm được từng đấy thì gay lắm.

"Chú này, em bé vừa này là con của chị Maki ạ?"

Khi tôi đem điều mình tò mò này giờ ra hỏi, chú Takamizawa khẽ mỉm cười.

"Đúng thế. Tháng trước cô ấy đã sinh. Đúng là con của cô Maki, cực kỳ khỏe mạnh, thậm chí là hơi khỏe khoản hiếu động quá."

"Đối phương là người như thế nào vậy ạ?! Hẳn phải là một doanh nhân giàu có đúng không ạ?! Chị Maki đã kết hôn rồi ạ?! Chị ấy kết hôn khi nào?! Quà mừng sinh nở thì nên chọn tã giấy hay sữa bột ạ?! Giới tính của em bé là trai hay gái vậy ạ?!"

"Tôi nên trả lời từ câu hỏi nào nhỉ?"

Chú Takamizawa đang cố nín cười.

"C-Cháu xin lỗi. Cháu cứ như phóng viên săn tin nghệ sĩ ấy nhỉ."

Tôi đảo mắt nhìn lung tung vì xấu hổ.

Thời tiết nắng ráo dễ chịu ở bên ngoài cửa sổ, những chú bồ câu đang chơi đùa ở công viên phía bên kia đường đi. Trên ghế đá, một cô gái mặc đồng phục ngồi gục đầu thần thờ buồn bã...

Ủa? Khoannnnnnn!

"Chú ơi dừng lại hộ cháu!"

Chiếc ô tô dừng lại.

Tôi cuống quýt mở cửa xe và chạy ra ngoài.

Chị Nanase đang ngồi trên băng ghế, cặp ôm trong lòng, nghe tiếng tôi liền giật mình ngẩng mặt lên.

"H-Hinosaka...!"

"Chị đang làm gì thế ạ?! Ở chỗ như thế này!"

"V-Việc này, là..."

Chị Nanase lúng ta lúng túng.

"A! Mà không có thời gian đâu, mình nói chuyện trong xe đi."

"Xe nào cơ, khoan... H-Hinosaka! Đợi chút!"

Tôi ôm lấy cánh tay chị Nanase và lôi xềnh xệch chị ấy vào trong ô tô.

Chị Nanase vừa ngo nguậy chân tay vừa luôn miệng kêu tôi "đợi đã" hoặc "nghe này", nhưng khi ô tô bắt đầu chạy thì chị ấy co vai lại vẻ không thoải mái rồi cúi đầu im lặng.

"Em đang trên đường đi đón chị Tomo. Anh Konoha đã sửa kịch bản rồi, thế mà chị Tomo lại không đến trường..."

Trong lúc tôi giải thích đầu đuôi sự việc, chị ấy vẫn cắn môi, vẻ mặt như sắp khóc, tay nắm chặt gấu váy.

Ngực tôi đau nhói, nhớ đến cách chị ấy cũng nắm ghì lấy váy như thế này khi hét lên với anh Konoha ngày hôm qua.

"... Chị Nanase vẫn định đến trường đằng hoàng phải không ạ?"

"..."

"... Vai Elizabeth chỉ có một mình chị Nanase thôi đấy."

"..."

"Chắc hẳn anh Konoha cũng nghĩ như vậy đấy."

"..."

"Mới lại, trước đây, anh Konoha từng nói với em rằng anh ấy vì thích chị Nanase nên mới hẹn hò."

"..."

"Nếu không phải là chị Nanase thì chắc chắn không được đâu."

"..."

Chị Nanase vẫn im lặng.

Tôi cũng ngậm chặt miệng, nín thở chờ đợi chị ấy lên tiếng.

"..."

Thế rồi, vẫn chăm chăm nhìn xuống đầu gối, chị ấy lẩm bẩm với giọng nghe như tiếng muỗi kêu.

"... K-Khi Inoue viết tiểu thuyết vì chị Tooko, chị đã nói... hãy xé nó đi. Nhưng Inoue đáp lại rằng không thể làm vậy..."

Bàn tay nắm lấy mép váy run lên khe khẽ.

"Chị... rất ghét... việc Inoue viết tiểu thuyết...! Chị rất sợ... Inoue cứ như không còn là Inoue nữa!"

Tôi nhớ lại một anh Konoha khi đang viết tiểu thuyết.

Ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng vào màn hình máy tính. Cả biểu cảm đôn đau gần như nghẹt thở, cả cặp mắt tối sầm như căm ghét chính bản thân mình.

Tôi chắc chắn không tồn tại trong thế giới của anh Konoha khi anh ấy viết tiểu thuyết.

Đôi mắt của chị Nanase đong đầy nước mắt. Chị ấy run rẩy giải bày những tâm sự chất chứa trong lòng.

"Người bạn thân thích thánh ca của chị... cũng đặt mục tiêu trở thành ca sĩ opera. Tuy chị đã cố vũ giấc mơ ấy của Yuuka, nhưng thật ra chị luôn

có cảm giác rằng Yuuka sẽ đi tới nơi nào đó rất xa, và chị không thích thế.

C-Chính vì hát mà Yuuka mới bị giết...! Chị không thể ngăn mình nghĩ rằng nếu Yuuka không định trở thành ca sĩ, thì có lẽ cậu ấy vẫn còn sống đến bây giờ..."

Từ "bị giết" làm tôi lạnh người.

Nỗi đau như xé toạc tâm can hiện lên trong đôi đồng tử của chị Nanase.

"... Việc tại sao Yuuka vẫn không ngừng hát cho đến khi gặp chuyện như thế, hẳn lý do vì sao Inoue phải viết tiểu thuyết, quả thật, c-chị không sao hiểu được.

Dù vậy, chị đã nghĩ rằng, chị khác với chị Tooko, chị sẽ ở bên Inoue.

N-Nhưng... Inoue dần dần thay đổi. Trở nên xa xôi... Cho dù người mà chị thích chỉ đơn thuần là một Inoue không viết tiểu thuyết hay gì hết."

Lòng tôi không khỏi quặn thắt trước bộ dạng cúi gằm run rẩy ấy.

Cũng giống như tôi cự tuyệt Karasuma, sợ hãi câu hỏi của anh Konoha, chị Nanase đã không thể đón nhận thứ bản chất khác biệt bên trong con người anh ấy.

Một mặt chị ấy buồn bã kêu than rằng người chị ấy thích là một Inoue đơn thuần, nhưng mặt khác, chị Nanase đã cự tuyệt, vứt bỏ đi một phần của anh Konoha.

Giống như cái cách tôi bị chỉ trích khi chỉ đọc những câu chuyện theo mong muốn của bản thân, phải chăng chị Nanase vẫn cứ mãi đuổi theo một Inoue Konoha mà chị ấy muốn... Inoue Konoha tuyệt đối không viết tiểu thuyết, Inoue Konoha gần gũi dịu dàng luôn luôn ở ngay bên cạnh...

Thế nhưng, tôi không thể phê phán chị Nanase.

Tại vì đau đớn thay tôi hiểu cảm xúc của chị Nanase hơn ai hết!

Tôi cũng giống y hệt chị Nanase mà thôi!

Tôi cũng đâu có hiểu được.

Tại sao anh Konoha vẫn viết, đến mức để lộ ra ánh mắt tối tăm
nhường ấy, làm tổn thương người khác, tổn thương chính mình.

Tôi thấy sợ một anh Konoha giống như quái vật không rõ hình thù
thực sự.

Ngực tôi bị khoét sâu mỗi lần nhớ lại câu nói của chị Takeda được thì
thầm khe khẽ bên tai.

Hóa ra chị Nanase ở bên cạnh anh Konoha đã luôn phải nếm trải nỗi
đau này.

Tôi nói.

"Xin dừng xe lại ạ."

Chú Takamizawa không nói gì và cho xe đỗ lại.

Chị Nanase quay mặt về phía tôi có vẻ ngạc nhiên.

Tôi chăm chú nhìn chị Nanase bằng cặp mắt thành tâm nghiêm túc.

"Em rất hiểu cảm xúc của chị Nanase. Nếu chị Nanase thực sự thấy
việc ở cùng với anh Konoha đau đớn không sao chịu nổi và muốn quên anh
Konoha đi, chị hãy xuống xe ở đây. Về với kịch em sẽ tìm cách xử lý nào
đó."

Chị Nanase nín thở.

Tôi cảm thấy rất đau, trái tim như sắp nát tan thành trăm mảnh.

"Chị Nanase đã rất cố gắng để từ bỏ anh Konoha phải không ạ? Khi chị cảnh cáo em nên từ bỏ anh Konoha đi, là vì bản thân chị cũng đang muốn kiểm chế một cách tuyệt vọng tình cảm dành cho anh Konoha phải không ạ? Dù vậy chị vẫn khổ sở vì không từ bỏ được đúng không? Chị có thể thoải mái được rồi đấy ạ. Chị không cần phải chịu thương tổn hơn thế này nữa đâu."

Người mình thương vẫn luôn nhìn một người khác... một thế giới khác, cho dù ở gần nhau đến mấy.

Trái tim đã trở nên xa cách, không thể chạm vào, dù dành tình cảm sâu đậm đến đâu. Và rồi nó trôi đi, tựa như ảo ảnh.

Dù đã quyết chí trong lòng thôi đã vậy thì mình sẽ quên đi, sẽ từ bỏ, cuối cùng vẫn không thể nào quên.

Không thể cắt đứt hoàn toàn nỗi niềm tâm tư ấy.

Đó là nỗi đau như đâm thẳng vào cơ thể con người.

Cho dù đối tượng nhận được tình cảm của người mình thích thì đã đi xa, bản thân vẫn được ở lại gần bên người ấy, nhưng trái tim của anh ấy vẫn chỉ hướng về người đã không còn ở đây.

Chắc hẳn chị Nanase đã tới giới hạn rồi.

Đến mức chị ấy không thể chịu được nếu không xé vụn câu chuyện mà anh Konoha đã viết với chị Amano.

Đến mức chị ấy không thể chịu được nếu không cố ý cho anh ấy biết điều đó và xác nhận phản ứng của anh ấy.

Thế nhưng, trên gương mặt anh Konoha chẳng hề hiện lên sự giận dữ hay tuyệt vọng mà chị Nanase khao khát. Thứ có ở đó chỉ là nỗi buồn thầm lặng mà thôi. Đến cả nguyện ước cuối cùng của chị Nanase cũng đã bị anh Konoha tước mất.

Lúc này, có lẽ đến cả việc nhìn thấy anh Konoha cũng làm chị Nanase khổ sở.

Thế mà, tôi chẳng thể nói rằng "Anh Konoha đang đợi, chị hãy tham dự vở kịch đi".

Dù bây giờ chị Nanase có xuống xe, tôi cũng không thể ngăn chị ấy...

Với cảm xúc như thiêu cháy con tim, tôi dăm dăm nhìn chị Nanase.

Chị Nanase nhìn tôi... gương mặt tái xanh... đôi mắt như sắp khóc.

Trong trái tim chị ấy chắc đang mâu thuẫn đến nghẹt thở phải không? Hơi thở thoát ra từ bờ môi nặng nề và đau đớn.

Một con côn trùng nhỏ đậu vào cửa sổ của xe.

Chị Nanase cúi đầu.

"... Làm ơn cho xe chạy đi ạ."

Mặt cúi gằm khổ sở, giọng nói lí nhí và đứt quãng, nhưng chị ấy thực sự đã nói thế.

Chiếc xe lăn bánh.

Cảm xúc như sợi dây bị kéo căng ra của tôi cuối cùng cũng được nói lỏng, tôi cảm thấy mình sắp rơi nước mắt.

Tiến lên hay quay lại, người quyết định vẫn là chị Nanase.

Dù tôi nói ra miệng "chị có thể thoải mái được rồi" nhưng thực lòng tôi không hề muốn chị Nanase xuống xe. Tôi đã khẩn cầu đến mức không thở được, xin chị, làm ơn đừng xuống, đừng từ bỏ, làm ơn.

Tôi tuyệt đối không thể nói với chị Nanase điều tàn nhẫn ấy. Nếu tiên lên, sẽ lại bị tổn thương.

Nhưng, dù vậy đi chẳng nữa...

Tôi úp lòng bàn tay mình lên trên bàn tay nắm chặt váy của chị Nanase.

"Chị Nanase, cảm ơn chị."

Chị Nanase ngẩng mặt lên, mở to hai mắt.

Phải chăng vì có một hàng nước mắt đã chảy dài trên má hòa cùng với nụ cười toe toét vui tươi.

"Chị em mình cùng nhau đi nhé."

Hai bàn tay đang đặt lên nhau ấm lên dần dần từng chút một.

Chị Nanase nhìn thẳng vào mặt tôi, tuy còn đôi chút vụng về, chị ấy cũng nở một nụ cười.

"... Ừ."

Nhà của chị Tomo nằm ở tầng ba của một khu tập thể cũ.

Cho đến lúc khai màn không còn nhiều thời gian nữa. Tôi chạy đến trước cửa và bấm chuông. Sau đó, cánh cửa hé hé mở ra và ở phía bên kia, tôi nhìn thấy chị Tomo với gương mặt hốc hác.

"!"

Chị Tomo giật mình định kéo cửa lại.

Tôi bèn bám cả hai tay vào mép cửa.

"Chị Tomo! Em đến đón chị đây! Nếu chân chị đau em sẽ cõng chị Tomo đi. Nếu đứng trên sân khấu khó khăn quá thì chúng em sẽ đỡ chị Tomo trong suốt vở kịch luôn. Người đã tập hợp mọi người và quyết định diễn kịch ở lễ hội văn hóa là chị Tomo mà. Vì thế, Frankenstein không thể vắng mặt chị Tomo!"

"Xin lỗi, xin lỗi nhé, Nano-chi. Xin lỗi vì đã nhốt em trong phòng dụng cụ, gây ra những chuyện đáng sợ cho em."

Với bộ dạng như đang sợ hãi, chị Tomo xin lỗi rất nhiều lần.

"Em không để ý chuyện đó nữa rồi. Em có khả năng đề kháng với thể loại kinh dị mà, cỡ đó không nhằm nhò gì cả. Vì thế chị hãy cùng em đến trường đi. Anh Konoha đã viết kịch bản mới cho chúng ta rồi. Hãy cùng nhau lên sân khấu nhé. Cả anh Konoha và các bạn khác đều đang đợi chị Tomo đến đấy."

Chị Tomo vẫn cúi gằm mặt và kêu lên.

"K-Không được! Chị không có tự tin. Giống như lúc nhốt Nano-chi vậy, chị không biết chị sẽ làm gì, chị sợ lắm."

"Lúc đó em sẽ theo sau hỗ trợ chị. Những tình huống không lường trước luôn gắn liền với sân khấu mà. Nhà gạch dù không bị sói thổi vào mà vẫn sập. Khi đó chỉ cần cầm chổi đánh bại sói là xong."

"N-Nhưng..."

Chị Tomo lùi ra sau.

Bên cạnh tôi, chị Nanase lo lắng dõi theo. Thời gian không còn nữa.

"Nhưng..."

Khi chị Tomo tiếp tục lùi lại, sau lưng chúng tôi vang lên tiếng quạ kêu.

"!"

Nỗi kinh hoàng lóe lên trong mắt chị Tomo như ánh chớp.

Con quạ đậu lại trên tay vịn, giang rộng đôi cánh đen tuyền, mở chiếc mỏ nhọn rạ và lại cất tiếng kêu tang tóc.

Chị Tomo kéo mạnh cánh cửa.

Tôi nhảy bổ về phía chị Tomo, gần như quăng cả thân mình lên người chị ấy.

Vai và cánh tay tôi đập vào cửa, kêu lên một tiếng chát chúa.

Tôi đã ở vào tư thế bị kẹp bởi cánh cửa trong một khoảnh khắc, đau ra phết. Hơi bị đau luôn! Nhưng tôi vẫn cố sức chen vào để chộp lấy hai vai của chị Tomo.

Chị Tomo lắc người qua lại, tìm cách gạt tôi ra.

"Buông ra, Shizuku đến rồi! Con quạ đó là do Shizuku biến thân thành, nó luôn luôn theo dõi tôi đấy. Nếu tôi đứng trên sân khấu, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện khủng khiếp hơn. Ánh Inoue cũng nói vậy còn gì! Rằng vở kịch sẽ chẳng kết thúc ổn thỏa, rằng con quái vật của tôi đã không còn có thể kiểm soát nữa!"

Đầu tôi nóng như đang sôi lên sùng sục, tôi hét lớn.

"Đó không phải điều mà anh Konoha muốn truyền đạt tới chị Tomo! Làm ơn đừng giải nghĩa lời nói của anh Konoha sao cho thuận tiện cho

mình như thế!"

Chị Tomo nghẹn giọng, vẻ như kinh ngạc.

"Anh Konoha nói rằng chị Tomo phải đối mặt với con quái vật bên trong bản thân mình! Dù chị có bỏ chạy thì quái vật vẫn sẽ đuổi theo đến cùng trời cuối đất, nên chị phải đứng dậy đối mặt với nó! Nếu không, đến cả sự thật chị cũng không nhìn thấy được nữa đâu...!"

'Quái vật của quá khứ' và 'quái vật của hiện tại' đã tấn công đội hợp xướng... Một người là Karasuma nhưng chị Tomo chính là người còn lại! Chị Tomo bắt buộc phải thừa nhận điều đó! Chị Tomo đang định lén lút xuyên tạc ý nghĩa những lời anh Konoha đã nói, tương lai sau này mà anh Konoha đã vẽ nên.

"Nhưng... nhưng... quạ... Shizuku..."

Tâm nhìn của chị Tomo đóng đinh vào một điểm ở sau lưng tôi. Con quạ vẫn còn ở đó chẳng? Có phải nó vẫn đang gườm gườm nhìn chị Tomo bằng cặp mắt sáng quắc đầy xui xẻo?

Tôi dồn sức vào bàn tay đang nắm lấy vai của chị Tomo.

"Chị tỉnh táo lại đi! Đó chỉ là một con quạ bình thường! Chị định đổ hết mọi tội lỗi cho Karasuma mà chạy trốn hay sao?! Không phải chị định biểu diễn bản nhạc của Karasuma ở lễ hội văn hóa vì chị muốn đối diện với Karasuma hay sao?!"

Một năm trước, Karasuma biến thành quái vật, đến mức dồn đội hợp xướng tới bờ vực diệt vong. Chị Tomo đã hoảng sợ và đuổi cô ấy ra khỏi đội.

Karasuma đã gầm lên rằng mình sẽ trả thù.

Câu nói ấy đọng lại trong chị Tomo như một lời nguyện, chị ấy đã quyết định diễn Frankenstein để có thể trốn chạy khỏi sự phục thù của Karasuma.

Thế nhưng... trong nỗi sợ hãi dành cho Karasuma ấy, lẽ nào không có cảm xúc suy tư về Karasuma dù chỉ một chút hay sao?

Chẳng phải cũng có cả ước nguyện muốn làm lành với Karasuma à?!

Có thể đây lại là ảo tưởng tùy tiện của tôi.

Nhưng tôi muốn cầu mong! Tôi muốn tin tưởng!

Tin rằng có sự thật bị che giấu trong tiếng kêu gào của loài quái vật kia...

Để làm sáng tỏ điều đó, tôi muốn chị ấy nhìn thẳng không sợ hãi.

"Anh Konoha đã nói rồi phải không ạ? Rằng quái vật tồn tại ở trong chị Tomo! Dù chị có chạy trốn thế nào cũng không thể thoát khỏi thứ đó. Chuyện đó giống như chị không thể lấy kéo cắt bỏ cái bóng của mình ra mà vứt đi được! Đã vậy thì chỉ có cách đứng vững trên đôi bàn chân và tự mình đối mặt với quái vật mà thôi! Nếu Victor quyết định sớm hơn, có lẽ Elizabeth đã không phải chết! Trong phim kinh dị, tình thế sẽ bắt đầu đảo ngược từ thời điểm con người quyết định đối mặt với quái vật mà! Chỉ có những người đứng vững trên đôi bàn chân và đối mặt với nỗi sợ hãi thì mới sống sót và đi đến kết thúc có hậu thôi!"

Chị Tomo run rẩy. Tôi nhìn sâu vào mắt chị ấy và liên tục gào thét những suy nghĩ từ tận đáy lòng.

Ở bên cạnh, chị Nanase ngẩn ra không thốt nên lời.

Giống như câu chuyện được viết trong sách mãi mãi không thay đổi, quá khứ là thứ không thể đổi thay.

Những gì đã xảy ra trước kia thì bây giờ không thể coi như không có.

Victor đã sai lầm, một kẻ yếu đuối, đôn hèn, bỏ mặc con quái vật do chính mình tạo ra để chạy trốn.

Thế nhưng! Tương lai có thể thay đổi được!

Phía trước một câu chuyện đã kết thúc, ta vẫn có thể viết nên một câu chuyện mới tinh!

"Vì thế, chị hãy dũng cảm lên! Hãy cùng nhau đi gặp quái vật nhé!"

Chị Tomo vẫn còn đang run rẩy. Trong đôi mắt, sự sợ hãi vẫn ngập tràn.

Gương mặt như muốn nói... sợ lắm, sợ lắm, sợ không chịu nổi...

Cuối cùng, môi chị ấy cũng cử động. Chị ấy nói.

"... Em sẽ đi cùng chị chứ?"

Tôi gật đầu thật mạnh.

"Vâng! Đến tận cùng Bắc Cực cũng được!"

Khi ba người gồm tôi, chị Nanase, chị Tomo về đến trường thì cũng vừa suýt soát đến giờ công diễn.

"Chị Tomo!"

"Chị đã đến rồi! Chị Tomo!"

Khi chúng tôi xông vào phòng âm nhạc, các cô gái của nhóm đồng ca đã mặc áo trùm đầu đen đều túm tụm lại, mặt mày nhẩn nhó. Chắc hẳn mọi người rất bất an.

"Xin lỗi. Có thể chị sẽ lại gây phiền phức..."

"Không sao ạ. Chính là vì có chị Tomo nên bọn em mới nghĩ đến chuyện diễn kịch đấy chứ."

"Đúng đấy ạ. Chúng em muốn hát cùng chị Tomo."

Mắt chị Tomo ươn ướt trước những lời của đám học sinh lớp 10.

Tôi nhìn một lượt xung quanh.

"Hitomi, anh Konoha đâu?!"

"... Đến rồi. Anh ấy ra nhà thể chất trước để bàn về việc chiếu sáng."

"Quan trọng hơn, không còn thời gian nữa đâu! Nano-chi, chị Kotobuki, mau thay đồ đi! Chị Tomo khoác áo trùm lên đi ạ!"

Đội đồng ca hối hả di chuyển về phía nhà thể chất, một vài người ở lại giúp tôi và chị Nanase thay đồ và trang điểm.

Đồng phục cởi ra và đồ trang điểm đã dùng xong rơi vung vãi khắp chỗ này chỗ nọ.

Trang phục của tôi kết hợp sơ mi, áo vest, quần lửng, tóc buộc túm một chùm sau đầu. Cơ thể chị Nanase được ôm trọn trong chiếc váy mà phần thân dưới làm từ vô số tầng vải và viền ren, tóc được uốn thành từng lọn. Khi việc chuẩn bị kết thúc, chúng tôi khẩn trương đi tới nhà thể chất.

Trong khoảng thời gian đó, không biết đã có bao nhiêu tin nhắn gửi tới di động của tôi.

Vẫn chưa xong à? Mất khoảng bao lâu nữa? Không trì hoãn được nữa đâu. Đến giới hạn rồi đấy! Khẩn trương lên!

Từ lúc khai màn đã trôi qua hơn mười phút.

Tiết mục mãi mà không bắt đầu, liệu khách khứa có làm nhặng xị lên không? Liệu người ta có chán nản và bắt đầu lục tục bỏ về? Nhờ đâu anh Konoha và mọi người cũng sẽ bị người điều hành trách móc thì sao?

Những nỗi lo ấy làm bụng tôi co thắt xoắn hết cả lại. Khi cuối cùng chúng tôi cũng đến được sân khấu qua lối cửa sau của nhà thể chất...

Trong nhà thể chất, một giọng hát trong vắt truyền đi.

Từ phía sau tấm màn đóng kín, các cô gái của đội đồng ca đều mở to mắt như người mất hồn.

Hàng ghế khán giả cũng im phăng phắc như cánh đồng băng ban đêm.

Chỉ có giọng hát trong suốt cao vút vang vọng đến mọi góc ngách của nhà thể chất tựa như một phép màu.

Âm thanh này... không dùng micro?

Thế mà lại có thể nghe rõ đến như vậy!

Hơn nữa, sao lại có chất giọng trong trẻo đến thế!

Tinh khôi, dịu dàng. Mạnh mẽ, thiêng liêng, tựa như ánh trăng lộ ra từ giữa những đám mây mù...

Tôi chưa từng bao giờ nghe thấy chất giọng thế này... khê khàng bao bọc thế giới nhuộm màu đêm tối và gột rửa nó đi... Khi nhận ra giai điệu Amazing grace, lồng ngực tôi chợt nóng lên.

Đó là bài hát mà chị Nanase đã nghe khi ấy.

Thánh ca gửi đến chúa trời...

Chúa trời đã cứu vớt một kẻ lạc lối như tôi.

Tôi đã mất phương hướng một lần, nhưng giờ đã có thể nhìn rõ.

Từ khi bắt đầu tin, tôi biết rằng mình đang được bao bọc trong tình yêu của thiên đàng.

Lời bài hát là như vậy.

Giọng hát ngày một cao hơn, trong vắt, như luồng ánh sáng tỏa đi lung linh.

Amazing grace! (how sweet the sound)

That saved a wretch like me!

I once was lost, but now am found

Was blind, but now I see.

Ai đang hát thế? Đang hát từ chỗ nào vậy?

Hàng ghế khán giả tối om, tôi không thể biết.

Dù đã quá giờ mở màn hơn 15 phút, nhưng đã không có vụ nhốn nháo nào xảy ra, cũng không ai đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, tất cả đều đang lắng nghe tiếng ca thần kỳ ấy.

Thanh âm đó tựa như giọng hát của thiên thần.

Tiếng thì thầm bỗng vang lên bên cạnh.

"... Yuuka."

Đó là chị Nanase.

Lệ dâng lên trong đôi mắt, bờ môi khẽ run run.

Yuuka? Hờ, không phải đây là tên người bạn thân đã mất của chị Nanase à?

Lẽ nào chị Yuuka đang hát sao? Đời nào có chuyện đó!

Thế nhưng, trên gương mặt nhìn nghiêng của chị Nanase chứa chan nỗi đau và sự nhung nhớ, giọng ca truyền vào tai tôi cũng thật nhiệm màu, thần thánh đến vô cùng, khiến cho tôi gần như tin rằng biết đâu đó lại là sự thực.

Cả anh Konoha đã khoác lên người trang phục của Victor, cũng đang lắng nghe giọng hát êm ái của thiên thần vọng tới từ bên kia tấm màn bằng biểu cảm thành kính, như một con chiên đang ngược lên nhìn thánh giá ở nhà thờ.

Sau đó, trong một khoảnh khắc, anh ấy và chị Nanase nhìn thẳng vào mắt nhau.

Anh Konoha với vẻ mặt dịu dàng pha lẫn chút xót xa, chị Nanase với cặp mắt rưng rưng lệ. Sau khi hai người trao nhau ngôn từ bí mật mà tôi không hề hay biết...

Anh Konoha nói thầm với vẻ nghiêm trang.

"Mở màn thôi. Đến phiên chúng ta rồi."

Đội đồng ca vội vã vào vị trí. Mọi người xếp thành ba hàng ở cầu thang đã được sắp đặt phía sau bên phải sân khấu.

Chị Tomo vẫn chống nạng và đứng ở trung tâm. Mặt chị ấy cứng lại bởi sự căng thẳng khi từ giờ phút này trở đi, cuối cùng mọi thứ cũng sẽ bắt đầu.

"Sendou, em đọc kịch bản mới rồi đúng không? Phần lời hát đưa vào cuối sẽ là đoạn độc diễn của em. Dù có chuyện gì cũng phải tiếp tục hát nhé. Tuyệt đối đừng bỏ hát giữa chừng."

Chị Tomo khẽ gật đầu.

"E-Em hiểu rồi."

Chị Nanase đi về hướng phía dưới sân khấu, anh Konoha đi lên phía trên.

Trước khi đi, anh ấy thì thào vào tai tôi.

"Cảm ơn em đã đưa Sendou và Kotobuki tới. Lời thoại ổn cả chứ?"

"Vâng, hoàn hảo ạ. Em đã thuộc hết trên đường quay về trường rồi."

Anh Konoha mỉm cười.

Thế rồi tôi cũng nhanh chóng đi về hướng ngược lại với anh Konoha.

Tấm màn chậm chậm được kéo lên.

Giọng hát dần dần nhỏ đi như tan vào không khí, để lại một dư âm thương đau rồi biến mất.

Trong nhà thể chất yên tĩnh đến mức không nghe thấy bất cứ một tiếng động nào, khán giả nhìn đắm đuối lên sân khấu với ánh mắt cứ như là vẫn đang ở trong mơ.

Tiếng sóng biển rì rào, tiếng hải âu kêu vang vọng.

Với nụ cười rạng rỡ, tôi bước ra sân khấu được thắp sáng nhờ đèn chiếu.

Đây là ở trên biển!

Tôi là Walton, nhà thám hiểm đại dương, đang thực hiện hành trình bằng tàu thủy hướng đến điểm tận cùng cực Bắc!

"Chị thân yêu,

Em cầm bút viết vội vài dòng để thông báo rằng em vẫn bình an và chuyển du hành trên biển vẫn tiến triển thuận lợi."

"Em khỏe lắm. Cuộc thám hiểm này là giấc mơ quý giá từ lúc nhỏ của em."

Walton đã viết trong thư gửi cho người chị ở Anh về niềm hân hoan và sự bất an khi lên đường thám hiểm vùng đất chưa được biết tới.

Châu Bắc Cực mà Walton chưa thấy bao giờ không biết là nơi chốn đẹp để hùng vĩ đến nhường nào! Sẽ tràn ngập bí ẩn đến nhường nào!

Anh viết rằng dù có khó khăn gì cũng muốn đi tới đó.

Và rằng anh ước ao có một người bạn thấu hiểu được những xúc cảm này.

"Chị à, em không có bạn. Thứ em mong ước là một người đồng chí đồng cảm với những tâm tình của em, có đôi mắt sẽ đáp lại ánh nhìn của em bất cứ khi nào."

Thế rồi Victor đang trôi dạt xuất hiện trước mặt một Walton như thế. Walton trở nên say mê người khách đầy bí ẩn này. Anh nảy sinh nguyện vọng muốn lại gần, muốn xua tan sự khổ đau, muốn trở thành người bạn đích thực với người đàn ông chìm trong u sầu và tuyệt vọng.

Cảm xúc của Walton khi tiếp cận Victor cứ như chính tôi cái hồi bắt đầu thích anh Konoha vậy. .

Ngày hôm đó, ngày mà trái tim tôi rộn ràng trước viễn cảnh một cuộc sống mới mẻ sắp bắt đầu và tôi đã tới nhìn trộm vào khu học xá từ ngoài cổng.

Lòng tôi không khỏi thắt lại khi thấy một chàng trai khóc một mình trong sân trường buổi hoàng hôn. Tôi đã yêu như thế.

Sự bồn chồn lạc lối, niềm đau, cảm xúc như trái tim rộn lên phần khích của ngày hôm ấy. Tất cả những điều đó đều trùng khớp với Walton mà tôi sẽ diễn bây giờ.

Sự cao hứng ấy, khiến người ta nghĩ rằng chẳng còn gì đáng sợ.

Thế nhưng, như thể nghi ngại Walton vô tư đó, Victor tuyên bố rằng.

"Hãy nghe câu chuyện của tôi có được không? Làm vậy chắc chắn anh sẽ vứt bỏ chén rượu đang đặt trên môi kia ngay lập tức!"

Đèn sân khấu tắt hết, bài hát đầu tiên của quái vật đã bắt đầu.

Cái bóng của quái vật từ từ được phản chiếu trên tấm rèm trắng thay cho phong nền rủ xuống bên cạnh nhóm đồng ca.

Hai tay chống nạng, chị Tomo đứng đó, mặt tái xanh.

Tôi gắng sức nói với chị ấy trong lòng, chị Tomo, chị phải cố lên nhé, đừng để quái vật nuốt chửng bản thân mình.

Một âm sắc nghịch tai như tiếng sấm thoát ra từ phím đàn.

Đó là hiệu lệnh để quái vật hú lên!

"Ta hận cái ngày mà thân xác này nhận được sự sống!"

Đèn chiếu bật tắt nhấp nháy liên tục, tựa như tia chớp rạch ngang bầu trời.

Giọng soprano vượn cao với những âm bổng như điên loạn. Giọng mezzo và alto rên rỉ trầm buồn.

"Hận!" "Hận!" "Hận!"

Cả chị Tomo và Karasuma, ban đầu hẳn cũng đầy ắp tình bạn và sự tin tưởng.

Một Karasuma chỉ mở lòng riêng với chị Tomo. Một chị Tomo đã rủ Karasuma tham gia đội hợp xướng, đã nói rằng muốn cô ấy viết ra số những tâm sự không thể nói thành lời.

Phải chăng phút ban đầu, cuốn sổ đã được lấp đầy bởi toàn những chuyện vui tươi, hạnh phúc.

Có lẽ Karasuma cũng đã mơ màng ghi vào sổ giai điệu mà cô ấy đang sáng tác.

Chắc rằng chị Tomo cũng đã háo hức mong đợi ca khúc ấy hoàn thành. Có thể khi nghe bản nhạc hoàn chỉnh, chị ấy đã cao hứng viết cảm tưởng về nó vào sổ hết mất vài trang giấy.

Thế mà, Karasuma đã hóa thành quái vật từ lúc nào?

Từ lúc nào cuốn sổ của hai người đã bị nhuộm đen bằng những ngôn từ nguyên rủa?

Anh Konoha đã nói rằng ai cũng có khả năng trở thành quái vật.

Nỗi thù hận, sự đau buồn, tình yêu, tất cả đều là những xúc cảm đương nhiên mà con người có. Thế nhưng, khi chúng kết nối với nhau, đột nhiên một ngày sẽ sinh ra quái vật.

Kể cả bên trong tôi, chắc chắn cũng có quái vật đang ẩn giấu.

Quái vật bên trong chị Tomo đã chơi đùa bốn cột với chủ nhân của mình là chị Tomo và thoát khỏi vòng kiểm soát.

Thế nhưng, chị Tomo đã đến đây để đối mặt với quái vật của mình.

Ghi chặt chiếc nạng, gương mặt cứng đờ, lông mày nhíu lại khổ sở, chị ấy đang tiếp tục hát ca khúc mà Karasuma đã tạo ra.

Cố lên!

Đừng chịu thua!

Cố lên, xin hãy cố gắng lên!

Chị Tomo!

Đèn chiếu sân khấu làm hiện rõ gương mặt xanh xao của anh Konoha, anh ấy bắt đầu kể về tội lỗi mà Victor mắc phải.

Những màn lời qua tiếng lại giữa Victor với quái vật được thể hiện qua lời thoại và tiếng hát, cùng những lời đối thoại giữa Victor và hôn thê Elizabeth được lồng vào xen kẽ trong những phân đoạn độc thoại của Victor với nhịp độ gấp không kịp thở.

"Nè, Victor, hãy xua đi cảm xúc u tối ấy. Hãy nhớ đến những bạn bè xung quanh, nhớ đến những người vẫn luôn xem chàng là cội nguồn hi vọng."

Elizabeth của chị Nanase nói với Victor hết sức dịu dàng.

Trong lúc luyện tập, chị Nanase luôn có lối diễn xuất vụng về, hình như vì chị ấy lúc nào cũng căng thẳng. Nhưng bây giờ, chị ấy trầm tĩnh cứ như một người khác, cả ánh mắt chăm chú nhìn anh Konoha cũng thẳng băng không hề lảng tránh.

"Khi chúng ta yêu nhau... khi chúng ta trung thực với nhau, chúng ta sẽ có thể có một hạnh phúc thanh bình ở đất nước xinh đẹp yên ổn này, nơi quê cha đất tổ của chàng."

Ngay trước khi lên sân khấu, mặt chị ấy vẫn căng ra và tái mét vì hồi hộp, vậy mà...

Đã có điều gì xảy đến với chị Nanase sao?

Là do bài thánh ca ấy?

Vẫn nở nụ cười hiền hòa, Elizabeth khẽ khàng biến mất vào trong bóng tối, chỉ còn Victor và con quái vật in bóng trong tranh hiện lên trên sân khấu.

Quái vật nói với Victor hãy tạo ra "đàn bà" để làm bạn đồng hành của nó.

Nếu làm vậy, từ nay nó sẽ không xuất hiện trước mặt con người.

Victor rồi bời.

Nếu cô dâu của quái vật được tạo mới còn xấu xa gấp vạn lần con quái vật hiện tại thì phải làm sao? Lỡ đâu hai con quái vật đều thù ghét sự xấu xí khó coi của nhau thì làm thế nào? Vả lại, nếu chúng có con, số lượng tăng lên, phải chăng nhân loại sẽ gặp nguy hiểm?

Victor đã cự tuyệt mong muốn của quái vật.

"Hãy biến đi! Ta sẽ không bao giờ tạo ra đồng loại của người, một kẻ tàn bạo gớm ghiếc như người nữa!"

Cùng với tiếng sấm dậy, ánh sáng lóe lên điên cuồng, bài hát thét gào nguyên rủa thề sẽ phục thù vang lên với áp lực xuyên thủng trái tim.

"Thời gian của người sẽ trôi đi trong sợ hãi và khốn khổ, cuối cùng tia sét giáng xuống chắc chắn sẽ tước đoạt vĩnh viễn hạnh phúc của nhà người."

Giọng alto rên lên ghê rợn.

"Ta sẽ đến gặp người vào đêm tân hôn."

"Ta sẽ đến gặp người vào đêm tân hôn."

"Ta sẽ đến gặp người vào đêm tân hôn."

Giọng mezzo, giọng soprano... tất cả đều hòa chung một nhịp.

"Chắc chắn ta sẽ tới gặp vào đêm tân hôn của người đấy."

Thế rồi, giữa những dự cảm tối tăm như nghiền nát trái tim, việc chuẩn bị cho hôn lễ của Victor và Elizabeth vẫn được tiến hành.

Elizabeth xinh đẹp không biết lý do của sự phiền não mà Victor ôm trong lòng. Thế nhưng nàng vẫn hết lòng đi theo Victor, mong muốn nâng đỡ chàng.

Sau buổi lễ, hai người lên tàu bắt đầu một chuyến đi.

Đội trên đầu chiếc mũ trang trí bằng hoa và ruy băng, chị Nanase mỉm cười ngẩng lên nhìn anh Konoha, tuy vẻ mặt có chút đau thương nhưng chị ấy vẫn xinh đẹp đến mức làm tim tôi loạn nhịp.

"Hãy phấn chấn lên nào, Victor."

"Không có gì phải lo lắng cả. Kể cả trông sắc mặt em không được hừng khởi vui tươi thì thực ra trái tim em đang toại nguyện lắm rồi."

"Mặc dù có cái gì đó đang thì thầm rằng không được quá tin tưởng vào tương lai đã mở ra trước mắt chúng ta, nhưng em sẽ không nghe theo thứ giọng nói xui xẻo đó."

Thực sự thì Elizabeth cũng lo lắng khôn cùng.

Người nàng yêu đang đau khổ. Thế nhưng chàng không giải bày nguyên nhân của sự đau khổ ấy. Nàng không biết chàng sợ hãi cái gì, bị cái gì làm cho thương tổn.

Trong thời gian Victor say sưa với nghiên cứu, nàng hẳn đã rất buồn khi cứ phải đợi mãi ở nơi quê nhà. Elizabeth lo rằng mình không được yêu, trái tim nàng cũng xáo trộn đến mức gửi cho Victor bức thư có viết "Chàng có người thương nào khác chưa? Nếu có em sẽ rút lui vậy."

Có lẽ chị Nanase cũng từng như thế.

Dù chị ấy hẹn hò với anh Konoha thì trái tim anh Konoha vẫn mãi hướng về chị Amano không thay đổi. Dù chị Nanase nguyện cầu anh Konoha không viết tiểu thuyết nữa thì điều đó cũng chẳng nhận được sự đồng tình.

Cho dù như thế, chị Nanase vẫn ở bên anh Konoha với ánh mắt chân thành, giống như Elizabeth vậy. Chị ấy đã dùng hết sức mình để nâng đỡ cho anh Konoha đã bị tổn thương.

Giấu đi nỗi bất an, Elizabeth... Chị Nanase nở nụ cười đầy sức sống.

"Nhìn xem, chúng ta đã chạy xa đến thế này rồi."

"Nhìn những đám mây kia mà xem, khi thì giấu đi những mái vòm Mont Blanc, khi thì nổi lên trên đỉnh, khiến cho khung cảnh xinh đẹp càng thêm thú vị kìa."

Chị Nanase là bạn gái của anh Konoha thực sự trong một khoảng thời gian rất ngắn. Nhưng chị Nanase vẫn có được rất nhiều những kỷ niệm lung linh mà tôi hằng ao ước.

Chị ấy đã đi xem phim với anh Konoha.

Đã cùng đi lễ đầu năm.

Hai người đã dùng bữa với nhau, cùng về sau giờ học, đến thăm nhà nhau, nướng bánh chocolate tự tay làm vào ngày lễ tình nhân quý giá.

Chỉ tưởng tượng thôi cũng thấy rằng đó là quãng thời gian hạnh phúc chói lóa đến mức khiến người khác phải ngẩn ngơ. Khoảng thời gian của chị Nanase và thuộc về riêng một mình chị ấy.

"Hãy nhìn kìa, đàn cá nhiều không đếm xuể đang bơi trong làn nước trong xanh. Còn nhìn rõ được cả sỏi dưới đáy nữa."

Ánh đèn chiếu càng làm đôi mắt chị Nanase sáng lấp lánh đầy sức sống.

Chị Nanase đang mỉm cười, dường như chìm trong hạnh phúc không lời nào diễn tả được.

"Một ngày mới tuyệt vời làm sao! Vạn vật đều rạng rỡ và hạnh phúc!"

Cái bóng của yêu quái chậm chậm đuổi tới.

Sân khấu dần tối đi.

Dù thế, nụ cười xinh đẹp mà chị Nanase đã thể hiện vẫn còn tỏa sáng trong trái tim tôi.

Sân khấu chuyển sang tông tối.

Tiếng hét kinh hãi của Elizabeth.

Tiếng kêu gào của Victor.

Cái bóng khổng lồ hiện lên rõ mồn một trên toàn sân khấu!

Giọng hòa ca mang theo điềm gở vang xa.

"Ta sẽ đến gặp người vào đêm tân hôn."

"Ta sẽ đến gặp người vào đêm tân hôn."

"Ta sẽ đến gặp người vào đêm tân hôn."

Đèn chiếu soi tỏ chị Nanase mắt nhắm nghiền và Victor ngồi gục, bế chị ấy trên tay.

Với ánh mắt cháy bùng lên lửa giận, Victor... Anh Konoha thét lớn.

"Ta thề trên nỗi khổ đau sâu thẳm vĩnh hằng trong trái tim này."

"Ta sẽ đuổi theo ác ma đã gây ra tai họa này. Cho đến khi nào một trong hai quy ngã trong trận chiến sống còn. Ta sẽ sống tiếp vì điều đó."

"Hỡi linh hồn những người đã chết, và hỡi những kẻ đầy tớ lang thang của sự báo thù, làm ơn hãy trợ giúp và chỉ lối cho hành động của ta."

Victor từng sợ hãi quái vật, sầu não vì tội ác mình đã gây ra, muốn trốn chạy để quên đi nó, lần đầu tiên đã quyết ý đứng dậy đối đầu với quái vật.

Phía sau lưng tiếng gào thét của Victor, bài hát của quái vật tiếp tục lan truyền.

"Theo ta đi. Ta sẽ đi tới vương quốc giá băng vĩnh cửu ở phía Bắc."

"Đến đi, kẻ thù của ta."

"Đến đi, kẻ sáng tạo bị nguyên rủa."

"Nếu đã không thể đánh thức tình yêu, thì ta sẽ thổi bùng lên nỗi khiếp sợ."

Anh Konoha vừa quẫn quại trong sự khổ đau vừa gào thét.

Đó là lời thoại anh Konoha đã thêm vào.

"Hỡi con quái vật đáng thương, đáng bị căm thù! Ta chưa từng quên người dù chỉ một khoảnh khắc!

Người được ta tạo ra và ta bị người chi phối! Dù có cự tuyệt cũng chẳng ích gì! Vì chúng ta là mặt trái và mặt phải của cùng một sự tồn tại mà thôi.

Việc chạy trốn khỏi người, lảng tránh ánh mắt khỏi người là sai lầm của ta. Ta sẽ không chạy trốn nữa! Ta sẽ tiếp tục đuổi theo người, để chúng ta một lần nữa hợp lại thành một!"

Ánh mắt quyết liệt như bùng cháy hướng về miền đất xa xăm.

Sẽ không chạy trốn nữa!

Bây giờ chị Tomo đang nghe câu nói ấy với tâm trạng như thế nào nhỉ?

Và nếu như Karasuma đang ở nơi đây, đang xem vở kịch này...

Điều mà anh Konoha muốn truyền tải nhờ vào lời thoại của Victor. Và tôi cũng nghĩ rằng đó là tiếng gào thét của anh Konoha gửi đến chính bản thân mình.

Tại sao tôi lại thấy hình ảnh Karasuma và anh Konoha đè lên nhau. Đó là vì Victor và quái vật là mặt trước và mặt sau của cùng một thứ.

Phải chăng anh Konoha cũng như Victor, cũng như chị Tomo, đã có lúc sợ hãi quái vật mình tạo ra và bỏ trốn.

Và bây giờ, khi nhìn màn hình máy tính, có lẽ anh ấy vẫn đang phải chiến đấu với nỗi đau ấy.

Chắc hẳn anh ấy đã vượt lên buồn đau khổ sở để đến được nơi này.

Như cái cách anh ấy tiếp tục viết, bất chấp đã từng nhìn chằm chằm màn hình với gương mặt đau đớn biết bao.

Anh Konoha không chạy trốn khỏi quái vật mà đang đương đầu với nó.

Và anh ấy cũng không chạy trốn khỏi tôi.

... Em thích anh Konoha. Thế nên nếu anh không ghét em, làm ơn đừng chạy trốn khỏi em nữa.

Điều mà tôi đã khẩn cầu khi được anh Konoha cõng trên con đường mòn chiếu sáng bởi ánh trăng trong một buổi tối mùa hè.

... Anh không dễ dàng rung động hay dễ bị lợi dụng như thế bởi đàn em đâu nhé.

... Vậy thì đây là một trận đấu.

Từ ngày hôm đó, anh Konoha đã luôn cho tôi thấy cảm xúc thật của mình.

Cả sự yếu đuối, quy lụy, cả sự lạnh lùng, rầu rĩ, rồi bời... những thứ nếu muốn thì hoàn toàn giấu được, anh ấy vẫn thể hiện tất cả ra.

Anh ấy đối diện với một đứa đàn em không hơn không kém là tôi và tiếp xúc với tôi bằng những suy nghĩ thật lòng.

Nhận ra điều đó, ngực tôi thắt lại đón đau.

Tôi dần nhìn được những cái trước đây không thể thấy.

Câu chuyện mà tôi không hiểu trong lần đọc đầu tiên thì đến lần đọc tiếp theo tôi sẽ lĩnh hội được sao cho trọn vẹn.

Tôi sẽ hiểu và tự nhủ, là như vậy sao, hóa ra là như vậy.

Khung cảnh đẹp đẽ sẽ mở rộng trong tim, như biển xanh kéo dài vô tận.

Nếu bây giờ tôi đọc lại cuốn Hồ mà tôi đã đọc hồi hè, có lẽ tôi sẽ có thể tiếp cận gần hơn với cảm xúc của Reinhard và Elisabeth.

Có thể chính bản thân câu chuyện sẽ thay đổi thành một màu sắc khác, một mùi vị khác.

Không phải cắt bỏ, chạy trốn thứ mà mình không hiểu, tôi muốn biết, muốn lại gần.

Chỉ cần có được cảm xúc ấy...

"Chị ơi, em mong mỗi có một người bạn. Em muốn một người chia sẻ suy nghĩ với em, một người yêu thương em."

"Và chị hãy nhìn đi, ở đại dương buồn bã cô độc này, em đã tìm được một người như thế."

Walton quý trọng sự thanh cao, trong sạch của tâm hồn, và cả nỗi đau buồn của con người mang tên Victor ấy.

Mặc dù anh đã bày tỏ muốn được trở thành bạn của Victor, nhưng kể cả bây giờ, Victor vẫn không thay đổi, chỉ thực sự yêu thương Elizabeth và người bạn thân Clerval đã chết.

"Tuy anh nói đến mối liên kết mới, tình yêu mới, nhưng anh có nghĩ rằng nó sẽ thay thế được những người đã mất không?"

Thế rồi chính bản thân Victor cũng bị ăn dần ăn mòn bởi bệnh tật.

Trong thời gian đó, con tàu bị bao quanh bởi một số lượng lớn núi băng, thuyền trưởng, và thủy thủ đoàn bắt đầu xôn xao lên rằng nếu tiến lên tiếp thì sẽ nguy hiểm.

Mọi người trách móc Walton, nói anh nên dừng việc điều tra mà về nước. Walton bị dồn ép phải đưa ra quyết định cuối cùng.

Lúc đó, Victor đang nằm trên giường bệnh đột ngột bật dậy và gay gắt nói.

"Nghĩa là thế nào? Các người đang đòi hỏi điều gì ở đoàn trưởng của các người? Các quý ông đây lại dễ dàng vứt bỏ kế hoạch của mình như không vậy sao?"

Victor nói rõ quan điểm của mình là tiếp tục tiến lên.

Không phải đi trên con đường phẳng lặng êm đềm, mà chính bằng việc đi trên con đường đầy rẫy sợ hãi và hiểm nguy, thử thách sức chịu đựng và dũng khí, thành công mới có giá trị.

Walton cũng nghĩ rằng nếu không đạt được mục đích mà trở về thì thà chết còn hơn.

Thế nhưng, anh đã không thuyết phục được thủy thủ đoàn.

Victor nói rằng dù chỉ có một mình cũng sẽ đuổi theo quái vật, nhưng ngay khi bước chân khỏi giường, chàng ngã quỵ, rơi vào trạng thái hôn mê sâu và khi mở được mắt ra thì cái chết đã kề ngay trước mặt.

Walton bị buộc phải đồng ý với việc quay về.

Anh chăm sóc Victor trên con tàu chạy theo lộ trình hướng về nước Anh.

Anh Konoha nằm ngửa trên chiếc giường được bố trí đằng trước tấm rèm, thốt lên với vẻ khó nhọc.

"Sức mạnh mà tôi dựa vào giờ không còn nữa. Tôi biết mình sắp chết rồi."

"Thế nhưng hỡi, kẻ thù của tôi, kẻ hành hạ tôi có lẽ vẫn đang còn sống."

Victor nhờ vả Walton thay mình đuổi theo quái vật. Nhưng ngay lập tức sau đó, chàng nói chữa lại rằng không thể đẩy Walton vào chỗ hiểm nguy như thế.

"Phán đoán và suy nghĩ của tôi đã trở nên nhiều loạn vì cái chết đến gần rồi. Tôi không có dũng khí nhờ anh làm giúp việc mà bản thân tôi cho là đúng."

Thế rồi, với giọng đứt quãng, chàng nói.

"Vĩnh biệt, Walton! Hãy mưu cầu hạnh phúc trong yên bình, tránh xa tham vọng."

"Nhưng tại sao tôi lại nói điều này nhỉ? Bản thân tôi ao ước nó đến hủy hoại thân mình, nhưng biết đâu người khác có thể thực hiện được."

Lời nói cuối cùng của Victor tràn đầy mâu thuẫn.

Victor luôn hối tiếc vì sinh ra quái vật, nên đã luôn lặp đi lặp lại "Anh không được chọn con đường đó" để cảnh báo Walton.

Thế mà tại sao bây giờ Victor lại để lại những lời làm Walton rối trí.

Nguyên vọng thực sự của Victor là gì?

Anh Konoha nằm tay tôi.

"Còn lại nhờ em nhé."

Bóng tối bao trùm sân khấu.

Chỉ còn một cảnh nữa thôi!

Quái vật của Frankenstein cuối cùng đã xuất hiện trước mặt Walton.

Phải từ bỏ giấc mơ, bạn chết, Walton thất vọng nản lòng, thì một đêm, nghe thấy âm thanh đáng ngờ, anh đến căn phòng mà thi hài Victor đang say ngủ.

Sân khấu bừng sáng, ánh đèn chiếu vào anh Konoha đang nằm trên giường, tay khoanh trước ngực và nhắm mắt.

Ở tấm rèm bên cửa sổ hiện lên cái bóng của quái vật ngay lúc này đang nhìn vào Victor.

Bài hát cuối cùng đã bắt đầu.

Lời ca lướt đi trên nền nhạc nghe như tiếng khóc thốn thức là phần độc diễn của chị Tomo.

Kịch bản mới mà anh Konoha đã thêm vào...

Tôi tin chắc đó là kịch bản được làm ra vì chị Tomo.

Nếu không có chị Tomo sẽ không thực hiện được.

Bài hát này chỉ có chị Tomo mới hát được.

Cơ mặt căng cứng, hàng lông mày nhúu lại đau thương, chị Tomo đang gồng mình để cất lên giọng hát.

"Đây cũng lại là sự hi sinh của ta."

"Tội ác giết người ấy đã hoàn tất, sinh mệnh thảm thương này cuối cùng cũng đến lúc kết thúc rồi."

"Ô... Frankenstein! Con người kiên nhẫn hiến thân tận tụy! Bây giờ mà ta xin tha thứ thì sẽ được gì đây?"

Khi là đồng ca, giai điệu đó hát lên nỗi đau khổ tang thương và cảm xúc mãnh liệt của quái vật một cách ngông cuồng, nhưng khi chuyển thành độc diễn, nó mang lại hình ảnh yêu đuối mong manh, truyền đi nỗi buồn không phải là của quái vật.

"Những gì ta đã làm không thể trả về như cũ, ta đã hủy diệt những con người mà người thương yêu và hủy diệt chính người."

"AA! Người đã lạnh ngắt, không trả lời ta!"

Trong những đêm tối cô độc, chị Tomo cũng đã nói chuyện như thế này với Karasuma hay sao?

Với người bạn đã cắt đứt liên hệ, đã không còn có thể tâm sự chuyện trò.

Gương mặt của chị Tomo ngày càng nhăn nhúm trong đau đớn.

Bây giờ, trong trái tim, chị Tomo đang chiến đấu với chính bản thân mình.

Karasuma là sự tồn tại như thế nào với chị Tomo? Chị ấy đang suy nghĩ, nghĩ về việc khi Karasuma biến thành quái vật, buộc tội và đuổi cô ấy đi có phải là việc làm đúng hay không, chị ấy nghĩ, tiếp tục nghĩ, đến mức bàn tay đang nắm vào chiếc nạng run lên bần bật.

Chị ấy đang cố tìm ra ánh sáng... sự thật trong bóng tối.

Thế rồi tôi, trong vai Walton, trái tim run rẩy vì tiếng gào khóc tuyệt vọng của quái vật, vẫn kinh sợ bộ dạng đó và không thể không tức giận trước hành động của hân đồn Victor đến chỗ diệt vong.

"Đồ vô nhân tính! Người đến khóc lóc cho cảnh bất hạnh này do chính người gây nên đấy ư. Đồ ác ma giả nhân giả nghĩa!"

"Thứ mà người cảm thấy không phải là lòng thương xót. Người chỉ đang đau buồn vì nạn nhân của sự độc ác của người lại ra đi ở một nơi mà quyền lực của người không chạm tới."

Tiếng hát đáp lại như sắp bị cắt đứt.

"Aa... Không phải thế... Không phải thế.."

Tiếng hát đau thương như xuyên thủng trái tim.

Quái vật cũng có lý do của nó.

Từ sâu thẳm trái tim, quái vật vẫn có lương tâm. Nó cũng biết sự lương thiện là thứ đẹp đẽ ấm áp như thế nào.

Cả trái tim bị tổn thương, cả cảm xúc thù hận, cả cảm giác tuyệt vọng, đều giống con người, không hề khác biệt...

Chị Tomo khố sở nhắm chặt mắt, không biết có phải chị ấy đang thấy nỗi tuyệt vọng của quái vật trùng khít với sự tuyệt vọng của bản thân không.

Hay là chị ấy đã nhận ra sự tuyệt vọng mà chị ấy gây ra cho Karasuma đã hóa thành quái vật.

Hoặc cũng có thể là cả hai.

Tiếng hát sắp sửa biến mất, đúng lúc đó một giọng hát khác đuổi tới.

"Aa... Không phải thế... Không phải thế..."

Chị Tomo mở mắt ra.

Sự ngạc nhiên lan ra trên khuôn mặt cứng đờ.

Vẫn với gương mặt ấy, chị ấy đuổi theo giọng hát yếu ớt kia bằng chất giọng yếu đuối mỏng manh y hệt như trở thành tiếng vang cho giọng ca ấy.

"Ta không nghĩ sẽ được ai thấu hiểu nỗi bất hạnh này."

"Ta tuyệt đối sẽ không nhận được sự đồng cảm."

Một giọng khác với giọng ca thiên sứ tôi đã nghe trước lúc mở màn.

Một giọng yếu ớt, mong manh, đau thương, như tiếng cơn mưa màu bạc rả rích rơi mà tôi chỉ nghe được loáng thoáng nhờ có micro.

Âm thanh đó truyền tới từ ban công tầng 2 nằm ở phía chính diện trước mặt sân khấu. Ở đó có một người đang đứng.

Bóng tối khiến cho tôi không xác định được gương mặt người ở đó, nhưng có vẻ như là một nữ sinh... nhỏ bé, gầy gò, tóc dài.

Lẽ nào đó là...

Có phải chị Tomo cũng đã biết thân phận thật của một quái vật nữa, giống như tôi đang tin chắc về điều đó hay không?

Chắc chắn khi tiếng hát truyền đi, chị Tomo đã nhận ra rồi. Tuy giọng chị ấy dao động chỉ chực tan biến, nhưng chị ấy không để cho nó bị cắt đứt hoàn toàn, vẫn tiếp tục duy trì giai điệu ấy.

...Dù có chuyện gì cũng phải tiếp tục hát nhé. Tuyệt đối đừng bỏ hát giữa chừng.

Tôi từng người nhớ lại câu nói của anh Konoha.

Lẽ nào người dẫn Karasuma đến là anh Konoha!

Trước khi đến trường, anh ấy nói có việc bận, là đi tới chỗ của Karasuma sao?

"Ta sẽ phải mong mọi sự đồng cảm từ đâu?"

"Xưa kia ta từng là kẻ mơ mộng về tiết nghĩa, thanh danh, hạnh phúc để vui thú với những ảo tưởng của mình."

"Ta đã muốn gặp được người sẽ bỏ qua hình dạng bề ngoài này của ta mà yêu thương ta vì rất nhiều những phẩm chất xuất sắc mà ta thể hiện được."

Hai giọng hát đuổi theo nhau cuối cùng đã hòa làm một.

Cả hai người, cả hai người, cùng đem tất cả dũng khí ra, như đang e dè bắt chuyện, hai giọng hát lồng vào nhau, biến thành một bài hát duy nhất.

"Sự thật ta là một kẻ vô nhân tính. Ta đã giết những người đáng được yêu thương, đã giết những người đáng thương bất lực."

"Người sáng tạo ra ta, hình mẫu được lựa chọn đứng trên tất thảy, xứng đáng với tình yêu và sự kính trọng của người đời, lại bị ta đẩy vào bất hạnh. Ta đã dồn người ấy đến mức diệt vong không gì cứu vãn."

Chất giọng nào cũng chất chứa niềm đau, buồn bã, thú nhận tội ác của bản thân, cầu xin sự tha thứ.

Chất giọng nào cũng đầy nuối tiếc.

Chất giọng nào cũng đón đau.

Chất giọng nào cũng nguyện cầu an nhiên và tha thứ.

"Ta nhìn đôi tay đã làm ra chuyện này."

"Ta nghĩ đến trái tim đã nảy ra mưu đồ này."

"Và ta đã ngóng trông, thời điểm ta không phải nhìn đôi tay này cũng như không phải bám theo thứ mưu đồ đó nữa."

Bản thân thực sự đúng là quái vật.

Nhưng làm ơn hãy hiểu cho. Hiểu cho trái tim đau đớn này buộc phải biến thành quái vật.

Làm ơn, chỉ riêng người thôi...

Cuối cùng, giọng hát đơn độc của hai người được rất nhiều giọng ca khác bao bọc lấy.

Phần hợp ca của đội đồng ca lặng lẽ, lặng lẽ, nương vào phần độc diễn. Những giọng ca cao lên bùng tỏa.

"Ta sẽ leo lên tảng băng đã đưa ta đến đây, rời khỏi tàu và đi đến nơi tận cùng cực Bắc của Trái đất."

"Ta sẽ chất chồng củi cho đám ma của mình, thiêu rụi cơ thể thương này thành tro bụi."

"Người đàn ông gửi ta đến với cuộc đời này đã chết. Vậy nên nếu ta không còn nữa, đến cả ký ức của hai chúng ta cũng sẽ nhanh chóng tan biến phải không?"

Bài hát thanh thoát yên bình, như khúc nhạc missa tiễn đưa quái vật đã quyết ý chọn cái chết.

"Sự khổ đau cháy bỏng này cũng sắp kết thúc rồi."

"Ta sẽ hân hoan trèo lên núi hỏa thiêu, cất lên bài ca chiến thắng trong nỗi thống khổ của ngọn lửa hóa kiếp này."

"Ánh sáng của đồng lửa lớn rồi sẽ lui dần, tro của ta sẽ được gió đưa ra tới biển khơi."

Những lời cuối cùng của quái vật ngấm vào trái tim tôi.

Tất cả mọi thứ đều sắp kết thúc rồi.

Câu chuyện được tô màu bởi sự sợ hãi và tuyệt vọng đang hướng đến hồi kết, cuối cùng đã được giải thoát khỏi sự khổ đau như ở dưới địa ngục rồi.

Lệ rịn ra nơi khóe mắt, chị Tomo vẫn tiếp tục hát.

Cả giọng ca của Karasuma lẫn giọng ca của chị Tomo đều bị nuốt chửng trong làn sóng đồng ca ngân lên cao vút, không phân biệt được nữa.

Những thứ đã từng hỗn độn giờ hòa chung làm một, trở nên trong suốt vô ngần.

Chỉ có một người, Walton, và cũng là tôi, đang chăm chú nhìn kết thúc của câu chuyện ấy.

Có cái gì đó lao xao sâu trong lồng ngực của tôi.

Lúc này Walton đã nghĩ gì?

Một Walton với giấc mơ tan tành, chuyến thám hiểm cực Bắc bị hoãn lại, buộc phải về nước dù bản thân không muốn, còn mất đi cả người bạn mà mình muốn mở lòng...

"Ta đi đây. Chắc rằng người sẽ là nhân loại cuối cùng phản chiếu trong đôi mắt này."

"Vĩnh biệt."

Tấm rèm rung mạnh, cái bóng của quái vật phản chiếu ở đó biến mất.

Walton kéo rèm lên, đứng như trời trồng, dăm dăm nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khi piano buồn bã ngân bản nhạc lên, màn từ từ hạ xuống.

Nhưng...

Nhưng, còn Walton...

Hành động sau đó của Walton là...

... Còn lại nhờ em nhé.

Tôi cương quyết nắm chặt lấy cái rèm và cứ thế giật nó lên cao.

Vì lực quá mạnh nên tấm rèm rơi xuống phủ lên đầu tôi.

Các cô gái trong đội đồng ca rùng mình nín thở.

Tôi không buồn để ý, dùng một tay gạt tấm rèm đang phủ trên đầu rơi xuống. Tấm rèm rơi cái soạt xuống dưới chân tôi.

Thế rồi, bằng tất cả sức lực có trong người, tôi gào về phía cửa sổ.

Tôi có cảm giác trong đầu mình, "Cô gái văn chương" mà tôi chưa một lần gặp mặt đang nở một nụ cười hết sức dịu dàng.

"Tôi sẽ không từ bỏ chuyến hải trình! Tôi sẽ không quay về Anh Quốc! Tôi sẽ đuổi theo ông!"

Trong Frankenstein không viết về việc Walton đã làm gì sau khi nhìn quái vật rời đi.

Vì thế, tôi sẽ "tưởng tượng"!

Tôi mở rộng đôi cánh của tâm hồn, biến thành Walton và nghĩ về quái vật.

"Tôi không thể hiểu một cách toàn diện và đón nhận cảm xúc của ông! Dù thế, tôi vẫn sẽ tiếp tục theo đuổi! Tôi sẽ kế thừa ý chí của bạn tôi, Victor Frankenstein! Tôi sẽ đuổi theo loài quái vật chưa ai biết tới là ông, và tiếp tục dẫn bước vào thế giới tôi chưa từng thấy!"

Và rồi chắc chắn, khi ánh sáng trút xuống đại dương bị bịt lại bởi băng và tuyết, tôi sẽ nhìn thấy khung cảnh thế giới sáng lấp lánh ánh cầu vồng cho mà xem!"

Trái tim tôi sáng trong như bầu trời hừng nắng.

Đây là câu trả lời của tôi.

Cũng giống như anh Konoha không bỏ chạy mà đối mặt với tôi, tôi cũng sẽ không lẩn trốn.

Bất kể anh Konoha có là quái vật hay chủ nhân của thế giới mà tôi không thấu hiểu, tôi vẫn sẽ tiếp tục đuổi theo.

Dù băng trôi có áp sát, dù sấm sét có rền vang, tôi cũng không sợ nữa.

Tôi quay lại phía hàng ghế khán giả, cả gương mặt tắm trong ánh đèn sân khấu, tôi mỉm cười.

Trên ban công tầng hai, cô gái gầy gò vẫn đang đứng đó.

Đèn chói quá. Mọi thứ đều rực rỡ. Kết thúc ở đây rồi!

"Nào! Thay đổi lộ trình đi! Hãy xông thẳng tới vương quốc ở tận cùng phương bắc!"

Màn hạ xuống. Tiếng vỗ tay nổi lên.

Khi tôi thốt ra lời thoại cuối cùng, hình như Victor mặc dù đã chết vẫn nở một nụ cười.

SỰ TÔN THƯƠNG CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chương Kết

Chương kết: Tàn dư của đôi cánh

Không hiểu sao lúc đó bài thánh ca tôi đã thề sẽ không bao giờ hát nữa lại vang lên từ đôi môi của chính mình.

Dù đã quá giờ khai mạc nhưng tấm màn vẫn không được kéo lên, khách khứa bắt đầu xôn xao ầm ĩ.

Đáng lẽ tôi mặc kệ cũng chẳng sao.

Vốn dĩ vai trò của tôi chỉ là điều tra và báo cáo lại về "quái vật" đang liên tục lặp đi lặp lại những trò quấy phá, gửi thư đe dọa đến đội hợp xướng, nên tôi không định liên can gì nhiều hơn.

Thế mà vì sao tôi lại hát chứ.

Cô gái rất thích thánh ca đó đã vừa nghe thánh ca trong vòng tay tôi vừa ra đi như chìm vào giấc ngủ.

Cô ấy luôn cười rạng rỡ, nói rằng mỗi khi nghe thánh ca, cô ấy lại có tâm trạng yêu thương tất cả mọi thứ ở thế giới này. Mặc dù phải gánh trên vai vận mệnh bất hạnh nhường ấy, Yuuka vẫn tin vào một thứ sắc mùi giả dối như là tình yêu của Chúa trời.

Kể cả bây giờ, trong tòa lâu đài bí mật mà cô ấy đã bộc bạch lòng mình, vẫn còn đang những tấm ảnh Yuuka cười tươi tắn, Nanase mà Yuuka

yêu quý và đóa hoa hồng xanh.

Tôi đã đặt nhiều lớp mật khẩu, bảo vệ nơi đó để không ai có thể xâm nhập vào, và thỉnh thoảng, tôi sẽ ghé thăm và ngắm nhìn bức hình của hai cô gái.

Nhưng tôi vĩnh viễn không được nghe giọng hát du dương của Yuuka nữa rồi.

Vì thế tối thiểu, dù chỉ một mình Nanase thôi, tôi muốn cô ấy mỉm cười hạnh phúc. Thế mà ở vùng đất xa xôi, tôi biết rằng tình yêu của Nanase đã không đơm trái ngọt.

Inoue, người mà Nanase yêu, đã lựa chọn Amano Tooko.

Cũng giống như tôi đã thề sẽ không hát nữa, tôi nghĩ Inoue cũng sẽ tuyệt đối không viết tiểu thuyết, không trở thành tác giả.

Nếu vậy, Inoue sẽ không thể ở cạnh Amano Tooko. Dù cho mối liên kết với Amano Tooko có mạnh mẽ thế nào, dù tâm tư dành cho Amano Tooko có sâu sắc đến thế nào, cuối cùng cậu ta vẫn sẽ chọn Nanase.

Tôi đã tin như thế, vậy mà, Inoue lại bắt đầu viết trở lại.

Khi biết tin Inoue từ chối Nanase, tôi cảm thấy tim mình như bị móc ra ngoài. Đầu tôi nóng bừng vì giận dữ, tôi muốn xé xác Inoue ra.

Dù Amano Tooko đã rời xa Inoue, bây giờ Inoue vẫn luôn mong nhớ về người đó.

Cậu ta đang tiến bước trên con đường trở thành tác giả, như để đuổi theo bóng lưng của Amano.

Nanase phải nhìn Inoue như thế ở gần ngay bên cạnh không biết đã khổ sở đến thế nào?

Tôi gần như ngừng thở khi nghĩ đến điều đó.

Thế nhưng một kẻ sống tránh ánh mắt người đời như tôi không thể làm Nanase hạnh phúc.

Nanase sống một cuộc đời bình dị, được bao quanh bởi bạn bè và gia đình. Một kẻ như tôi không được phép lại gần cô ấy.

Tôi luôn luôn gây ra bất hạnh cho những người ở quanh mình. Tôi không biết phương pháp khiến cho ai đó trở nên hạnh phúc.

Nếu biết tôi đã sống như thế nào cho đến bây giờ, Nanase chắc sẽ hoảng sợ thôi. Cô ấy sẽ nhớ lại chuyện với Yuuka, và sẽ lại đau khổ thêm lần nữa.

Chính vì Nanase rất quan trọng nên không được liên hệ với cô ấy.

Tôi đã cứng rắn cảnh cáo bản thân như thế.

Thực ra tôi vốn không định trở lại Nhật, nhưng khi biết rằng tác phẩm thứ hai của Inoue được đăng trên tạp chí với hình thức dài kỳ giấu tên tác giả, tôi lại không thể xoa dịu cảm giác xáo trộn trong lòng.

Ngoài ra, tôi còn bị một cô tiểu thư nào đó thổi cho mấy thông tin như là một nữ sinh lớp 10 tiếp cận Inoue mà Inoue cũng không khó chịu cho lắm, hay là cô nữ sinh lớp 10 đó là một mỹ nhân và cũng là Cô gái văn chương nữa. Tin tất cả những chuyện đó là một thất bại của tôi.

Liệu Inoue có bị nữ sinh lớp 10 đó cướp mất không, nếu thế chẳng phải Nanase sẽ càng ngày càng mất đi vị trí?

Inoue cũng quá thiếu sự thủy chung.

Nếu là Amano Tooko thì không làm gì được.

Nhưng học sinh lớp 10 đó là đứa con gái đủ sức làm Inoue lung lay khi Amano vắng mặt hay sao? Tuy nói là mỹ nhân nhưng rút cục là mỹ nhân ở mức độ nào vậy?

Kết cục, tôi mắc kẹt trong âm mưu đó một cách ngọt xót, hồn nhiên quay về Nhật và nghĩ rằng mình khá là ngu ngay khoảnh khắc nhìn thấy Hinosa Nano lần đầu.

Kết cục, tôi lại bị gí cho một cuộc điều tra vớ vẩn nào đó, thành ra lại phải lang thang lớn vờn quanh trường.

Và sau một năm, tôi đã nhìn thấy Nanase, không phải trong ảnh, mà là Nanase bằng xương bằng thịt.

Nanase không cười.

Khi bắt gặp cô ấy bước vào phòng âm nhạc với ánh mắt buồn rầu bị bóng tối phủ lên, hơi thở của tôi như ngừng lại.

Công việc thì tôi đã thu xếp gọn gàng ngay rồi, nhưng sau khi nhìn thấy Nanase như thế, tôi không thể rời trường mà vẫn tiếp tục ở lại.

Tôi thực sự đã ngạc nhiên khi Hinosa Nano xuất hiện từ tủ khóa.

Cả những phát ngôn phi lý sau đây cũng làm tôi nhiều phen kinh ngạc và ngỡ ngàng...

Nhưng tại sao tôi lại để Hinosa nhìn thấy mình và nói chuyện nhiều lần như thế nhỉ?

Tại sao tôi thể hiện sự bức tức của mình trước mặt Hinosa và làm những việc khiến cho Hinosa sợ...?

Khi Hinosa bị Sendou Tomoko nhốt trong phòng dụng cụ, tại sao tôi lại lộ diện và đưa ra lời cảnh báo cho cô ta nhỉ? Cả việc tôi lúng túng trước

cửa có nên mở khóa hay không, cả việc tôi cố tình tuôn ra những lời độc địa...

Hinosaka không phải là Cô gái văn chương hay gì cả! Chỉ là một nữ sinh bình thường vô tư thiếu hiểu biết mà thôi... thế mà... thỉnh thoảng lại gọi tôi nhớ đến Amano Tooko.

Ngày diễn ra lễ hội văn hóa, khi thấy Sendou Tomoko vắng mặt và Nanase cũng không xuất hiện, tôi đã tin chắc vở kịch sẽ thất bại rồi. Thế nhưng Hinosaka đã dẫn Tomoko và Nanase quay lại.

Có phải vì thế không... Lý do mà tôi đã hát bài hát mà Yuuka thích ấy...

Trên sân khấu, Nanase đã mỉm cười. Đó là một nụ cười mạnh mẽ, xinh đẹp hơn cả Nanase của trước đây.

Và Inoue cũng đã khác với một năm trước.

Cậu ta sở hữu một trái tim không bị bẻ gãy dù gặp phải khó khăn nào và sức mạnh có thể nhìn đến cùng sự thật, đã chủ động tự mình tạo mối liên hệ với mọi người.

Chương một của cuốn tiểu thuyết Inoue đã viết vẫn vậy, một câu chuyện xinh đẹp ngọt ngào.

Thế nhưng...

Ở chương hai được đăng trong cuốn tạp chí vừa phát hành hôm trước lại có nỗi đau và sự buồn phiền.

Và rồi, khi tôi biết rằng Inoue vẫn trao đổi thư từ với Mariya đang thụ án, và cậu ta đang viết tiểu thuyết với chủ đề chính là vụ án ngày ấy của Mariya... người tôi tê rần như bị sét đánh.

Inoue đã thay đổi rồi.

Không phải, đúng ra phải là đang cố gắng thay đổi.

Đang cố gắng tiến về phía trước bằng ý chí của chính mình.

Thế còn tôi, thời khắc tôi thay đổi liệu có tới vào một ngày nào đó?

Cái ngày tôi có thể hát liệu có tới không?

Tôi sẽ không hát nữa. Lời thề ấy bây giờ vẫn không thay đổi.

Thế nhưng, nếu Inoue sau này vẫn tiếp tục viết tiểu thuyết, nếu cậu ta vẫn tiếp tục tiến lên, lúc nào đó, tôi cũng sẽ...

Điều đó không hơn gì một ảo tưởng không chủ đích. Nhưng giả sử như ngày đó thực sự đến, có lẽ tôi có thể nói tên thật của mình cho Inoue, cho Nanase, cho cả Cô gái văn chương tập sự ngô nghê đã chìa tay ra và nói "Hãy làm bạn nhé".

Một tháng trôi qua kể từ khi lễ hội văn hóa kết thúc.

Vở kịch đại thành công, chúng tôi nhận được vô số những tràng pháo tay từ khán giả.

Hôm đó, ngay khi màn vừa hạ, vẫn tựa vào đôi nạng gỗ, chị Tomo xuyên vào bóng tối, lao xuống hàng ghế khán giả, cố gắng hết sức mình trèo lên cầu thang dẫn tới ban công tầng hai.

Khi tôi đuổi đến nơi, đập vào mắt tôi là cảnh chị Tomo và Karasuma đang ôm nhau ở đó.

"X, xin lỗi... Shizuku."

Chị Tomo xin lỗi bằng giọng thốn thức, chị Karasuma cũng đáp lại với chất giọng trầm như sắp tan vào không khí.

"Không đâu, không đâu, Tomo."

Tay chị ấy bầu chặt lấy lưng của chị Tomo và ôm chầm chị ấy.

Điều đáng kinh ngạc là chị Karasuma mà sau đó tôi gặp ở phòng âm nhạc với Karasuma mà tôi vẫn thỉnh thoảng chạm mặt trước đây là hai người hoàn toàn khác nhau.

Cô gái nắm chặt tay chị Tomo nhút nhát e dè nhìn tôi là một cô gái tóc đen có gương mặt trẻ con, thấp và gầy hơn cô gái mà tôi vẫn nhầm tưởng là Karasuma.

"C-Chị là chị Karasuma...?"

Tôi tròn tròn hai mắt. Chị Karasuma khẽ gật đầu, hỏi lại tôi với vẻ hơi ngần ngại.

"Em là... Hinosaka Nano? Người viết thư cho chị phải không?"

"Hử? A! Đúng thế ạ!"

"Chị không hiểu ý nghĩa của bức thư đó lắm..."

"Ha ha! Em xin lỗi! Tại có chút hiểu lầm."

Tôi cuống hết cả lên. Bằng một giọng như thì thầm, chị Karasuma nói với tôi.

"... Không, cảm ơn em."

"Ờ."

"Vì em đã mời chị đến lễ hội văn hóa... nên chị mới có thể đến đây. Vì em đã viết là muốn nói chuyện với chị. Tuy chị không hiểu được... khoảng một nửa nội dung của lá thư... nhưng... chị biết rằng có người vẫn nghĩ đến mình, có người vẫn muốn nói chuyện với mình... Chị vui lắm... Nhưng chị lại không có dũng khí để gặp Tomo..."

Chị Karasuma cúi đầu.

"Tại vì khi ấy... người sai rõ ràng là tớ... mà tớ lại nói sẽ trả thù Tomo..."

"Không đúng! Lúc ấy tớ đã bỏ rơi Shizuku mà."

"Không, Tomo chỉ làm việc đương nhiên phải làm. Lúc đó tớ thật kỳ cục... Nếu là chuyện của tớ, tớ có thể nhận nhận được, nhưng chỉ riêng việc Tomo bị coi thường là tớ không tài nào chịu đựng được. Tớ đã làm những việc độc ác với các đàn chị lớp trên."

"Vậy cuối cùng vẫn là lỗi của tớ. Sau đó tớ vẫn một mực nghĩ rằng đó không phải là Shizuku mà là quái vật... Xin lỗi, xin lỗi nhé, Shizuku."

Hai người cứ xin lỗi nhau qua lại rất nhiều lần. Đó không phải là quái vật, chỉ là cuộc trò chuyện của hai cô gái thân thiết rất bình thường mà thôi.

Nhận thấy tôi đang nhìn, cả hai cùng đỏ bừng mặt mũi.

"S...Sau đó, khi chị đang sợ hãi mãi không ra được khỏi nhà... Anh Inoue đã đến đón chị."

Quả nhiên người dẫn chị Karasuma đến là anh Konoha!

Khi tôi ngẩng lên nhìn sang bên cạnh, anh Konoha cũng nhìn tôi và hơi mỉm cười.

"Anh chẳng phải thuyết phục gì đáng kể đâu. Nhờ bức thư của Hinosaaka mà Karasuma vốn đã có suy nghĩ muốn đi tới lễ hội văn hóa rồi."

Việc chị Karasuma hát ở cảnh cuối cũng là ý tưởng của anh Konoha.

"Vì là trận đấu được ăn cả ngã về không nên anh vừa đóng giả xác chết vừa lo ngay ngáy. Nhưng nhờ có Sendou và Karasuma đã rất cố gắng nên chúng ta đã có một cảnh rất hay..."

Sau khi nhỏ nhẹ nói với vẻ nghiêm trang, anh ấy chăm chú nhìn tôi với cặp mắt dịu dàng.

"Lời thoại cuối của Walton mà Hinosaaka nói cũng hay lắm."

"Nhưng người hát Amazing Grace trước khi mở màn là ai thế nhỉ?"

Còn cả cô gái mà tôi vẫn nghĩ là chị Karasuma nữa.

Anh Konoha và chị Nanase quay qua nhìn nhau.

Hai người lại dùng mắt đối thoại một cách bí mật với nhau, giống như ngay trước khi tấm màn được kéo lên vậy.

Chị Nanase mang nét mặt mãn nguyện và bình yên.

Sau đó, anh Konoha nở nụ cười tinh khôi và nói.

"Có lẽ là thiên sứ đấy."

"Ừ ừ ừ... anh đừng thu xếp mọi việc lại thành chuyện thần tiên như thế chứ!"

Dù tôi không thỏa mãn, nhưng cả anh Konoha và chị Nanase đều đang cười.

Giờ tan học vài ngày sau, ở xưởng vẽ của chị Maki, khi tôi đang ăn bánh uống trà kết hợp với báo cáo về lễ hội văn hóa.

"Ừa? Bức tranh này..."

Hình như tranh ở đây đang được thu dọn thì phải. Trong số vô vàn những bản vẽ được xếp ra cạnh nhau, tôi phát hiện được một tấm chân dung.

Đó là một bức tranh màu nước trong suốt, với một cô gái trùm chiếc khăn trải giường từ đầu trở xuống, nhìn đắm đắm về phía tôi bằng ánh mắt lạnh lùng. Không rõ có phải là cô ấy không mặc quần áo không, nhưng nhìn vào làn da trắng muốt kết hợp với tâm trải giường tạo ra nét quyến rũ rất riêng đến mức làm tim tôi thót lên một cái. Một chút tóc rủ xuống trên vầng trán, và chúng có màu nâu nhạt.

"C-Cô gái này!"

Giống hệt Karasuma mà tôi đã nói chuyện cùng!

Tuy màu tóc các thứ hoàn toàn khác, nhưng gương mặt này, ánh mắt này... ủa mà người này, là trai? Hay gái?

"Chị Maki, người này là ai đấy ạ? Con trai hả chị? Hay là con gái hả chị?"

Chị Maki cười khúc khích.

"Là người trước đây đã làm thêm cho chị một việc hơi cá nhân. Tiêu đề của tranh là Thiên sứ đấy. Giới tính thì, không biết nữa, là gì ý nhỉ?"

Chị Maki vừa nựng Haruto vừa để lộ vẻ mặt xấu tính và bảo "Không biết sẽ bí ẩn hơn mà."

Trên đường về, khi tôi ra khỏi thang máy của sảnh hòa nhạc, một người con trai đang đứng đợi bên ngoài đi lướt qua tôi và thầm thì.

"Vất vả rồi, cô bé đầu gà con."

Giọng nói ẩn tượng tuy nhỏ nhưng lưu lại rành rọt trong tai ấy làm tôi giật mình và quay đầu lại.

Nhưng thang máy lập tức đóng lại trước mắt tôi, tôi không kịp xác nhận cho chính xác.

Người bạn này mặc đồng phục nam sinh nhỉ? Hơn nữa còn đeo kính, và mái tóc màu nâu cắt ngắn.

Cậu ấy nói là cô bé đầu gà con!

Lúc này trong đầu tôi tua lại sự việc khi tôi đến biệt trang của chị Maki vào kì nghỉ hè. Trên con đường mòn dài được mặt trời chiếu rọi, cậu bé người địa phương đã nhặt giúp tôi chiếc mũ rơm bị gió thổi bay.

... Cô bé đầu gà con đi du lịch à?

Vẫn cười trên chiếc xe, cậu ấy hỏi.

Đúng là cậu ấy cũng đeo kính, ừ-ừ? Giống nhau sao? Không, không thể nào! Làm gì có chuyện trùng hợp thế!

Tôi lao lên cầu thang, đuổi kịp thang máy nhưng đã không thấy bóng dáng cậu ấy đâu nữa.

Khi tôi chạy về câu lạc bộ Văn học và kể cho anh Konoha nghe, anh ấy cười hiền và nói:

"Ừ, vì thế anh mới bảo người Hinosaka gặp là thiên sứ mà."

Chị Karasuma từ năm sau sẽ quay lại học.

Chị ấy rất chăm gặp chị Tomo, hình như hôm trước cũng vừa ra mắt ở đội hợp xướng.

Nghe nói cuốn sổ trao đổi cũng được hồi sinh.

Tuy tôi nghĩ thời buổi bây giờ thì dùng tin nhắn chứ, nhưng chị Tomo khi kể chuyện đó cho tôi đã tỏ ra hạnh phúc vô cùng. Vì vậy, chắc rằng với hai người họ, so với trò chuyện bằng tin nhắn, cách làm cũ vẫn vui hơn, quý giá hơn rất nhiều.

Cuối tháng, gần đến Giáng sinh, tôi bị chị Nanase tuyên chiến.

"Chị đúng là vẫn thích Inoue. Dù Inoue có nghĩ về chị Tooko đi nữa, chị sẽ không ép mình bỏ cuộc nữa. Từ nay về sau chị vẫn sẽ mãi thích Inoue. Mong rằng đến một ngày nào đó, chị có thể mỉm cười từ tận đáy lòng, nói rằng thật tốt vì đã thích Inoue."

Thích một người không quay về phía mình thật đau khổ. Trái tim tưởng như vụn vỡ không biết bao lần.

Nhưng chắc chắn không phải chỉ có toàn những điều đắng cay và đau đớn.

Bây giờ chỉ cần được ở gần bên cạnh người mình thích đã là niềm vui sướng vô bờ.

Một nụ cười, một câu nói băng quơ cũng trở thành báu vật khiến thế giới sáng lên lấp lánh.

Vì thế, dù đau đớn, dù khổ sở, dù khó khăn, tôi vẫn sẽ như Walton, nhắm thẳng đại lục chưa được biết đến mà tiến về phía trước.

Với niềm tin vững chắc ở đó sẽ có một thế giới đẹp tươi được tô điểm bởi ánh bình minh rạng rỡ.

"Em và chị Nanase sẽ là tình địch phải không ạ?"

"Phải đấy."

"Em sẽ không thua đâu."

Thấy tôi ưỡn ngực ra, chị Nanase cũng rạng ngời tuyên bố.

"Chị cũng sẽ không thua. Bởi vì chị có thiên sứ đi cùng mà."

Sau giờ học, tôi mượn sách ở thư viện, rồi mang nó đến phòng câu lạc bộ Văn học như mọi ngày.

Quá trình tu dưỡng để trở thành Cô gái văn chương của tôi vẫn còn đang tiếp diễn.

Không biết chủ đề truyện tam đề hôm nay sẽ là gì?

Tôi cũng dần dần phải bắt đầu kế hoạch tiếp cận hướng đến Giáng sinh thôi. Ở cuối truyện tam đề tôi sẽ viết "Em muốn trải qua đêm Giáng sinh tuyệt vời với anh Konoha" chẳng hạn!

Khoảnh khắc tôi ửng hồng đôi má và mở cửa ra...

Tôi không tin vào mắt mình.

Anh Konoha đang hôn một cô gái bên cửa sổ. Cô gái mặc đồng phục đó ghé sát mặt mình vào mặt anh Konoha.

Cô gái ấy từ từ quay đầu lại.

Hitomi...!

Tôi đứng sững như trời trồng, còn Hitomi nhìn thẳng vào tôi và nói cộc lốc.

"Cậu hiểu rồi phải không?... Cậu đang cản trở đấy."

SỰ TÔN THƯƠNG CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Chia Một Ngày Nào Đó

"Mừng cậu về nhà~, Ryuu. Cơm nước xong xuôi rồi đó!"

Nghe thấy tiếng cửa chính mở ra, tôi lon ton chạy lại và ôm chầm lấy Ryuu.

"Chii, mình về rồi. Đói quá."

Ryuu cũng cọ má với tôi, ôm lại tôi thật chặt.

"Ê hê hê, Ryuu, mặt cậu lạnh quá."

"Tại bên ngoài lạnh mà."

"Hôm nay là lẩu thịt băm nóng hổi đấy. Nó sẽ làm cậu ấm người ngay~"

"Chà, tuyệt. Mình yêu cậu lắm, Chii."

"Mình cũng yêu Ryuu nhất trên đời."

Nhà của Ryuu vốn là gia đình có ba người, Ryuu, mẹ cậu ấy và chị Tooko, nhưng chị Tooko đã đi học đại học ở Hokkaido rồi. Người mẹ là nhà văn thường xuyên ở lại căn hộ tại nơi làm việc, cho nên gần như Ryuu sống một mình trong căn nhà một tầng này.

Tôi nhận chìa khóa dự phòng từ Ryuu và hay tới nấu bữa tối cho cậu ấy.

Thỉnh thoảng khi tôi đang thái, hoặc rửa, hoặc nhào trộn nguyên liệu trong bếp và vô tình gặp mẹ cậu ấy, tôi sẽ nhanh nhẩu "Cháu chào cô ạ~", Khi đó, tuy mặt mày cau có, nhưng cô ấy vẫn đáp lại.

"... Hoan nghênh cháu ghé chơi."

Không như Ryuu và chị Tooko, cô ấy có vẻ là một người vô cùng nhút nhát, thường ngay lập tức nhốt mình trong phòng, nhưng cũng có những lần ba người chúng tôi cùng nhau ăn bữa tối mà tôi nấu.

Những lúc như vậy, quả nhiên cô ấy vẫn cau có, nhưng cũng nói rằng.

"... Cảm ơn vì bữa ăn. Mùi vị ngon lắm."

Tôi sẽ đáp lại với gương mặt hồn nhiên theo phong cách được yêu mến.

"Không có gì ạ~"

Nhà của Ryuu chỗ nào nhìn cũng cũ kỹ, nội thất như thời Chiêu Hòa, ở phòng khách còn có cả bàn tròn thấp chabudai. Tôi đặt nồi lẩu thịt băm ở đó rồi chia thức ăn vào bát cho Ryuu.

Cậu ấy vừa nói "Ngon quá. Đồ ăn Chii nấu là tuyệt nhất!" vừa ăn một cách sung sướng.

Bên ngoài Ryuu chỉ toàn ăn những thứ kém bổ dưỡng như là hamburger hay bánh thịt chiên tacos, nên mỗi khi tôi nấu món Nhật cho thì cậu ấy vui mừng đến mức gần như là phô trương.

"Nè, Ryuu, hôm nay cậu đến chỗ chị Himekura phải không? Nhóc Haruto đã lớn hơn chưa? Đã bò được chưa thế?"

Tôi vừa tươi cười vừa gọi chuyện. Ryuu hơi tỏ vẻ ngượng ngùng và nói.

"Bò thì chưa đâu. Nói sao nhỉ... trước khi thằng bé được sinh ra, mình thấy nóng ruột về nhiều thứ, nhờ đâu đứa trẻ ra đời là một thằng nhóc vô tích sự giống hệt mình thì biết làm thế nào, mình vô cùng lo sợ."

Sau khi dừng tay cầm đĩa và lúu rúu lăm bầm mấy câu, đột nhiên miệng cậu ấy ngoác ra, nở một nụ cười rạng ngời chói lóa đến phát ghét.

"Khi gặp thật sự và nhìn dáng vẻ trưởng thành từng ngày của nó, mình thấy trào dâng xúc động. Tay chân hay ngón tay đều bé xíu, nhũn nhũn mềm mềm, đáng yêu không tả được! Tuy mới được một tháng thôi, nhưng khuôn mặt khôi ngô đó, chắc chắn giống hệt mình! Hôm nay không biết sao thằng bé cứ nắm chặt ngón tay mình không chịu bỏ ra. Phải chăng nó biết mình là bố nó... Rồi chẳng mấy chốc, thằng bé sẽ nói "Papa, chơi bóng chày đi" phải không? Sẽ thảo luận với mình cách tán tỉnh cô gái mà nó thích, hay là cùng nhau đi cửa gái chẳng hạn, aaaa, điên mất, khi thật."

Không chỉ mặt mà giọng cậu ấy cũng trở nên phấn khích.

Toàn bộ tâm trí Ryuu dành hết cho đứa con trai Haruto mới sinh tháng trước.

Trước đó một chút, cậu ấy còn run lẩy bẩy với gương mặt xanh lét, nói rằng "Làm sao bây giờ, mình không muốn thấy một đứa trẻ sơ sinh giống y hệt mình đâu", thế mà ngay khi thằng bé ra đời thì thành thế này.

Bây giờ thì cậu ấy đến gặp nhóc Haruto gần như là mỗi ngày và lần nào trở về cũng thao thao bất tuyệt về việc thằng bé đẹp trai giống hệt mình.

"Nếu Chii cũng đi cùng thì hay biết mấy."

"Ơ thôi~, mình tiếp xúc với trẻ con dở lắm."

Tôi cười đáp lại.

Việc chị Himekura sinh con của Ryuu thực ra thế nào cũng được. Ryuu bây giờ đã là của tôi rồi.

Nhưng dù có thấy con của Ryuu, tôi chắc chắn không thể thấy nó dễ thương.

Chuyện đó không phải vì mẹ thằng bé là chị Himekura mà vì tôi bị thiếu mất thứ giác quan cảm nhận được sự đáng yêu khi nhìn một đứa trẻ.

Thế nhưng, tôi luôn luôn cảm thấy hổ thẹn với việc mình phải giả vờ như thấy đứa trẻ đó đáng yêu, mặt tôi sẽ nóng bừng lên, trái tim đau đớn như bị moi ra khỏi lồng ngực.

"VẬY à, thế thì đợi khi nó lớn thành một thanh niên đẹp trai như mình, mình sẽ giới thiệu với cậu nhé."

"Nếu làm thế có lẽ mình sẽ chuyển đối tượng từ Ryuu sang thằng bé mất~"

"Mình lúc đó sẽ trở thành một người đàn ông trung niên đẹp trai từng trải rồi nên không có vấn đề gì hết."

"Ahaha, không biết nữa~"

Ryuu chấp nhận bản chất của tôi như một điều hiển nhiên và luôn tiếp xúc với tôi một cách bình thường.

Những lúc như thế, cảm xúc hổ thẹn trong tôi lại nhạt đi một chút.

"Nói mới nhớ, hôm nay, mình gặp Nano ở thư viện đấy. Cô bé nói 'Em chào chị' với vẻ rất khỏe khoắn luôn."

"Ồ"

Ánh mắt Ryuu thay đổi, dường như có hứng thú với Nano.

"Cô bé đó hơi giống chị Tooko. Tính tình rộng lượng này, một khi đã quyết thì cứ xông thẳng tới này, lại còn có chỗ ngơ ngơ hâm hâm nữa. Hồi đầu mình đã nghĩ là quả này gay to rồi. Khi chị Tooko không có ở đây, nếu có đứa con gái như thế ở bên cạnh nhờ đâu anh Konoha sẽ ngoại tình."

"Tại Ryuu nặng xì lên như thế nên chị Asakura cũng không nhận được mà đã trực tiếp đi gặp Nano đấy."

Ryuu nhe răng cười.

"Ahaha, mình cũng muốn xem cảnh đó."

Chắc là việc chị Asakura mất thể diện vì bị Nano xoay như chong chóng đối với Ryuu mà nói là một chuyện dễ chịu hay ho. Sau đó anh Akutagawa đến đón chị Asakura và tự dừng bị vạ lây, nhìn đến khổ...

"Mình lúc ấy đã nói một câu độc địa với Nano."

Khoảnh khắc tôi thầm thì điều ấy, trái tim hoàn toàn nguội lạnh, chính bản thân tôi cũng biết cảm xúc đã hoàn toàn biến mất khỏi gương mặt của mình.

... Quả nhiên Nano rất giống với người mà chị biết. Người đó cũng rất vui vẻ rạng rỡ, được mọi người xung quanh yêu mến.

... Vì thế, chắc là Nano không hiểu được anh Konoha thật sự đau.

Trong trái tim tôi dần dần, dần dần trở nên trống rỗng.

Nano sẽ sờ sau khi nghe câu nói của tôi.

Có lẽ cô bé chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra cả.

Dù vậy, có vẻ ác ý ẩn trong lời nói của tôi đã được truyền đi trọn vẹn rồi.

Phải, tôi căm ghét Nano.

Bởi vì Nano là một cô gái tựa như con cừu trắng muốt được thần linh yêu mến.

Khác với tôi, con cừu đen phủ bột trắng lên người, sự vui tươi, sự thân thiện với người khác của Nano đều là tự nhiên cả.

Từ lần đầu tiên trông thấy cô bé ở thư viện, tôi đã nghĩ rằng Nano giống với Hiro ở câu lạc bộ bóng rổ mà tôi đã hẹn hò hồi lớp 10.

Hiro cũng là một cậu bé vô tư cởi mở thẳng thắn được tất cả mọi người yêu quý.

Tôi đã ngỡ rằng nếu ở bên một Hiro như thế, tôi cũng có thể trở nên giống như Hiro, thế nhưng trái tim tôi lại chỉ càng ngày càng thêm lạnh giá.

"Mình rất thích sự tươi tắn trung thực của Chii."

"Chii cũng thích động vật đúng không? Mình cảm thấy điều đó."

"Em bé đáng yêu thật đấy. Chii có vẻ giỏi việc chăm sóc trẻ em lắm đây."

Hiro vừa cười vừa nói những chuyện ấy nhưng hoàn toàn không hiểu gì về con người thật của tôi.

Khi bị Hiro hôn, tôi cảm thấy hồ thẹn đến chết đi được, cảm giác ghê tởm rần rần lan khắp người như chứng phát ban, tôi đã đẩy Hiro ra và vừa khóc vừa bỏ chạy.

"... Nano rất giống Hiro. Vì thế mình đã nghĩ Nano cũng sẽ không thể nào thật sự hiểu được anh Konoha..."

Đến chị Nanase còn không được cơ mà... Làm sao mà Nano có thể chứ..."

Với gương mặt không khác gì bình thường, Ryuu lắng tai nghe những lời tôi bình thản nói ra với thái độ vô cảm.

"Thế nhưng... sau khi xem vở kịch ở lễ hội văn hóa, khi mình đến chỗ anh Konoha, anh ấy đã cười và nói 'Vở kịch thành công là nhờ có Hinosaaka đấy'. Có vẻ anh Konoha rất... tin tưởng Nano..."

"... Ồ."

Ryuu hơi cau mày.

"Thế rồi... mình đã nhận ra... Việc Hiro không hiểu mình cũng có lỗi ở mình khi không để cậu ấy nhìn thấy con người thực sự của mình..."

Anh Konoha đã cho Nano thấy con người thật của anh ấy... Và Nano cũng cố gắng để hiểu anh Konoha..."

Nếu tôi cho Hiro thấy con người thật của mình, không biết cậu ấy sẽ làm gì nhỉ?

Liệu cậu ấy có ở lại, đối diện với tôi không hề nhụt chí như Nano không?

Hay là cậu ấy sẽ ghê sợ và rời xa tôi nhỉ...?

Ryuu vòng tay quanh cổ tôi, ôm lấy tôi kéo ghì về phía cậu ấy.

"Mình yêu cả Chii thật sự lẫn Chii dối trá Người có thể giết mình chỉ có Chii thôi. Thật may mắn là Hiro không phải lòng Chii thực sự."

Cậu ấy ngoác miệng cười toe toét.

Điều đó lây sang tôi, khiến cho cả gương mặt tôi cũng biến thành bộ mặt tươi cười.

"Mình cũng yêu cả Ryuuko tỏ vẻ ngầu lẫn Ryuuko thảm hại. Nè, chúng mình hôn đi, Ryuuko."

Đôi môi của Ryuuko dịu dàng chạm xuống bờ môi của tôi.

Chúng tôi vừa cười khúc khích vừa hôn nhau, hết lần này đến lần khác.

Khi tôi bắt đầu thử hẹn hò với Ryuuko, tôi đã nói rằng tôi không muốn hôn nhau.

"Tại vì mình xấu hổ lắm."

Vì tôi rất xấu hổ với việc trái tim mình chẳng hề rung động dù được ai đó hôn. Vì tôi rất xấu hổ khi cứ phải giả vờ mình thích dù thực ra không thích. Và vì con người đó của tôi làm tôi buồn nôn, tuyệt vọng, muốn chết vô cùng.

Vì thế, suốt một thời gian dài, Ryuuko đã không hôn tôi.

Nhưng bây giờ, dù có hôn nhau, tôi cũng không còn thấy xấu hổ nữa. Khi hôn Ryuuko, tôi thấy hạnh phúc. Tôi thấy vui. Tôi thấy tim mình thổn thức.

Kể cả bây giờ, tôi vẫn là con cừu đen phủ lên mình lớp bột trắng, vẫn lo sợ một ngày gió sẽ cuốn bay lớp bột ấy đi.

Cảm giác trái tim trống rỗng cũng vẫn luôn đến mà không báo trước.

Vẫn còn rất nhiều, rất nhiều điều làm tôi hồ thẹn, tự hỏi có phải mình là con quái vật không thể vui buồn giống với mọi người.

Cho dù như thế, cách tôi đương đầu với bản thân ấy đã khá khăm hơn trước đây một tẹo.

Chắc hẳn con người sẽ thay đổi từng chút một.

Thực ra tôi giữ bí mật với Ryuu về chuyện hôm nay tôi biết cậu ấy đến chỗ chị Himekura nên mới cố tình gửi tin nhắn "Mình đến nấu bữa tối nhé!"

Phải, con người có thể thay đổi.

Nano đã gặp tôi ở thư viện, vui vẻ chào tôi bất chấp chuyện từng bị tôi nói những lời xấu xí.

Một cô bé cứng cỏi đây. Anh Konoha làm sao mà địch được.

Tuy nhiên trận đấu giữa anh Konoha và Nano vẫn chưa ngã ngũ.

Vừa đáp lại nụ hôn của Ryuu, tôi vừa lẩm bẩm.

"Liệu Nano có thể trở thành 'Cô gái văn chương' được không đây?"

SỰ TÔN THƯƠNG CỦA CÔ GÁI VĂN CHƯƠNG TẬP SỰ

Nomura Mizuki
www.dtv-ebook.com

Lời Bạt

Xin chào, tôi là Nomura Mizuki.

Đây là tập 2 ngoại truyện ạ! Cuốn Hồ là chủ đề cho phần "Tôn thương" là câu chuyện tôi vẫn luôn muốn dùng nên tôi rất vui vì cuối cùng cũng cho cuốn này được lên sóng. Vì đây là một danh tác miêu tả cảnh vật và nội tâm rất đẹp, khiến trái tim thắt lại ngọt ngào nên quý vị nhất định nhất định hãy đọc thử nhé. Hai người bạn nỗi khổ dễ thương lắm đấy ~!

Frankenstein của phần "Quái vật". Từ khi câu chuyện được ra đời đã trở thành một truyền thuyết, ở biệt trang tại Thụy Sĩ, mọi người cùng nhau thể hiện một câu chuyện kỳ quái, người đầu tiên là Byron, có cặp đôi bỏ trốn vì tình là tác giả Mary và nhà thơ Shelley, có quá nhiều yếu tố để làm trái tim đập rộn lên hồi hộp. Tôi khuyến khích đọc cuốn có lời mở đầu của Mary! A, lời thoại trích dẫn trong tác phẩm có chỗ đã cải biên cho hợp với vở kịch, mong quý vị hiểu cho! Cơ bản tôi đã viết theo phần truyện chính nhưng tôi cũng đã phải ôm đầu vì còn khổ hơn Tình bạn nữa.

Ở tập 2 ngoại truyện, chẳng phải Kotobuki đã bước được một bước đấy sao. Sau chính truyện, dường như chỉ có thời gian của cô ấy là dừng lại nên tôi đã rất sốt ruột, nhưng câu chuyện của chính bản thân Kotobuki Nanase từ giờ mới bước vào màn chính!

Câu chuyện của Nano và Konoha sẽ kết thúc ở tập tiếp theo Lễ tốt nghiệp của Cô gái văn chương Tập sự. Ngay từ đầu tôi vốn quyết định là sẽ có 3 tập, nhưng đến lúc viết thật mới thấy không đủ số trang, khổ không

sao tả được. Tập 2 đã thành tập vượt quá số trang tối đa. Tôi xin lỗi vì giá bị tăng ạ. Tôi sẽ cố gắng để lần tới giá sẽ rẻ đi một chút nhé...! Trong Cô gái văn chương Tập sự cũng có nhiều chỗ trùng với chính truyện, tôi vẫn viết mà ý thức về quan điểm của Konoha, nên nếu quý vị vừa đọc vừa tưởng tượng đến cảm xúc của Konoha thì có lẽ sẽ thấy thú vị gấp hai đấy ạ.

Lần này còn được làm cả bản đặc biệt đính kèm DVD nên có hai loại bìa. Bìa bản đặc biệt là sự tương đồng giữa Nano và Tooko đấy ~.

Ngoài ra album hình Cô gái văn chương và giai điệu nửa mơ nửa thực, drama CD Cô gái văn chương và Tên hề thích chết (Chương đầu/chương sau) cũng đang được phát hành. Các giai điệu trong album đều đầy ắp cảm giác trong lành, chữa lành tâm hồn, như tranh của chị Takeoka vậy. Lời cũng chuẩn hết luôn! Trong đó tôi cũng rất ưng "Mana" và "Khung cảnh màu vàng".

Bản điện ảnh dự kiến sẽ công chiếu vào đợt tuần lễ vàng. Cũng có cả kế hoạch tổ chức sự kiện với các nghệ sĩ lồng tiếng nữa, quý vị hãy xem qua trên trang chủ nhé. Ở sự kiện mùa thu hồi tháng 10, chị Hanazawa Kana đóng vai Tooko đã đọc Đường sắt ngân hà bằng giọng trong vắt rất dễ thương!

Về bản truyện tranh, tập 2 Cô gái văn chương và Tên hề thích chết của tác giả Kousaka Rito dự kiến phát hành tháng 1 và tập 1 Cô gái văn chương và Câu chuyện ngon lành của tác giả Hiyoshimaru Akira dự kiến phát hành tháng 2. Ở Cô gái văn chương và Câu chuyện ngon lành, chị Matsuda Miya hỗ trợ kịch bản đã thực sự làm việc vô cùng xuất sắc nên mời quý vị hãy xem cả tác phẩm này nhé!

Không biết sao tôi lại nhồi chuyện này vào phần thông báo nhưng... cuối cùng, tôi xin được cảm ơn những quý vị đã bỏ phiếu bình chọn "Kono light novel ga sugoi - Light novel này thật tuyệt!" của công ty Takarajima!

Khi tôi nhận được thông báo đạt hạng 3 hạng mục tác phẩm, Tooko hạng 2, Kotobuki hạng 3 hạng mục nhân vật nữ, Konoha hạng 7 hạng mục nhân vật nam dù chính truyện đã hoàn thành, tôi xúc động mãnh liệt và thấy được khích lệ còn hơn cả năm ngoái. Thực sự rất cảm ơn mọi người! Nhân tiện, hạng 1 hạng mục minh họa là chị Takeoka, và hạng 1 hạng mục tác phẩm là anh Inoue với tác phẩm Lũ ngọc, bài kiểm tra và linh thú triệu hồi mà tôi từng được hợp tác đấy ạ~. Việc này làm tôi cũng rấ~~~t vui!

Tiếp theo tôi dự kiến sẽ là tuyển tập truyện ngắn thứ 3. Chúng ta sẽ gặp lại vào mùa xuân nhé. Xin chào!

Ngày 3 tháng 11 năm 2009

Nomura Mizuki

Trong truyện đã trích dẫn và tham khảo những tác phẩm sau đây.

Hồ - tác giả Storm, Seki Taisuke dịch, Nhà xuất bản Iwanami Bunkou, phát hành lần thứ nhất ngày 3 tháng 2 năm 1953, phát hành có chỉnh sửa lần thứ 29 ngày 16 tháng 11 năm 1979.

Frankenstein Mary Shelley, Morishita Yumiko dịch, Nhà xuất bản Tokyo Sogen, ngày 24 tháng 2 năm 1984.

Lời họa sĩ

Inoue Konoha

Ngoại truyện 2

Bức vẽ cuối truyện

... Khổ nhiều lắm ạ.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Ngoại Truyện 4: Sự Tôn Thương Của Cô Gái Văn Chương Tập Sự](#)

[Chương Mở Đầu](#)

[Truyện Ngắn Chạm Tới Trái Tim Anh](#)

[Quái Vật Của Cô Gái Văn Chương Tập Sự](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương Kết](#)

[Chia Một Ngày Nào Đó](#)

[Lời Bạt](#)